

TARZAN IN DE ONDERWERELD

DOOR

EDGAR RICE BURROUGHS

BEWERKT UIT HET ENGELSCHE

DOOR

AD. VORSTMAN

AMSTERDAM - ALLERT DE LANGE

INLEIDING

Pellucidar, als elke schooljongen weet, is een wereld in een wereld, zich uitstrekkend, als inderdaad het geval is, langs den binnenkant der oppervlakte van de holle globe, die Aarde heet.

Het werd ontdekt door David Innes en Abner Perry bij gelegenheid van hun proeftocht met het mechanische onderzoekingsapparaat, dat uitgevonden was door Perry, en waarmede zij de plaats hoopten te bepalen van nieuwe lagen anthraciet. Aangezien zij echter niet in staat waren om de spits van hun toestel een andere richting te geven nadat die was begonnen zich recht naar beneden door de aardkorst heen te werken, boorden zij maar door, vijfhonderd mijlen diep, en op den derden dag, toen Perry reeds bewusteloos was geworden doordat hun voorraad zuurstof was uitgeput, en David ook al een goed eind op weg was om eveneens bewusteloos te worden, brak de neus van het apparaat door de korst der onderwereld heen en werd de cabine opeens gevuld met verse lucht.

In de jaren, die volgden, zijn geheimzinnige avonturen dezen beiden onderzoekers ten deel gevallen. Perry is nooit naar de buitenkorst der aarde teruggekeerd, en Innes slechts eenmaal, – en wel bij die gelegenheid, dat hij het rijk, hetwelk hij in de onderwereld had gesticht, wenschte te voorzien van de middelen, die moesten dienen om zijn primitieve volk van het steenen tijdperk de beschaving der twintigste eeuw te doen deelachtig worden.

Buiten de gevechten met menschen uit den oertijd en met wilde dieren en reptielen uit een nog ouder tijdperk, zijn de vorderingen van het keizerrijk van Pellucidar ten opzichte der beschaving gering geweest; en voor zoover betreft de enorme oppervlakte der onderwereld of de tallooze millioenen harer vruchtbare bevolking, mogen David Innes en Abner Perry nooit hebben bestaan.

Als men bedenkt, dat deze uitgestrektheden van land

en water, die zich aan het oppervlak van het gebied van Pellucidar bevinden, zich tegenovergesteld verhouden tot de zelfde uitgestrektheden aan de buitenkorst der aarde, dan kan men zich een flauwe voorstelling vormen van den enormen omvang dezer machtige wereld-in-een-wereld.

Het gebied aan vast land der buitenwereld bevat ongeveer drie en vijftig millioen vierkante mijlen, of een vierde van de totale oppervlakte der aarde, terwijl in Pellucidar drie vierden der oppervlakte land zijn, zoodat wildernissen, bosschen, bergen en vlakten zich oneindig uitstrekken over 124.110.000 vierkante mijlen; trouwens de oceanen met hun totaal oppervlak van 41.370.000 vierkante mijlen kunnen ook niet bepaald vijvertjes worden genoemd.

Zoo zien we dus, bij beschouwing alleen nog maar van de oppervlakte aan land, de vreemde onregelmatigheid van een grootere wereld binnen een kleinere, maar Pellucidar is dan ook een wereld van afwijkingen van hetgeen wij van de buitenkorst der aarde gewend zijn aan te nemen als onveranderlijke wetten der natuur.

In het preciese middenpunt der aarde zweeft Pellucidar's zon, een kleine bol in vergelijking met de onze, maar voldoende om Pellucidar van licht te voorzien en haar vruchtbare jungles met warmte en levenwekkende stralen te koesteren. Aangezien haar zon zich dus eeuwigdurend in het zenith bevindt, is er geen nacht op Pellucidar, maar steeds een oneindige periode van middag.

Daar er geen sterren zijn en geen waarneembare beweging der zon, heeft Pellucidar geen punten van het kompas; noch heeft zij een gezichtseinder, wijl haar oppervlak zich ten opzichte van een beschouwer steeds naar alle richtingen in kromme lijn naar boven verheft, zoodat ver buiten het gezichtspunt vlakke of zee of ver weg gelegen gebergten zich opwaarts voortstrekken totdat zij zich verliezen in de nevelen van het verschiet. En verder, in een wereld waar geen zon is, geen sterren en geen maan zijn, zooals wij die kennen, kan er evenmin zoo iets bestaan als tijd, gelijk aan dien waarmede wij rekening houden. En zoo is Pellucidar een tijdlooze wereld, die bijgevolg geheel bevrijd

moet zijn van de plagen, welke geregeld aan onze attentie worden opgedrongen, zooals van „de nijvere werkbij” en het feit dat „tijd is geld”. Tijd mag dan voor ons beteekenen „de ziel van deze wereld” en „de kern van overeenkomsten”, in het gelukzalige bestaan van Pellucidar beteekent tijd niets en minder dan niets.

Driemaal in het verleden hebben wij van de buitenwereld in communicatie gestaan met Pellucidar. Wij weten, dat Perry's eerste gave aan het steenen tijdperk is geweest buskruit. Wij weten, dat hij dat toepaste door middel van repeteergeweren, kleine oorlogsschepen, gemonteerd met kanonnen van slechts gering kaliber, en tenslotte weten wij, dat hij de radio installeerde.

Perry kennende als vrijwel een empirist, verwonderde het ons niets toen we vernamen, dat zijn radio niet kon worden afgestemd op eenige bekende golf of golflengte van de buitenwereld en bleef het voor den jongen Jason Gridley van Tarzana over om, terwijl hij met zijn kortgeleden ontdekte Gridley Golf aan het experimenteren was, de eerste berichten van Pellucidar op te vangen.

Het laatste bericht, dat wij van Perry ontvingen, voordat zijn uitzendingen begonnen te haperen en daarna ophielden, was, dat David Innes, de eerste Keizer van Pellucidar, wegwijnde in een donkeren toren in het land der Korsaren, aan de andere zijde van het vasteland en den oceaan, ver verwijderd van zijn geliefd land Sari, hetwelk gelegen is op een uitgestrekt plateau niet ver landwaarts van de Lural Az.

HOOFDSTUK I

De „O-220”

Tarzan van de Apen stond stil om de lucht op te snuiven. Was een ander daar geweest, dan had die niet kunnen hooren wat hij hoorde, en al had hij het ook gehoord, dan nog zou hij het geluid niet hebben kunnen verklaren. Hij zou ook niets anders hebben geroken dan de mufheid van vergane planten, vermengd met het aroma van de groeiende vegetatie der natuur.

De geluiden, die Tarzan waarnam, kwamen van een grooten afstand en drongen slechts zwak door, zelfs tot zijn ooren; ook hij kon aanvankelijk niet met juistheid vaststellen wat die geluiden te beteekenen hadden, hoewel hij den indruk ontving, dat ze de komst van een gezelschap menschen aankondigden.

Buto het neushoorn, Tantor de olifant of Numa de leeuw konden zich door het woud bewegen zonder meer dan een oppervlakkige belangstelling bij den Gebieder der Wildernis op te wekken; maar als de Mensch in aantocht was, trok Tarzan op onderzoek uit, want van alle schepselen brengt alleen de Mensch overal verandering en verdeeldheid en twist teweeg, waar hij ook maar het eerst zijn voet zet.

Opgegroeid onder de groote apen totdat hij volwassen was, zonder iets te weten van andere schepselen zooals hijzelf, had Tarzan sindsdien elke nieuwe aankomst in zijn wildernis van deze twee-voetige voorboden van twist met bezorgdheid leeren beschouwen.

Onder vele rassen van menschen had hij vrienden gevonden, maar dit weerhield hem niet om toch steeds zich opnieuw af te vragen wat de bedoelingen en motieven waren van hen, die zijn domein betraden. En dus sloop hij nu geluidloos voort langs het middenterras van zijn bladerenweg in de richting vanwaar hij de geluiden had gehoord.

Toen de afstand tusschen hem en wat hij wenschte te onderzoeken was afgelegd, registreerden zijn scherpe ooren het geluid van het zachte stappen van naakte voeten en het gezang van inlandsche dragers, zooals zij dat aanheffen als zij zich in schommelpas voortbewegen onder hun zware lasten. En toen drong tot zijn neusgaten door de reuk van kleurlingen en tegelijk daarmede, zwak, de aanduiding van een andere lucht, en Tarzan wist nu, dat een blanke zich op expeditie bevond, nog voordat de spits der colonne in het gezicht kwam langs het breede, duidelijk waarneembare wildspoor, waarboven de Gebieder der Jungle wachtte.

Aan het hoofd der colonne liep een jonge blanke man en toen Tarzan's oogen eenige oogenblikken op hem hadden gerust, terwijl de man langs het spoor voortliep, drukten zij hun stempel van goedkeuring ten opzichte van den vreemdeling op de hersenen van den aap-mensch. Want in gemeenschap met vele beesten der jungle en natuurmenschen bezat Tarzan de eigenschap om direct met een ongekend instinct een juist oordeel te kunnen vellen omtrent het karakter van vreemden, die hij ontmoette.

Zich omkeerend bewoog Tarzan zich snel en geruischloos door de boomen totdat hij de voortmarcheerende expeditie eenigen afstand voor was; daarna liet hij zich in het spoor afzakken en wachtte haar komst af.

Rond een bocht in het pad kwamen nu de leiders der troep in het gezicht en toen zij hem zagen hielden ze halt en begonnen opgewonden met elkander te kakelen, want deze menschen waren uit een andere streek en kenden dus Tarzan van de Apen niet van aanzien.

„Ik ben Tarzan,” riep de aap-mensch hen aan. „Wat komen jullie doen in Tarzan's gebied?”

Onmiddellijk trad de jonge man, die tegelijk met zijn voorhoede was blijven stilstaan, op den aap-mensch toe. Er lag een glimlach over zijn verheugd gezicht. „U bent Lord Greystoke?” vroeg hij.

„Hier ben ik Tarzan van de Apen,” antwoordde de pleegzoon van Kala.

„Dan is het geluk stellig met me,” zeide de jonge man,

„want ik heb de heele reis van Zuid-Californië naar hier gemaakt om U te vinden.”

„Wie bent U,” vroeg de aap-mensch, „en wat verlangt U van Tarzan van de Apen?”

„Mijn naam is Jason Gridley,” hernam de andere. „En waarover ik met U ben komen spreken zal een lang verhaal worden. Ik hoop, dat U den tijd hebt om ons te vergezellen naar ons volgend kamp, en tevens het geduld om daar naar me te luisteren totdat ik U mijn boodschap zal hebben meegedeeld.”

Tarzan knikte. „In de jungle,” zeide hij, „hebben we meestal tijd genoeg. Waar dacht U Uw kamp op te slaan?”

„De gids, dien ik in het vorige dorp had gehoord, klaagde onderweg, dat hij ziek was en is een uur geleden teruggekeerd, en daar niemand van mijn eigen menschen met dit gebied bekend is, weten we niet of er op één of op tien mijlen afstand van hier een geschikte plek is om te kampeeren.”

„Er is er een nog geen halve mijl hiervandaan,” antwoordde Tarzan, „en met goed water.”

„Best,” zei Gridley; en de expeditie vervolgde haar weg, terwijl de lastdragers lachten en zongen bij het vooruitzicht spoedig te kunnen rusten.

Niet voordat Jason en Tarzan dien avond aan het kampvuur hun koffie dronken, kwam de aap-mensch terug op het doel van het bezoek van den Amerikaan.

„En vertelt U me nu eens,” zeide hij, „wat U aangespoord heeft om die lange reis van Zuid-Californië heelemaal naar het hart van Afrika te ondernemen?”

Gridley glimlachte. „Nu dat ik werkelijk hier ben,” zeide hij „en van aangezicht tot aangezicht met U, dringt het plotseling tot me door, dat, als U mijn verhaal zult hebben gehoord, ik eenige moeite zal hebben U aan het verstand te brengen, dat ik niet waanzinnig ben; en toch ben ik voor mezelf zoo diep overtuigd van de waarheid van wat ik U ga vertellen, dat ik reeds een aanzienlijk bedrag aan geld en heel wat van mijn tijd heb besteed om U mijn plan voor te leggen, met het doel mij Uw per-

soonlijke en financiële medewerking te verzekeren. En ik ben bereid er nog meer kapitaal en al mijn tijd aan te geven. Helaas kan ik de expeditie, die ik me voorstel, niet geheel met eigen middelen financieren, maar dat is niet de voornaamste reden van mijn hierzijn. Ongetwijfeld zou ik ook elders het benodigde kapitaal hebben kunnen opnemen, maar ik geloof, dat U wel in het bijzonder de geschikte man bent om een dergelijke avontuurlijke onderneming, als ik bedoel, te leiden.”

„Wat ook de expeditie moge zijn, die U beoogt,” zei Tarzan, „de mogelijke winsten moeten inderdaad wel groot zijn als U bereid bent er zooveel van Uw eigen kapitaal aan te riskeeren.”

„Integendeel,” antwoordde Gridley, „er zal geen enkel financieel voordeel het gevolg van zijn voor wien ook, die erbij betrokken is, voor zoover ik het kan bezien.”

„En U bent nogal een Amerikaan?” glimlachte Tarzan.

„We zijn niet allen geldmaniakken,” antwoordde Gridley.

„Wat is dan de prikkel? Legt U me het heele voorstel eens uit.”

„Hebt U ooit gehoord van de theorie, dat de aarde een holle ruimte is, die in haar binnenste een bewoonbare wereld herbergt?”

„De theorie, die door het wetenschappelijk onderzoek definitief is weerlegd,” antwoordde de aap-mensch.

„Maar is ze op bevredigende wijze weerlegd?” vroeg Gridley.

„Tot volle tevredenheid der geleerden,” antwoordde Tarzan.

„En tot mijn eigen tevredenheid ook,” gaf de Amerikaan toe, „totdat ik kortgeleden een bericht regelrecht uit de onderwereld opving.”

„U verbaast me,” zei de aap-mensch.

„En ik was evengoed verbaasd, maar het feit blijft bestaan, dat ik in radio-communicatie ben geweest met Abner Perry in de onderwereld van Pellucidar en ik heb een afschrift van dat bericht bij me en ook een beëdigde verklaring van de echtheid ervan, ondertekend door

iemand wiens naam U goed bekend is en die op het oogenblik, dat ik het bericht opving, zich bij me bevond; feitelijk luisterde hij toen met me aan hetzelfde toestel Hier hebt U ze.”

Uit een portefeuille haalde hij een brief tevoorschijn, dien hij Tarzan overhandigde, benevens een lijvig manuscript, gebonden in een kartonnen omslag.

„Ik zal geen tijd verspillen met U de heele geschiedenis van Tanar van Pellucidar voor te lezen,” zeide Gridley, „omdat er een massa in staat, dat geen essentieel verband houdt met de uitvoering van mijn plan.”

„Zooals U wilt,” zei Tarzan. „Ik luister.”

Een half uur achtereen las Jason Gridley brokstukken voor uit het manuscript, dat hij in de hand hield. „Dit,” besloot hij, nadat hij met lezen had opgehouden, „is het wat mij heeft overtuigd van het bestaan van Pellucidar; en de ongelukkige toestand, waarin David Innes zich bevindt, heeft me doen besluiten bij U te komen met het voorstel, dat wij samen een expeditie uitrusten, die in de allereerste plaats ten doel zal hebben hem uit den toren der Korsaren te bevrijden.”

„En hoe denkt U, dat dit gedaan kan worden?” vroeg de aapmensch. „Bent U overtuigd van de juistheid van Innes' theorie, dat er aan elke aardpool zich een toegang bevindt naar de onderwereld?”

„Ik wil U ronduit bekennen, dat ik niet weet wat ik moet gelooven,” antwoordde de Amerikaan. „Maar nadat ik deze boodschap van Perry had ontvangen, ben ik op onderzoek uitgegaan en ik heb bevonden, dat de theorie van een bewoonbare wereld in het binnenste der aarde, met toegangen, die erheen leiden, aan de noord- en aan de zuidpool, geen nieuwe is en dat er zich veel bewijsmateriaal voordoet om haar te staven. Ik vond een zeer volledige uiteenzetting van deze theorie in een boek, dat geschreven is in omstreeks 1830 en ook in een ander werk van meer recenten datum. Daarin vond ik wat mij voorkwam als een zeer plausibele verklaring van vele algemeen bekende verschijnselen, die nog nooit op bevredigende

wijze door eenige op de wetenschap steunende hypothesis zijn uitgelegd.”

„Wat dan, bijvoorbeeld?” vroeg Tarzan.

„Wel, bijvoorbeeld warme luchtverplaatsingen en warme golfstromen, komende van het noorden en waargenomen en gerapporteerd door practisch alle noordpoolonderzoekers; de aanwezigheid van takken en twijgen van boomen, met het groene loof er nog aan, die van het verre noorden zuidwaarts komen afdrijven, ver boven den breedtegraad waar zulke boomen ooit op de aardkorst worden aangetroffen; dan is er het verschijnsel van het noorderlicht, dat door David Innes' theorie gemakkelijk mag worden verklaard als te zijn lichtstralen van de centrale zon der onderwereld, die soms door den mist en de wolkbanken boven de poolopening heen breken. Verder is er het stuifmeel, waarmede in sommige poolstreken sneeuw en ijs vaak dik zijn bedekt. Dit stuifmeel zou nergens anders vandaan kunnen komen dan uit de onderwereld. En aan dit alles kan nog worden toegevoegd de hardnekkige bewering van de verst noordelijk levende Eskimostammen, dat hun voorouders kwamen van een land uit het noorden.”

„Hebben niet Amundsen en Ellsworth tijdens de Norge expeditie definitief de theorie van een noordpoolopening in de aardkorst weerlegd, en zijn er niet vliegtochten gemaakt over een aanmerkelijk gedeelte der tot dusver niet geëxploreerde gebieden in de nabijheid van de noordpool?” vroeg de aap-mensch.

„Het antwoord hierop is, dat de toegang aan de pool zoo breed moet zijn, dat een schip, een bestuurbaar luchtschip of een vliegtuig er over den rand in zou kunnen duiken, over een korten afstand, en er weer uit tevoorschijn komen, zonder zich ooit van het feit bewust te zijn geweest. Maar de meest houdbare theorie is wel, dat in de meeste gevallen onderzoekers alleen den buitenrand van de opening hebben gevolgd, waardoor duidelijk zouden kunnen worden verklaard de bizondere en geheimzinnige afwijkingen, welke kompassen en andere wetenschappelijke instrumenten vertoonen op punten nabij de zoogenaamde

noordpool, – feiten, waarover alle poolreizigers zich reeds het hoofd hebben gebroken.”

„U bent er dus van overtuigd, dat er niet alleen bestaat een onderwereld, maar ook, dat er een toegang naar die onderwereld is aan de noordpool?” vroeg Tarzan.

„Ik ben overtuigd van het bestaan van een onderwereld, maar ik ben er niet van overtuigd, dat er aan de noordpool een toegang is,” antwoordde Gridley. „Ik kan alleen zeggen, dat ik geloof, dat het bewijsmateriaal voldoende aanwezig is om de uitrusting van een expeditie, zoals ik heb aangeduid, te verantwoorden.”

„Aangenomen, dat er aan de noordpool een toegang tot de onderwereld bestaat, met welke middelen zoud U dan bedoelen tot de ontdekking en het onderzoek ervan te geraken?”

„Het meest praktische transportmiddel van tegenwoordig om mijn plannen ten uitvoer te brengen, zou een speciaal daartoe geconstrueerd luchtschip van het stijve type zijn, gebouwd volgens de lijnen van de moderne Zeppelin. Zulk een schip, gevuld met heliumgas, zou een grotere veiligheid beteekenen dan enig ander middel van transport waarover wij kunnen beschikken. Ik heb er goed over nagedacht en ben er zeker van dat, indien er zulk een toegang aan de pool bestaat, de moeilijkheden, die zich aan ons zouden voordoen bij een poging om de onderwereld binnen te gaan, veel geringer zouden zijn dan die de Norge heeft ondervonden op zijn vermaarden tocht over de noordpool naar Alaska, want het is mijns inziens buiten twijfel, dat die een grooten omweg heeft gemaakt door den rand der opening te volgen en een veel langeren afstand heeft afgelegd dan wij zullen behoeven te doen om een redelijk veilige ankerplaats te bereiken beneden de koude Poolzee, die David Innes ontdekte benoorden het land der Korsaren, voordat hij tenslotte door hen gevangen genomen werd.

„Het grootste risico, dat we zouden lopen, zou de mogelijkheid zijn, dat het ons niet meer vrij zou staan om terug te keeren naar de buitenkorst der aarde, tengevolge

van het uitlaten van het heliumgas, hetgeen noodzakelijk zou kunnen zijn geworden in verband met de manoeuvreering van het luchtschip. Maar dit is niet meer dan dezelfde kans van leven en dood, dien elke ontdekkingsreiziger of wetenschappelijke onderzoeker bereid moet zijn te loopen bij de voortzetting van zijn taak. Als het maar mogelijk was om het omhulsel licht genoeg en tevens sterk genoeg te maken om atmosferischen druk te kunnen weerstaan, dan zouden we dat gevaarlijke waterstofgas en ook het zeldzame en dure heliumgas kunnen missen en toch verzekerd zijn van de hoogste veiligheid en het grootste stijgvormogen, als bijvoorbeeld het schip gedragen werd uitsluitend door luchtledige tanks.”

„Misschien zou zelfs dat wel mogelijk zijn,” zei Tarzan, die nu blijk begon te geven van toenemende belangstelling in Gridley’s voorstel.

De Amerikaan schudde het hoofd. „Mogelijk, dat het in de toekomst zou kunnen,” zei hij, „maar niet met eenig bekend materiaal van tegenwoordig. Elke ruimte van voldoende sterkte om den atmosferischen druk te kunnen weerstaan, zou een gewicht moeten hebben, dat veel te groot zou zijn voor het luchtledige om het te kunnen opheffen.”

„Misschien,” zei Tarzan, „en misschien ook niet.”

„Wat bedoelt U?” informeerde Gridley.

„Wat U me zoo juist hebt gezegd,” antwoordde Tarzan, „doet me denken aan iets, dat een jonge vriend van me mij onlangs heeft verteld. Erich von Harben is zelf een halve geleerde of onderzoeker en den laatsten keer, dat ik hem ontmoette, was hij juist teruggekeerd van een tweede expeditie naar het Wiramwazi Gebergte, waar, zooals hij me vertelde, hij een stam had ontdekt, die aan het meer woonde en die cano’s gebruikte van een metaal, dat blijkbaar zoo licht als kurk en sterker dan staal was. Hij bracht monsters van dat metaal met zich mee naar huis en toen ik hem het laatst zag, was hij bezig ermee te experimenteren in het kleine laboratorium, dat hij in het missiehuis van zijn vader heeft ingericht.”

„En waar is dat?” vroeg Gridley.

„Dr. von Harben's missie bevindt zich in het Urambi district,” antwoordde de aap-mensch, „ongeveer vier dagreizen westelijk van waar we nu zijn.”

Tot diep in den nacht zaten de beide mannen plannen te maken voor de onderneming, want Tarzan was nu één en al belangstelling, en den volgenden dag begaven zij zich op weg naar het Urambi district en het missiehuis van Dr. von Harben, waar zij den vierden dag aankwamen en werden begroet door den zendeling en diens zoon Erich, alsook door de vrouw van laatstgenoemde, de mooie Favonia van Castrum Mare.

Het is niet mijn bedoeling U te vervelen met een opsomming van de bijzonderheden, verbonden aan de organisatie en uitrusting van de Pellucidar expeditie, ofschoon dat gedeelte ervan, hetwelk betrekking heeft op de opsporing en ontdekking van de mijn in het binnenland, die het merkwaardige metaal bevatte, dat nu bekend staat als Harbenite, zoovele avonturen en verrassingen omvat, dat het wel de moeite waard zou zijn geweest daaraan alleen reeds een heel boekdeel te wijden.

Terwijl Tarzan en Erich de mijn opspoorden en het metaal naar de zee kust transporteerden, was Jason Gridley te Friedrichshaven in onderhandeling met de ingenieurs der fabriek, die hij had aangezocht om het speciaal ontworpen luchtschip te bouwen, waarmede de poging zou worden ondernomen om het binnenste der aarde te bereiken.

Men putte zich uit in proefnemingen met de monsters Harbenite, die Jason Gridley naar Friedrichshafen had meegebracht. Teekeningen werden ontworpen, en tegen den tijd, dat het schip met het erts arriveerde, was alles in gereedheid om onmiddellijk met den bouw een aanvang te maken, hetgeen onder alle geheimhouding geschiedde. En zes maanden later, toen de O-220, zooals het schip officieel werd genoemd, gereed was om lucht te kiezen, werd het algemeen beschouwd niet meer te zijn dan een nieuw model van het gewone stijve type van luchtschip, bestemd om

als gewoon vrachtschip de reeds talrijke handelsluchtwegen van Europa te bevaren.

De groote sigaarvormige romp van de O-220, was 997 voet lang en 150 voet in diameter. Het inwendige van den romp was verdeeld in zes groote luchtledige compartimenten; drie ervan waren aangebracht langs de volle lengte van het schip boven de middellijn, en drie andere daar onder. Aan de binnenzijde van het omhulsel, langs de beide zijden van het schip tusschen de bovenste en onderste luchtledige tanks, liepen lange gangen, waarin de machines, motoren en pompen, benevens de voorraden brandstof en olie zich bevonden.

Het was mogelijk geweest de machinekamer in het inwendige gedeelte in te bouwen, omdat elk risico was geëlimineerd, dat bij luchtschepen, wier stijgvormogen afhankelijk is van waterstofgas, een steeds aanwezig gevaar oplevert, en ook wegens de absoluut brandvrije constructie der O-220; elk gedeelte ervan, met uitzondering van enkele onderdeelen van cabines en meubilair, was uit Harbenite samengesteld; dit metaal was overal toegepast, behalve voor sommige naafbussen en blokken in motoren, generatoren en propellers.

De machine- en brandstoffencorridors aan stuurboord- en aan bakboordzijde waren verbonden door twee dwarsliggende gangen, de eene aan den boeg, de andere aan den achterstevan, terwijl deze dwarsgangen werden doorsneden door twee schachten, die van den bodem van het schip naar den top omhoog liepen.

Het bovenste einde van de schacht aan den boeg kwam uit op een kleine, zich in den top van het schip bevindende cabine, die voor afweer- en observatiedoeleinden was ingericht; daarlangs leidde een smal gangetje naar een kleinen toren dichtbij de staart van het schip, waarin een machinegeweer stond gemonteerd.

De hoofdruimte, die langs de kiel zich uitstreckte, vormde één geheel met den romp en aangezien deze van stijve constructie was, hetgeen de noodzakelijkheid voor gondels onderaan het omhulsel ophief, was de O-220 toegerust

met een landingsgestel, bestaande uit zes zeer groote wielen met zware banden, die aan weerszijden van de hoofdruimte uitstaken. Geheel achterin die ruimte in de kiel stond een kleine ééndekker-verkenner opgesteld, en wel op een zoodanige wijze, dat deze door den bodem van het luchtschip kon worden neergelaten, en uitgebracht terwijl de O-220 in volle vlucht was.

Acht luchtgekoelde motoren brachten evenzooveel propellers in beweging, welke paarsgewijs aan beide zijden van het schip waren aangebracht, zoodanig, dat de luchtverplaatsing der voorste propellers niet van nadeeligen invloed kon zijn op de daarachter gemonteerde.

De machines, die 5600 P.K. konden ontwikkelen, gaven het schip de capaciteit om een snelheid van 105 mijlen per uur te bereiken.

In de O-220 bestond de gewone aslijn, die door het midden langs de geheele lengte van het schip loopt, uit een buisvormige schacht van Harbenite, waarvandaan weer andere buisvormige verbindingen uitgingen, als de spaken van een wiel, naar de eveneens buisvormige spanten, waarop de Harbeniten plaatbedekking van de buitenhuid was gelascht.

Als gevolg van de uiterste lichtheid van Harbenite, bedroeg het totale gewicht van het schip slechts 75 ton, terwijl het totaalgewicht van haar luchtledige tanks 225 ton beliep.

Voor doeleinden van manoeuvreering en teneinde een landing te vergemakkelijken, was elk der luchtledige tanks voorzien van acht ventilatiekleppen, die konden worden bediend vanuit de zich in het voorste gedeelte der kiel bevindende commandohut, terwijl zes pompen, drie in de stuurboord- en drie in de bakboord-machinecorridors, bestemd waren om, zoo de noodzakelijkheid zich daartoe voordeed, de tanks weder luchtledig te maken. Speciale roerbladen en hoogteroeren konden eveneens zoowel van de commandohut als vanuit een hulppost aan den achtersteven, in de machinecorridor aan bakboord, worden bediend, voor het geval, dat in de commandohut de stuur-

inrichting onklaar zou geraken.

In de hoofdruimte in de kiel waren de kwartieren gevestigd van de officieren en de bemanning, de wapen- en munitiekamer, het kombuis, reserve brandstoffen- en olietanks, en watertanks, welke laatstgenoemde zoo geconstrueerd waren, dat de inhoud van elk afzonderlijk onmiddellijk kon worden geledigd in geval van nood, terwijl een gedeelte der brandstoffen- en olietanks slippend waren gemaakt, zoodat ze direct konden omkappen door den bodem van het schip in gevallen van uitersten nood, wanneer het noodzakelijk zou zijn het gewicht van het schip oogenblikkelijk te reduceeren.

Dit dan, in korte trekken, was het groote stijve luchtschip, waarmede Jason Gridley en Tarzan van de Apen den noordpooltoegang tot de onderwereld hoopten te ontdekken, teneinde David Innes, Keizer van Pellucidar, uit de torens der Korsaren te bevrijden.

HOOFDSTUK II

Pellucidar

Juist tegen het aanbreken van den dag, op een helderen Junimorgen, kwam de O-220 langzaam, op eigen kracht, uit zijn hangar te voorschijn. Onder volle lading en in volle uitrusting zou zij haar proefvlucht ondernemen onder geheel dezelfde condities als waaronder zij haar lange reis zou moeten beginnen. De drie benedentanks waren nog met lucht gevuld en zij had overvloedig waterballast ingenomen, voldoende om haar evenwicht te bewaren, zoodat, terwijl zij zich licht over den grond voortbewoog, haar bewegingen absoluut safe waren en ze nagenoeg even gemakkelijk bestuurbaar was als een automobiel.

Toen zij in het open veld kwam, begonnen haar pompen de lucht uit de drie benedentanks te verwijderen, en op het zelfde oogenblik werd een gedeelte van haar waterballast geleidelijk uitgelaten, en bijna onmiddellijk daarna

verhief zich het geweldige luchtschip, langzaam en vol gratie.

De geheele bemanning van het schip voor deze proefvlucht was dezelfde, die was aangemonsterd voor de expeditie. Zuppner, die tot gezagvoerder was benoemd, had het toezicht gehad over den bouw van het schip en zijn aandeel in het ontwerpen ervan was belangrijk geweest. Er waren twee stuurlieden, Von Horst en Dorf, beiden gewezen officieren bij de luchtmacht, zooals ook de eerste stuurman Hines was geweest. Behalve dezen, waren er twaalf ingenieurs en acht mecaniciens, een negerkok en twee hutjongens van de Filippijnen.

Tarzan was de commandant der expeditie, met Jason Gridley als zijn plaatsvervanger, terwijl de gewapende macht van het schip bestond uit Muviro en negen zijner Waziri krijgslieden.

Terwijl het schip zich sierlijk boven de stad verhief, kon Zuppner, die de stuurinrichting bediende, nauwelijks zijn enthousiasme bedwingen.

„Het mooiste wat ik nog ooit heb gezien!” riep hij uit. „Ze reageert bij de geringste aanraking.”

„Dat verwondert me niets,” zeide Hines; „ik wist wel, dat ze dat doen zou. Hebben we niet een tweemaal zoo sterke bemanning als noodig is om ze te besturen?”

„Alweer gelijk, luitenant,” zei Tarzan glimlachend; „maar U moet niet denken, dat mijn aandringen op een sterke bemanning was gebaseerd op eenig gebrek aan vertrouwen in het schip. We gaan naar een vreemdsoortige wereld. En het kan zijn, dat we een heelen tijd wegblijven. Als we onze bestemming bereiken, dan zal er gevochten moeten worden, zooals aan iedereen der bemanning, die zich vrijwillig heeft aangemeld, herhaaldelijk is medegedeeld; zoodat, waar we over misschien tweemaal zooveel menschen beschikken als we zouden noodig hebben voor de heenreis, we mogelijk mannen te kort zullen komen voor de thuisreis; want niet allen van ons zullen terugkeeren.”

„Ik neem aan, dat U gelijk hebt,” zeide Hines, „maar met de beweging van het schip zoo in me en die heerlijke

vrede van het landschap beneden ons, schijnen gevaar en dood me iets onwezenlijks toe.”

„Ik hoop, dat ze dat zullen blijken te zijn,” hernam Tarzan, „en ik hoop ook, dat we zullen terugkeeren met elken man, die met ons vertrekt, maar ik houd ervan om voorbereid te zijn en daarom hebben Gridley en ik zeevaartkunde bestudeerd en we verwachten van U, dat U ons in de gelegenheid zult stellen die aan de praktijk te toetsen, voordat we onze bestemming bereiken.”

Zuppner lachte. „Ze hebben je al te pakken, Hines,” zei hij.

De luitenant grinnikte. „Ik zal ze leeren al wat ik zelf weet,” zeide hij, „maar ik verwed er het fijnste diner om, dat ze je in Berlijn kunnen voorzetten, dat, als dit schip thuiskomt, ik toch nog steeds haar stuurman zal zijn.”

„Dat zal een kwestie worden van kruis of munt,” zei Gridley.

„En om terug te komen op het onderwerp van voorbereid te zijn,” zei Tarzan, „ik wilde U vragen om goed te vinden, dat mijn Waziri's de mecaniciens en ingenieurs behulpzaam zijn. 't Zijn bijzonder intelligente menschen; ze leeren vlug, en mocht ons een ongeval overkomen dan kunnen we nooit genoeg mannen bij de hand hebben, die met de machines en andere onderdeelen van het schip kunnen omgaan.”

„U hebt gelijk,” zei Zuppner, „en ik zal er zelf voor zorgen, dat dit gebeurt.”

Het groote, glanzende schip vloog majestueus voorwaarts. Ravensburg lag achter hen en een half uur later zagen zij het somber grijze lint van de Donau onder zich.

Hoe langer in de lucht, des te meer enthousiast werd Zuppner. „Ik had alle vertrouwen in het welslagen van deze proefvlucht,” zeide hij, „maar ik kan U verzekeren, dat ik nooit heb kunnen denken, dat dit schip zóó volmaakt was. Het beteekent een geheel nieuw tijdperk in de luchtscheepvaart en ik ben ervan overtuigd, dat lang voordat we de vierhonderd mijlen tot Hamburg zullen hebben afgelegd, we de absolute luchtwaardigheid van de O-220 naar

de volkomen tevredenheid van ons allen zullen hebben aangetoond.”

„Naar Hamburg en weer terug naar Friedrichshafen zou de route van deze proefvlucht hebben moeten zijn,” zei Tarzan; „maar waarom zouden we bij Hamburg terugkeeren?”

De anderen keken met vragende oogen naar hem op, toen de bedoeling van zijn vraag tot allen was doorgedrongen.

„Ja, waarom ook?” vroeg Gridley.

Zuppner trok zijn schouders op. „We zijn ten volle uitgerust en van proviand voorzien,” vond hij.

„En waarom zouden wij dan 800 mijlen verknoeien met naar Friedrichshafen terug te keeren?” vroeg Hines.

„Als U het allen met mij eens bent, dan zullen we onze reis naar het noorden voortzetten,” zei Tarzan. En zoo kwam het, dat de proefvlucht der O-220 het werkelijke begin werd van haar lange reis naar het binnenste der aarde. En de geheimhouding, welke voor de expeditie gewenscht was, was hiermede verzekerd.

Het plan was geweest om te volgen den Tienden Meridiaan ten oosten van Greenwich, noordwaarts naar de pool. Maar ten einde geen onnoodige attentie te trekken, werd het gewenscht bevonden den koers iets te wijzigen en zoo passeerde het luchtschip Hamburg ten westen en zette zoo over de wateren der Noordzee koers naar het noorden, passeerde bewesten Spitsbergen en vloog dan over de beijsde woestenijen van het noordpoolgebied.

Met een gemiddelde snelheid van omstreeks 75 mijlen per uur, bereikte de O-220 het noordpoolgebied ongeveer te middernacht van den tweeden dag en de opgewondenheid steeg ten top, toen Hines aankondigde, dat, volgens zijn calculaties, ze nu regelrecht boven de pool moesten zijn. Op Tarzan's voorstel cirkelde het schip langzaam op een hoogte van een paar honderd voet over het ruwe met sneeuw bedekte ijs.

„We zouden de plek moeten kunnen herkennen aan de Italiaansche vlaggen,” zeide Zuppner met een glimlach.

Maar zoo er daar beneden hen al herinneringen aan den tocht van de Norge waren overgebleven, in elk geval waren deze op afdoende wijze aan het oog onttrokken door een mantel van vele lagen sneeuw.

Het schip beschreef een enkelen cirkel boven de troosteloosheid der verlaten ijsvelden en volgde daarna een zuidelijken koers langs den 170sten Oostelijken Meridiaan.

Van het oogenblik af, dat het luchtschip ten zuiden van de pool koerste, bleef Jason Gridley onafgebroken met Hines en Zuppner gretig en vol verwachting de instrumenten waarnemen, terwijl hij nu en dan tuurde naar het desolate landschap beneden hen. Naar Gridley's meening moest de noordpoolopening zich bevinden in de nabijheid van een punt op 85° noorderbreedte en 170° oosterlengte. Vóór hem waren het kompas, de aneroïde barometer, de statuscope, de luchtsnelheid-indicateur, de inclinometers, de indicateur waarmede rijzen en dalen kon worden gecontroleerd, het richtingstableau, de klok en de thermometers; maar het instrument, dat zijn grootste aandacht in beslag nam, was het kompas, want Jason Gridley hield er een theorie op na en van de juistheid dezer theorie hing hun welslagen in het vinden van den noordpooltoegang af.

Vijf uren achtereen vloog het luchtschip gestadig naar het zuiden. En toen vertoonde het een neiging om naar het westen af te wijken.

„Houd haar stevig vast, kapitein,” waarschuwde Gridley, „want als ik het bij het goede eind heb, dan gaan we nu over den rand der poolopening, en de afwijking zit 'm alleen in het kompas en niet in onzen koers. Hoe verder we zoo blijven doorkoersen, des te meer afwijkingen zal het kompas te zien geven en als we straks zouden moeten stijgen, of, in andere woorden, ons recht over de poolopening naar het middelpunt ervan zouden bewegen, dan zou de naald doelloos in het rond gaan draaien. Maar we zouden het middelpunt der opening niet kunnen bereiken wegens de vervaarlijke hoogte, die dit zou vereischen. Ik veronderstel, dat we ons nu bevinden aan den oostelijken rand der opening, en dat, als Uw eventueel afwijken van

den koers maar niet anders is dan naar stuurboord, we langzaam aan in spiraalbeweging benedenwaarts naar Pellucidar zullen neerdalen. Maar Uw kompas zal de eerste vier tot zeshonderd mijlen onbruikbaar zijn.”

Zuppner schudde in twijfel het hoofd. „Als het weer zoo blijft, is het mogelijk, dat we het zullen kunnen doen,” zeide hij, „maar als de wind gaat opsteken betwijfel ik of ik dan nog in staat zal zijn eenigen koers te houden, als ik het kompas niet volgen kan.”

„Doe Uw uiterste best,” zeide Gridley, „en als U twijfelt, houd haar dan op stuurboord aan.”

Allen verkeerden dermate in zenuwspanning, dat vele uren achtereen nagenoeg niemand een woord sprak.

„Kijk!” riep plotseling Hines uit. „Daar is open water vóór ons!”

„Dat mochten we natuurlijk verwachten,” zei Zuppner. „Zelfs al is er geen poolopening, en je weet, dat ik daar altijd sceptisch tegenover heb gestaan, van het eerste oogenblik af, dat Gridley me zijn theorie verklaarde.”

„Ik geloof,” glimlachte deze, „dat ik werkelijk de eenige hier aan boord ben, die eenig geloof aan deze theorie heb gehecht; maar noem het alsjeblieft niet mijn theorie, want dat is niet juist, en zelfs ik zou niet verwonderd zijn geweest als de theorie verkeerd zou zijn gebleken. Maar als een van jullie tijdens de laatste uren de zon heeft waargenomen, dan zal je me toch moeten toestemmen, dat, zelfs al mag er dan aan de pool zich geen toegang tot de onderwereld bevinden, er toch op dit punt een belangrijke indeuking van de aardkorst moet zijn en dat we daar al een flink stuk in zijn neergedaald. Want je kunt toch zeker wel zien, dat de middernachtzon veel lager staat dan ze moest zijn en dat haar stand steeds lager wordt al naarmate we dezen koers houden. Straks zal ze geheel onder gaan, en ik moet me al sterk vergissen of we zullen binnenkort het licht kunnen waarnemen van de eeuwige middagzon van Pellucidar.

Plotseling ging de telefoon en Hines bracht den hoorn aan zijn oor. „Dank je,” zeide hij na een oogenblik en

legde den hoorn op den haak. „Het was Von Horst, kapitein, die rapporteerde van de observatiehut. Hij heeft land ontdekt recht vooruit.”

„Land!” riep Zuppner uit. „Het eenige land, dat onze kaart in deze richting aangeeft, is Siberië.”

„Siberië ligt verder dan duizend mijlen ten zuiden van 85,” zeide Gridley, „en we kunnen niet verder zijn dan driehonderd mijlen bezuiden 85.”

„Dan hebben we òf een nieuw poolgebied ontdekt, òf we naderen de noordelijke grenzen van Pellucidar,” zei luitenant Hines.

„En dat is het juist wat we bezig zijn te doen,” zei Gridley. „Kijk maar eens naar je thermometer.”

„Te duivel!” riep Zuppner. „Het kwik staat twintig graden boven nul Fahrenheit!”

„Je kunt het land nu duidelijk zien,” zei Tarzan. „Het ziet er verlaten genoeg uit, maar er zijn niet meer dan slechts kleine plekjes sneeuw hier en daar waar te nemen.”

„Dat klopt met de beschrijving, die Innes gaf van het land benoorden van Korsar,” zei Gridley.

Als een loopend vuur had zich onder de overige officieren en de bemanning van het luchtschip het bericht verspreid, dat er reden bestond om aan te nemen, dat het land beneden hen Pellucidar was. De spanning was geweldig en iedereen, die maar voor een oogenblik zijn werk kon laten rusten, begaf zich naar boven of tuurde door de patrijspoorten om een blik op de onderwereld te kunnen werpen.

Gestadig bleef de O-220 zuidwaarts koersen en juist op het oogenblik, dat de smalle rand der middernachtzon aan hun gezicht onttrokken werd en beneden den gezichtseinder achter hen wegzonk, was Pellucidar's centrale zon duidelijk vóór hen uit zichtbaar.

De natuur van het landschap beneden onderging gaandeweg een snelle verandering. Het woeste land hadden ze nu achter zich; het schip passeerde een keten van beboschte

heuvels en voor hen vertoonde zich een groot woud, dat zich voortzette zoover het oog reikte, en glooiend opwaarts scheen te loopen om zich eindelijk in de nevelen van het verschiet te verliezen. Dit was nu werkelijk Pellucidar, – het Pellucidar van Jason Gridley's droomen.

Terzijde van het woud ontrolde zich een vlakte met hier en daar groepen van boomen, een vruchtbare vlakte, waar zich tal van beekjes doorheen slingerden, die alle in een breede rivier aan de overzijde uitmondten.

Groote kudden wild waren aan het grazen in het open weideland en nergens was er een mensch te zien.

„Dit maakt op mij den indruk alsof we in den Hemel zijn!” zeide Tarzan van de Apen. „Laten we hier landen, kapitein.”

Lucht werd toegelaten tot de luchtledige benedentanks en langzaam daalde het groote schip neer op de aarde.

Korte ladders werden uitgebracht, want de kiel der O-220 was slechts zes voet van den grond verwijderd, en weldra stond de geheele bemanning, met uitzondering van een wacht van een officier en twee man, tot aan de knieën in het malsche gras van Pellucidar.

„Ik hoopte, dat we wat versch vleesch hadden kunnen bemachtigen,” zei Tarzan, „maar het schip heeft al het wild verjaagd.”

„Te oordeelen naar de groote hoeveelheid, die ik gezien heb, zullen we niet ver behoeven te loopen om het een en ander onder schot te krijgen,” zei Dorf.

„Maar wat we nu het eerst noodig hebben, is rust,” zei Tarzan. „Iedereen is weken aaneen onder hoogen druk aan het werk geweest in verband met de toebereidselen voor deze expeditie en ik betwijfel of één van ons meer dan twee uren geslapen heeft de laatste drie dagen. Ik zou dus willen voorstellen, dat we hier blijven totdat we allemaal door en door zijn uitgerust en daarna eerst volgens systeem op zoek gaan naar de stad Korsar.”

Het plan oogstte algemeenen bijval en toebereidselen werden getroffen voor een verblijf van verscheiden dagen.

„Ik ben van meening,” zei Gridley tot kapitein Zuppner,

„dat het aanbeveling zou verdienen om strenge orders te geven, dat niemand het schip of haar onmiddellijke omgeving mag verlaten zonder Uw toestemming, en dat het niemand veroorloofd is zich ver weg te wagen, behalve in groepen onder commando van een officier, want we kunnen er zeker van zijn, dat we hier overal in Pellucidar wilde mensen en nog veel wildere beesten zullen ontmoeten.”

„Ik hoop, dat U mij van dit bevel zult willen uitzonderen,” glimlachte Tarzan.

„Ik ben van oordeel, dat U in elk land op Uzelf kunt passen,” vond Zuppner.

„En ik kan stellig met beter resultaat alleen op jacht gaan, dan met een gezelschap,” zei de aap-mensch.

„In elk geval,” ging Zuppner voort, „het bevel komt van U, als commandant der expeditie, en ik denk wel niet, dat iemand zich zal beklagen als U voor zichzelf een uitzondering maakt, want ik ben er zeker van, dat niemand van ons er bijzonder op gesteld zal zijn om alleen door Pellucidar te gaan wandelen.”

Officieren en manschappen, met uitzondering van de wacht, die om de vier uren werd afgelost, sliepen den wijzer rond.

Tarzan van de Apen was de eerste, die uitgeslapen was en het schip verliet. Hij had de kleding, die hem had gehinderd en verveeld sinds hij zijn eigen Afrikaansche jungle had verlaten om deel te nemen aan de voorbereiding der O-220 expeditie, afgelegd, en het was geen feilloos gekleede Engelschman, die uit de cabine te voorschijn kwam en zich naar beneden op den grond liet zakken, maar in plaats daarvan een nagenoeg naakt, primitief krijgsman, bewapend met een jachtmes, speer, een boog met pijlen en de lange lasso, die Tarzan steeds bij zich droeg, want op de jacht gaf hij de voorkeur aan de wapenen zijner jeugd boven de vuurwapens der beschaving.

Luitenant Dorf, die op dat tijdstip de wacht had, zag hem vertrekken en keek hem na met ongeveinsde bewondering, toen de zwartharige gebiedster der wildernis het open veld overstak en in het woud verdween.

Daar waren boomen waarmede het oog van den aap-mensch vertrouwd was, maar er waren ook boomen zooals hij ze nog nooit tevoren had gezien; maar het was een woud en dat was genoeg om Tarzan aan te trekken en hem de laatste weken, die hij temidden van die onaangename beschaving had moeten doorbrengen, te doen vergeten. Ook was hij verheugd nu vrij te zijn van het luchtschip en hoewel hij met al zijn metgezellen goed overweg kon, toch was hij blij alleen te zijn.

Tijdens de eerste periode van zijn herwonnen vrijheid gedroeg Tarzan zich als een jongen, die uit school komt. Ongehinderd door de gehate kleedingstukken der beschaving, uit het gezicht van al wat hem ook maar eenigszins kon herinneren aan het vele afschuwelijke, waarmede de mensch het aangezicht der natuur schendt, vulde hij zijn longen met de frissche lucht van Pellucidar, sprong omhoog in den dichtstbijzijnden boom en begaf zich zwaaiend op weg door het woud, voor het oogenblik zich alleen bewust van zijn vreugde over het leven en de jubelende macht dit te genieten. Voort spoedde hij zich door het oerwoud van Pellucidar. Vreemdsoortige vogels, opgeschrikt door zijn snelle, geluidlooze verschijning, vlogen hem krijschend uit den weg, en vreemde beesten zochten sluipend dekking beneden hem. Maar Tarzan lette daar niet op; hij jaagde niet; hij was er nog niet eens aan toe het nieuwe in deze nieuwe wereld te onderzoeken. Voor het oogenblik leefde hij slechts.

Terwijl deze stemming hem beheerschte, gaf Tarzan zich geen rekenschap van den tijd en nog minder wijdde hij een enkele gedachte aan de tijdloosheid van Pellucidar, welks middagzon, eeuwigdurend zwevend in het zenith, den spot drijft met ons menschen van de buitenkorst der aarde, die dolzinnig door het leven razen in een dwaze en vruchteloze poging om zelfs de omwentelingen der aarde voor te komen. Ook hield Tarzan geen rekening met afstand of richting, want dergelijke dingen maakten zelden het onderwerp uit van aandachtige beschouwing voor zoover het den aap-mensch betrof, wiens merkwaar-

dige bekwaamheid om aan elke en alle gebeurtenissen, die zich aan hem voordeden, onverwijld het hoofd te bieden, door hem zelf, onbewust, werd toegeschreven aan een zekere gave, die in hem aanwezig was, zonder ook maar een oogenblik te bedenken, dat, in zijn eigen jungle, hij kon afgaan op de vriendelijke zon en maan en sterren als zijn gidsen voor dag en nacht, benevens op de talloze bekende dingen, die daar tot hem spraken in de vertrouwde taal zonder woorden, welke slechts bewoners der wildernis weten te verstaan.

Toen zijn eerste dolle stemming voorbij was, verminderde Tarzan zijn spoed en kort daarna liet hij zich op den grond zakken in een duidelijk zichtbaar wildspoor. Nu eerst ging hij letten op de nieuwe wonderen, die hij om zich heen kon waarnemen. In de eerste plaats trokken zijn aandacht de teekenen van hoogen ouderdom, die hij overal ontdekte, en waarvan bijvoorbeeld de boomen blijk gaven, die van enormen omvang waren, en de lichtgrijze ranken der groote woekerplanten, die vele ervan omstrengelden, – hetgeen alles duidde op een oertijd, die zijn eigen jungle modern deed schijnen. En hij genoot van de prachtige bloemenweelde, die in bandelooze overdaad links en rechts van hem aan de aarde ontsproot. En toen, plotseling, greep hem iets om het lichaam beet en zwaaide hem hoog de lucht in.

Tarzan van de Apen had met het hoofd geknikt. Zoozeer waren zijn gedachten vervuld geweest van de wonderen dezer nieuwe wereld, dat hij eenige oogenblikken had toegegeven aan een verslapping van de gewone waakzaamheid, die het kenmerk is van alle schepselen, die in de wildernis leven.

Bijna op het zelfde oogenblik, dat het gebeurde, begreep de aap-mensch wat hem was overkomen. Hoewel hij zich gemakkelijk van de rampzalige gevolgen ervan een voorstelling kon maken, verscheen er toch iets als een glimlach om zijn lippen – een droeve glimlach – een, die wellicht vermengd was met een zekere mate van minachting voor zichzelf. Want Tarzan van de Apen was gevangen in een

strik van zòò primitief maaksel als er ooit een voor onbehoedzame dieren was gespannen.

Een strop van ongelooide dierenhuid, vastgemaakt aan een naar omlaag gebogen tak van een overhangenden boom, was diep begraven geweest in het spoor, waar hij langs was gekomen, en hij had de lijn aangeraakt, – dat was de heele historie. Maar de gevolgen zouden wellicht minder onfortuinlijk hebben kunnen zijn, als niet de strop zijn armen stijf tegen zijn lichaam had gedrukt onder het aanhalen.

Hij hing ongeveer zes voet boven het spoor; de strop zat vast ter hoogte van zijn heupen, terwijl het leder zijn armen tusschen elleboog en pols stevig tegen zijn zijden geklemd hield. En wat zijn ongemakkelijke en hulpelooze positie nog verergerde, was, dat hij met het hoofd omlaag hing, terwijl hij duizelig in het rond tolde als een menschelijk schietlood.

Hij trachtte een arm los te trekken uit den om hem aangehaalden strik, teneinde zijn jachtmes te kunnen bereiken om zich daarmee te kunnen bevrijden, maar het gewicht van zijn lichaam was oorzaak, dat de lus steeds vaster om hem werd dichtgetrokken, zoodat elke poging van zijn kant er toe scheen bij te dragen om de meedoogenlooze greep, waarin het ruwe leder, dat tot diep in zijn vleesch doordrong, hem gevangen hield, nog te versterken.

Hij wist, dat de strik op de aanwezigheid van menschen duidde en dat die zonder twijfel spoedig zouden komen om hun strop te inspecteeren, want zijn kennis van het primitieve jachtbedrijf had hem geleerd, dat ze hun strikken niet lang zonder toezicht zouden laten, omdat, in geval van een vangst, als ze tenminste zoo gelukkig zouden zijn, zij er spoedig bij moesten wezen, daar anders het wild vermoedelijk ten prooi zou vallen aan vleeschetende wilde dieren of vogels. Hij bedacht wat: voor soort van menschen het zouden zijn en of hij misschien niet vriendschap met hen zou kunnen sluiten, maar hoe dan ook, hij hoopte, dat ze spoedig zouden komen voordat de roofdieren hem konden bereiken. En terwijl deze en dergelijke gedachten bij hem opkwamen, vernamen zijn scherpe ooren het ge-

luid van naderende voetstappen. Maar het waren niet de voetstappen van menschen. Wat het ook mocht zijn, dat naderde, het kwam naderbij tegen den wind in, zoodat hij er niet de lucht van kon krijgen; aan den anderen kant, zoo overwoog hij, kon het dier evenmin hem ruiken. Het beest kwam op zijn gemak aanloopen en op hem toe, maar voordat het in het gezicht kwam langs het spoor, wist hij reeds, dat het een gehoefd dier was en dat er dus geen reden tot vrees behoefde te bestaan, tenzij het dan het een of andere vreemdsoortige Pellucidarische wezen mocht blijken te zijn, met geheel andere eigenschappen dan hem van de buitenkorst der aarde bekend waren.

Maar tegelijk dat deze overwegingen hem eenigszins gerust stelden, drong er een reuk tot zijn neusgaten door, die altijd oorzaak was, dat zijn korte hoofdhaar te berge rees, niet uit angst, maar als een natuurlijke reactie met betrekking tot de nadering van een ervijand. Het was geen reuk, dien hij ooit tevoren had waargenomen. Het was niet het reukspoor van Numa den leeuw, noch van Sheeta het luipaard, maar het was een reukspoor van de eene of andere groote tijgerkat. En nu kon hij diens bijna geluidloos naderen door de onderbeplanting van het woud speuren en hij wist, dat het dier op het pad toeliep, aangelokt hetzij door zijn aanwezigheid, of wel door die van het beest, dat Tarzan langs het wildspoor had hooren aankomen.

Het was laatstbedoeld dier, dat het eerst in het gezicht kwam, – een groot os-achtig beest met wijd gespreide horens en een ruige vacht – een kolossale stier, die verscheiden meters langs het spoor naderbij kwam toen Tarzan het zag, voordat hij den aap-mensch voor zich uit zag bungelen. Het was de stier van Pellucidar, de Oer-Os der paleontologen van de buitenste aardkorst, een der reeds lang uitgestorven voorzaten van het runderenras onzer eigen wereld.

Een oogenblik bekeek het dier den man, die daar dwars over zijn pad aan een boomtak hing.

Tarzan hield zich zeer rustig. Hij wenschte het beest

niet te verjagen, want hij overwoog, dat een van hen beiden was voorbestemd om het naderbij sluipende roofdier ten prooi te vallen. Maar als hij verwacht had, dat de stier verschrikt zou zijn, dan zag hij zich spoedig bedrogen in die meening, want onder het uitstooten van een diep geloei omwoelde de groote stier de aarde met zijn voorpoot en daarna, terwijl hij zijn massieve horens omlaag boog, stak hij daar woedend mee in den grond. En de aap-mensch begreep, dat hij zijn kortaangebonden temperament stond op te werken tot een hoogte waarop hij tot den aanval kon overgaan. En dit scheen niet lang meer te zullen duren, want reeds kwam hij dreigend aanloopen onder donderend geloei. Zijn staart was opgeheven en zijn kop neergebogen, toen hij den korten draf aannam, die aan den aanval vooraf gaat.

De aap-mensch berekende, dat, als hij ooit in aanraking zou komen met deze massieve horens of zelfs maar met dien zwaren kop, zijn hersenpan zou verpletterd worden als een eierschaal.

De duizelingwekkende, tollende beweging, die ontstaan was toen de riem, waaraan hij hing, zich voor de eerste maal had gestrekt, was verminderd tot een langzaam heen en weer draaien, zoodat hij nu eens met het gezicht gewend was naar den stier en dan weer in de tegenovergestelde richting kon zien. De absolute hulpeloosheid van zijn positie verbitterde den aap-mensch en veroorzaakte hem meer bezorgdheid dan eenig doodsgevaar hem onder andere omstandigheden zou hebben berokkend. Van zijn kindsheid af had hij den Man met de Zeis als het ware dagelijks ontmoet en had hij den dood in zoo vele gedaanten in de oogen gezien, dat die hem geen vrees inboezemde. Hij wist, dat deze de laatste ondervinding was van al hetgeen de Schepping had voortgebracht en dat de dood even onvermijdelijk tot hem zou komen als tot anderen. En ofschoon hij het leven lief had en niet wenschte te sterven, toch leidde het enkele feit zijner nadering hem niet tot nuttelooze zenuwuitingen. Maar te moeten sterven zonder den kans te hebben gekregen voor zijn leven te vechten, was

niet het einde zooals Tarzan zich dat zou hebben gewenscht. En nu, terwijl zijn lichaam langzaam naar de andere richting draaide, zoodat zijn oogen van den stier waren afgewend, zonk zijn hart bij de gedachte, dat hem nog niet eens de schrale voldoening gegund zou zijn om den dood in het aangezicht te schouwen.

In het korte oogenblik, waarin hij het onafwendbare verwachtte, werd plotseling de lucht verscheurd door een zoo verschrikkelijken schreeuw als ooit tot de ooren van den aap-mensch was doorgedrongen, en het geloei van den stier ging tegelijk over in een ander, hooger geluid, dat zich vereenigde met de eerste vreesaanjagende kreet.

Weer draaide het bungelende lichaam van den aap-mensch en zijn oog viel op een tooneel, als door de eeuwen heen nog nooit eenig levend wezen vergund was geweest te aanschouwen.

Aan de zware schouders en den nek van den grooten stier hing een tijger van zulke gigantische afmetingen, dat Tarzan zijn eigen oogen haast niet gelooven kon. Geweldige sabelvormige slag tanden uit de bovenkaak waren diep in den nek van den stier geboord, die, in plaats van te trachten te ontsnappen, op zijn schreden was blijven stilstaan en probeerde het groote roofdier van zich los te maken, terwijl hij zijn machtige horens achterwaarts boog in een poging om dezen levenden dood van zijn schouders te trekken, of dan weer eens zijn geheele lijf hevig schudde met hetzelfde doel, onderwijl luid loeiend van pijn en woede.

Geleidelijk veranderde de sabeltand zijn positie, totdat hij een houvast had bereikt, dat voor zijn doel geschikt was. Toen, met bliksemende snelheid, hief hij een grooten voorarm op en diende daarmee den stier één enkelen verschrikkelijken slag tegen de zijde van diens kop toe, – een titanischen slag, die den machtigen schedel verpletterde, zoodat de stier dood ter aarde stortte. Daarna installeerde zich het roofdier om zich aan zijn prooi te vergasten.

Tijdens het gevecht had de sabeltand den aap-mensch niet

opgemerkt; niet dan nadat hij een begin had gemaakt met zijn feestmaaltijd, werd zijn oog getrokken door het langzaam heen en weer wentelende lichaam boven het wildspoor, enkele voeten van hem verwijderd. Onmiddellijk hield het beest op met zijn maal, zijn kop omlaag gebogen, de ooren in den nek gelegd, zijn bovenlip opgetrokken in een afschuwelijk grauwen. Hij beloerde den aap-mensch. Een diep, dreigend gegrom steeg op uit de holte van zijn keel; zijn lange, pezige staart zwiepte boos, toen hij langzaam overeind rees van het kadaver en op Tarzan van de Apen afkwam.

HOOFDSTUK III

De Tijgerkatten

Het ebbend getij van den grooten oorlog had tal van menschelijke schipbreukelingen doen stranden op onbekende kusten. En zoo had een hooge vloedgolf Robert Jones, oppasser in een bataljon sappeurs, aan een onsympathieke omgeving ontruikt en hem neergesmeten in een krijgsgevangenenkamp achter de vijandelijke linies. Daar bezorgde zijn goed humeur hem vrienden en gunsten, maar noch het een noch het ander leidde ertoe, dat hij zijn vrijheid herkreeg. Robert Jones scheen in het gedrang verloren te zijn geraakt. En tenslotte, toen het gevangenenkamp geheel was ontruimd, was Robert Jones de eenige, die nog was overgebleven; maar hij was niet terneergeslagen. Hij had zich de taal zijner bewakers eigen gemaakt – met een even gunstig resultaat als dat hij voorheen vlug plat-Engelsch had leeren spreken – en telde vele vrienden onder hen. Zij bezorgden hem een baantje en Robert Jones van Alabama was tevreden en bleef waar hij was. Hij was bevorderd van oppasser tot kok van een officierscantine en in deze betrekking had hij de aandacht getrokken van kapitein Zuppner, die hem had verbonden aan de O-220 expeditie.

Robert Jones geeuwde, rekte zich eens uit, keerde zich om in zijn nauwe kooi aan boord van de O-220, opende

de oogen en kwam overeind met een uitroep van verrassing. Hij sprong op den vloer en stak zijn hoofd door een open patrijspoort.

„Wel alle nikkers!” riep hij uit; „’k hemme vasjt verslaope!”

Eenige oogenblikken bestaarde hij de middagzon, die op hem neer scheen, daarna kleeedde hij zich haastig en spoedde zich naar zijn kombuis.

„’s Gek,” piekerde hij; „der schaant niemand nognie op te weese, – seker allemaal verslaope.” Hij raadpleegde de klok in het kombuis. De kleine wijzer stond op zes. Hij drukte zijn oor er tegen aan en luisterde. „Die hep tochnie gestopt,” mompelde hij. Toen liep hij naar de deur, die in den zijgang van het schip uitkwam en schoof die open. Hij rekte zijn hals zoo ver mogelijk uit en keek nog eens weer naar de zon. Toen schudde hij het hoofd. „Der motties nie in orde weese,” vond hij, bezorgd. „’k Weenie wattoffik nou ageluk kooke mot, foor et ombaat, foor et dinee of foor et soepee.”

Jason Gridley, uit zijn cabine komend, kwam aanslenteren door den langen gang naar het kombuis. „Goeie morgen, Bob!” zei hij en bleef in de deuropening staan. „Is er al eenige kans op een lekker ontbijt?”

„Sei Uwes ombaat, m’heer?” informeerde Robert.

„Ja,” antwoordde Gridley; „alleen maar geroosterd brood en koffie en een paar gebakken eieren, – wat je maar klaar hebt.”

„’k Wissset wel!” riep de zwarte kok verheugd. „’k Wissset wel, datte die klok goed was, maar de son istan secker in de war.”

Gridley grinnikte. „Ik ga even naar beneden om een wandelingetje te maken,” zei hij. „Over een kwartier ben ik weer terug. Heb je Lord Greystoke soms niet gezien?”

„Nee, m’heer; ’k heb m’heer Tarsaan nie gesien sins gistere.”

„Ik begrijp het niet,” zei Gridley; „hij is niet in zijn hut.”

Een kwartier achtereen stapte hij flink op en neer in de nabijheid van het luchtschip. Toen hij terugkwam trof hij

in de eetzaal Zuppner en Dorf aan, die op hun ontbijt zaten te wachten en hem een vrolijk „Goeie morgen” toeriepen.

„Ik weet niet of ik „goeie morgen” of „goeien avond” moet zeggen,” zei Zuppner.

„We zijn hier nu twaalf uren geweest,” zei Dorf, „en het is dus precies dezelfde tijd als toen we aankwamen. Ik ben de laatste vier uren op wacht geweest en als ik den chronometer niet had gehad, zou ik niet geweten hebben of het een kwartier of een week geduurd heeft.”

„Je krijgt zeer zeker een gevoel over je van onwerkelijkheid, dat moeilijk te verklaren valt,” zei Gridley.

„Waar is Greystoke?” vroeg Zuppner. „Hij is gewoonlijk toch vroeg bij de hand.”

„Ik heb het juist aan Bob gevraagd,” zei Gridley, „maar die heeft hem niet gezien.”

„Hij verliet het schip kort nadat ik de wacht betrok,” zei Dorf. „Ik zou zeggen drie uren geleden zoowat, misschien langer. Ik zag hem het veld oversteken en het bosch binnengaan.”

„Ik wou, dat hij maar niet alleen gegaan was,” zei Gridley.

„Hij lijkt me anders wel iemand, die op zichzelf kan passen,” zei Zuppner.

„Ik heb dingen gezien tijdens de laatste vier uren,” zei Dorf, „die me hebben doen betwijfelen of er één man is, die op zichzelf kan passen als hij alleen is in deze wereld, vooral als hij niets anders heeft dan de primitieve wapenen, die Greystoke bij zich had.”

„Je bedoelt, dat hij geen vuurwapenen had meegenomen?” wilde Zuppner weten.

„Hij was bewapend met een boog met pijlen, een speer en een lasso,” zei Dorf, „en ik geloof, dat hij ook nog een jachtmes bij zich had. Maar hij had net zoo goed een proppenschieter bij zich kunnen hebben als hij een ontmoeting heeft gehad met wat ik gezien heb, toen ik op wacht was.”

„Wat bedoel je,” vroeg Zuppner. „Wàt heb je gezien?”

Dorf grinnikte schaapachtig. „Waarachtig, kapitein, ik

heb het land om het U te vertellen, want de duivel mag me halen als ik het zelf kan gelooven.”

„Vooruit, spreek op,” drong Zuppner aan. „We zullen consideratie hebben met je jeugd en het feit, dat de zon en de horizon van Pellucidar van invloed kunnen zijn geweest op je waarnemingsvermogen of op je waarheidsliefde.”

„Nou dan,” zei Dorf; „een uur zoowat geleden passeerde hier een beer, op ongeveer honderd voet afstand van het schip.”

„Daar is niets merkwaardigs aan,” vond Zuppner.

„Er was een heeleboel merkwaardigs aan dien beer,” zei Dorf.

„In welk opzicht dan?” vroeg Gridley.

„Hij was minstens zoo groot als een os,” legde Dorf uit, „en als ik hier in dit land op beren zou moeten gaan jagen, dan zou ik liever maar een stuk veldgeschut meenemen.”

„Was dat alles wat je zag, – alleen dien beer?” vroeg Zuppner.

„Neen,” zei Dorf, „ik zag tijgers ook, niet een, maar zeker wel een dozijn en die waren net zooveel grooter dan onze Bengaalsche tijgers als de beer grooter was dan eenige beer op onzen aardbodem, dien ik ooit heb gezien. Het waren gewoon enorme dieren en ze hadden de meest verbazingwekkende slagstanden, die je ooit zag, – groote, kromme slagstanden, die uit hun bovenkaak tevoorschijn kwamen, wel bijna een voet lang. Ze gingen allemaal naar dien beek hier om te drinken en liepen daarna weer weg, sommige naar het bosch en de rest naar die groote rivier daarginds.”

„Greystoke zou niet veel kunnen uitrichten tegen zulke beesten als deze, zelfs al had hij ook een geweer bij zich, – meende Zuppner, nadenkend.

„Als hij in het bosch was, zou hij ze kunnen ontvluchten,” zei Gridley hoopvol.

Zuppner schudde het hoofd. „’t Bevalt me niets,” zei hij. „Ik zou wel willen, dat hij niet alleen gegaan was.”

„De beer en de tijgers waren al erg genoeg,” vervolgde Dorf, „maar ik zag nog een ander beest, dat me veel verschrikkelijker leek.”

Robert, die min of meer een positie van vertrouwen bekleedde, was van het kombuis binnengekomen en stond met opengesperde oogen van belangstelling te luisteren naar Dorf's verhaal van de wilde beesten, die hij gezien had, terwijl Victor, een van de Filippijnsche hutjongens, de officieren bediende.

„Ja,” ging Dorf voort, „ik zag een geweldig vreemd wezen. Het vloog regelrecht over het schip, zoodat ik het goed zien kon. Eerst dacht ik, dat het een vogel was, maar toen het naderbij kwam ontdekte ik, dat het was – een gevleugeld reptiel. Het had een lange, smalle kop en het vloog zoo laag, dat ik zijn groote kaken kon zien, met een oneindig aantal lange, scherpe tanden erin. Zijn kop versmalde zich boven de oogen en liep uit in een scherpe punt. Het was een ontzettend groot beest en ik taxeer, dat het een vlucht had van toch zeker wel twintig voet. Terwijl ik ernaar keek, streek het plotseling op de aarde neer, maar een korten afstand van ons schip, en toen het weer opsteeg droeg het met zijn klauwen het een of andere dier, dat minstens zoo groot moet zijn geweest als een flink schaap en waarmee het blijkbaar zonder de minste inspanning wegvloog. Dat het een roofdier was, is zeker en even duidelijk is het, dat hij over voldoende kracht beschikte om desnoods een mensch te kunnen dragen.”

Robert Jones bedekte zijn mond met de bleeke palm van zijn hand en sloop met opgetrokken en schuddende schouders de eetzaal uit. Weer teruggekeerd in zijn kombuis, met de deur dicht, gaf hij zich over aan een teugellooze vreugde.

„Wat heb jij?” vroeg Victor.

„Verdikkeme!” riep Robert uit. „'k Hep altijd gedocht, aas datte die heere van die gekke hoe-hiet-tie club ook weeres in Birmingham, effe faan konne opsnaaie, maar die benne nog niks vergleeke bai hier die luit Dorf. Hêj-jij daan niettes gehoord wattoffie vertelde faan die slang die

mitten schaap wegfloog?”

Maar in de eetzaal vatte men het verhaal van Dorf ernstiger op.

„Dat moet een pterodactiel zijn geweest,” zei Zuppner.

„Ja,” antwoordde Dorf. „Ik classeerde het als een pteranodon.”

„Moeten we dan niet direct een onderzoekingspatrouille uitzenden?” vroeg Gridley.

„Ik vrees, dat Greystoke dat niet prettig zou vinden,” gaf Zuppner ten antwoord.

„De patrouille zou het kunnen doen voorkomen of ze op de jacht was,” opperde Dorf.

„Als hij binnen een uur nog niet terug is,” zei Zuppner, „dan zullen we wel genoodzaakt zijn tot een dergelijken maatregel over te gaan.”

Hines en Von Horst waren inmiddels ook binnengekomen en toen dezen gehoord hadden van de afwezigheid van Tarzan en de verhalen hadden vernomen van Dorf, met de beschrijving van de wilde dieren, die hij op zijn weg had kunnen ontmoeten, waren ook zij, evenals de overigen, voor zijn veiligheid beducht.

„We zouden hier wel eens wat kunnen rondkruisen, mijnheer,” stelde Von Horst Zuppner voor.

„Maar gesteld, dat hij naar deze plek terugkeert terwijl wij weg zijn?” vroeg Gridley.

„Zou jij het schip naar deze ankerplaats kunnen terugbrengen?” informeerde Zuppner.

„Dat betwijfel ik,” antwoordde de luitenant. „Onze instrumenten zijn nagenoeg waardeloos onder de in Pellucidar heerschede invloeden.”

„Dan blijven we beter hier,” zei Gridley, „totdat hij terugkomt.”

„Maar als we een onderzoekingspatrouille te voet op hem af zenden, welke zekerheid hebben we dan, dat die in staat zal zijn om haar weg terug naar het schip te vinden?” vroeg Zuppner.

„Dat zal niet zoo moeilijk zijn,” vond Gridley. „We kunnen altijd ons spoor merken terwijl we onderweg zijn,

zoodat we gemakkelijk kunnen terugkomen.”

„Ja, dat is zoo,” gaf Zuppner toe.

„Ik stel voor,” zei Gridley, „dat Von Horst en ik gaan, met Muviro en zijn Waziri's. Dat zijn ervaren woudloopers, prima krijgslieden en zij kennen de jungle door en door.”

„Niet deze jungle,” zei Dorf.

„In ieder geval kennen ze tenminste elke jungle beter dan wij,” hield Gridley vol.

„Ik geloof, dat Uw plan goed is,” zei Zuppner, „en daar momenteel toch het commando bij U berust, stellen wij ons graag onder Uw bevelen.”

„De omstandigheden, die we hier aantreffen, zijn nieuw voor ons allemaal,” zei Gridley. „Niets van hetgeen een onzer zou kunnen voorstellen of bevelen, berust op eenige ervaring of kennis zijnerzijds, die de anderen niet zouden bezitten, en dus in gevallen als dit ben ik van oordeel, dat we beter zullen doen om pas beslissingen te nemen nadat we de zaak in den breedte hebben bediscussieerd, liever dan blindelings afhankelijk te zijn van eenigen officieelen voorrang of autoritair gezag.”

„Dat is altijd ook Greystoke's politiek geweest,” zeide Zuppner, „en het heeft ons onze taak zeer vergemakkelijkt en veraangenaamd. Ik ben het heelemaal met U eens, maar ik kan me geen beter plan bedenken dan dat door U te berde is gebracht.”

„Best,” zei Gridley. „Ga jij met me mee, luitenant?” vroeg hij, zich tot Von Horst wendend.

De officier lachte verheugd. „Of ik meega?” riep hij uit. „Ik zou het U model kwalijk hebben genomen als U mij erbuiten gelaten had.”

„Prachtig,” besloot Gridley. „Ik geloof, dat het dan nu maar het beste is, dat we direct met onze voorbereidende maatregelen beginnen, zoodat we zoo spoedig mogelijk kunnen vertrekken. Zorg jij ervoor, luitenant, dat de Waziri's gegeten hebben en zeg aan Muviro, dat ik instructie geef ze met geweren uit te rusten. Die kerels kunnen er heel goed mee om gaan, maar ze kijken altijd met min-

achting neer op iets dat moderner is dan hun speren en pijlen.”

„Ja, dat heb ik ook ontdekt,” zei Hines. „Muviro vertelde me 'n paar dagen geleden, dat zijn volk het gebruik van vuurwapenen beschouwt als 'n soort toegeven aan lafheid. Hij vertelde, dat ze die alleen gebruiken als ze zich oefenen in 't schijfschieten, maar zodra ze op leeuwen of rhinocerossen uittrekken, laten ze hun geweren thuis en nemen hun speren en pijlen mee.”

„Zodra ze maar eens gezien hebben, wat ik zag,” triomfeerde Dorf, „zullen ze wel meer respect gaan krijgen voor een goed geweer.”

„En zorg ervoor, dat ze volop munitie meenemen, Von Horst,” zei Gridley nog; „want voor zoover ik nu van dit land al iets afweet, zal het niet noodig zijn om ooit proviand op een expeditie mee te voeren.”

„Iemand, die niet zou kunnen leven van wat dit land oplevert, zou evengoed van honger omkomen in een vleeschhal,” zei Zuppner.

Von Horst vertrok om Gridley's orders uit te voeren, terwijl deze zich naar zijn hut begaf om zich tot de expeditie voor te bereiden.

De officieren en bemanning der O-220 stonden allen bijeen om de patrouille, die op weg ging om Tarzan van de Apen op te sporen, vaarwel te zeggen. En toen hij de tien kloeke Waziri krijgslieden zag uitrukken, achter Gridley en Von Horst, zwol van trots het hart van Robert Jones, die hen door de deur van het kombuis stond na te kijken. „Die nikkers benne toch maar wàt faane jonges!” riep hij glunderend uit. „En al die vliegende slangetjes doene nou maar beter effe weg te blaave.” Met de anderen stond Robert het groepje na te oogen terwijl dit het veld over stak, totdat het eindelijk verdween in het donkere woud aan de overzijde. Daarna keek hij op naar de middagzon, schudde het hoofd, verhief zijn handen in berusting, en keerde terug naar zijn kombuis.

Nagenoeg onmiddellijk nadat de patrouille het schip had verlaten, droeg Gridley Muviro op de leiding te nemen en

uit te kijken naar eenig spoor van Tarzan, aangezien hij van hen allen de meest ervaren speurder was. En aanvankelijk had het Wazirihoofd dan ook niet de minste moeite het spoor over de vlakte en tot in het woud te volgen; maar daar, aan den voet van een grooten boom, verdween het.

„De Groote Bwana is hier over de boomen verder gegaan,” zeide Muviro, „en er is geen mensch in leven, die zijn spoor langs de laagste, de middelste of de hoogste terrassen zou kunnen volgen.”

„Wat moeten we dan doen, Muviro?” vroeg Gridley.

„Als dit zijn eigen jungle was,” gaf de krijgsman ten antwoord, „zou ik er zeker van zijn, dat, als hij zijn weg over de boomen vervolgde, hij zich in rechte lijn zou begeven naar de plek, die hij wenschte te bereiken, behalve als hij op jacht zou zijn, want dan zou hij de richting volgen, die het spoor en de reuk van het wild hem wees.”

„Zonder twijfel was hij hier aan het jagen,” meende Von Horst.

„Als hij aan het jagen was,” zeide Muviro, „zou hij in rechte lijn blijven voortgaan totdat hij den reuk van wild zou ontdekken of totdat hij zou gekomen zijn bij een goed duidelijk wildspoor.”

„En wat zou hij dan doen?” vroeg Gridley.

„Mogelijk, dat hij dan boven dat wildspoor zou blijven zitten wachten,” antwoordde Muviro, „of hij zou het volgen. In een nieuw land als dit denk ik, dat hij het zou volgen, want hij heeft altijd belang gesteld in het onderzoeken van de nieuwe gebieden, die hij bezocht.”

„Laten we dan onzen weg vervolgen recht door het bosch in deze zelfde richting, totdat we aan een wildspoor komen,” besloot Gridley.

Muviro en drie zijner krijgslieden stelden zich aan het hoofd, kaptten kreupelhout waar dit noodzakelijk was en merkten de boomen op korte afstanden teneinde gemakkelijker den weg naar het schip terug te kunnen vinden. Met behulp van een klein zakkompas gaf Gridley de richting aan, wat anders een moeilijke taak zou zijn geweest,

tenminste om die precies te kunnen houden onder deze eeuwige middagzon, wier warme stralen hen beschenen door den filter van het gebladerte der boomen van het woud.

„Wat een bosch!” riep Von Horst uit. „Om hier naar iemand te moeten zoeken doet je denken aan de spreekwoordelijke naald in den hooiberg.”

„Behalve dan,” zei Gridley, „dat men altijd toch wel een kleinen kans heeft om de naald te vinden.”

„Het zou misschien niet kwaad zijn, als we af en toe eens een schot losten,” opperde Von Horst.

„Uitstekend,” zei Gridley. „De geweren hebben veel grootere patronen en een luidere detonatie dan onze revolvers.”

Na den anderen zijn bedoeling te hebben uitgelegd, droeg hij een der zwarten op om drie schoten te lossen met tusschenpoos van enkele seconden, want noch Gridley noch Von Horst was met een geweer bewapend; beiden droegen elk twee 45 kaliber Coltrevolvers. Daarna werd elk half uur een enkel schot afgevuurd, maar naarmate de patrouille zich een weg door het woud baande, kwam langzamerhand iedereen onder den somberen indruk van het nuttelooze van hun zoeken.

Gaandeweg wijzigde zich de natuur van het woud. De boomen stonden minder dicht op elkander en de onderbeplanting, ofschoon nog steeds een welhaast ondoordringbare haag, was van minder hardnekkigen aard dan tot dusver het geval was geweest. En hier kwamen zij op een wildspoor, doorploegd door tallooze hoeven en voeten van dieren tot aan een diepte van twee voet of meer beneden de oppervlakte van het omliggende terrein. En hier was het, dat Jason Gridley een blunder beging.

„We behoeven nu geen verderen tijd te vermorsen met het merken van boomen, zolang we dit spoor volgen,” zeide hij tot Muviro, „behalve op de plekken waar het spoor zich mocht splitsen of gekruist wordt door andere sporen.”

Het was tenslotte een zeer begrijpelijke vergissing, want

een paar gemerkte boomen meer of minder langs dit spoor zouden niet veel verschil uitmaken als men denzelfden weg wenschte terug te gaan.

Het voortgaan hier was gemakkelijker en terwijl de Waziri krijgslieden met flinken pas vorderden, vielen de mijlen snel achter hen weg en reeds had de middagzon hen zoo in haar macht, dat het begrip van tijd niet in hun gedachten scheen op te komen, terwijl het wemelende leven der natuur om hen heen de aandacht van zwarten zoowel als blanken ten volle in beslag nam.

Vreemde apen, waarvan sommige een treffende menschelijke gelijkenis hadden, terwijl ze zeer groot waren, beloerden hen als ze langs kwamen. Vogels, zoowel van kleurrijke als sombere pluimage, protesteerden krijschend tegen hun aankomst. De flauwe omlijningen van duistere gestalten vertoonden zich dreigend in het kreupelhout en het geluid van voeten was alom aanwezig.

Nu eens passeerden zij een gedeelte in het woud, waar de stilte zoo diep was als in een graf, en dan weer scheen het hun toe of zij zich in een gekkenhuis bevonden, te oordeelen naar het afschuwelijke grauwen, brullen en krijschen.

„Ik zou wel eens een van die kerels willen zien,” zei Von Horst na een bijzondere woeste geluidsuitbarsting.

„Mij verwondert het, dat we er nog geen gezien hebben,” gaf Gridley ten antwoord; „maar ik vermoed, dat ze een beetje voor ons op hun hoede zijn, voor het oogenblik, niet alleen wegens ons aantal, maar ook ten gevolge van den reuk, dien we afgeven en die voor hen vreemd en onwennig moet zijn. Een en ander natuurlijk vermeerderd met het wantrouwen, dat moet opgewekt zijn door de schoten, die we gelost hebben.”

„Heb je opgemerkt,” zei Von Horst, „dat bijna al dat lawaai van achter ons vandaan schijnt te komen? Ik bedoel de meer woeste grauwen. Janken en geluiden als het trompetten van olifanten heb ik gehoord van links, rechts en voor ons uit, maar slechts af en toe een diep gegrom of gebrul schijnt te komen van de richting achter ons en

steeds op aanmerkelijken afstand.”

„En hoe verklaar je dat?” vroeg Gridley.

„Ik kan het niet verklaren,” gaf Von Horst ten antwoord. „Het is precies alsof wij in het midden van een stoet lopen, met al de roofdieren achter ons.”

„Deze eeuwigdurende middagzon heeft tenminste dit voordeel,” lachte Gridley, „dat we niet bang behoeven te zijn den nacht hier te moeten doorbrengen.”

Op dat oogenblik werd de aandacht der beide mannen getrokken door een uitroep van een der Waziri's, die achter hen liepen. „Kijk eens, Bwana! Kijk toch eens!” schreeuwde de man, terwijl hij achter zich langs het spoor wees. De richting volgend van zijn uitgestrekte vinger, bemerkten Gridley en Von Horst een ontzagwekkend beest, dat langzaam voortsloopte langs het pad.

„Hemel!” riep Von Horst. „En ik dacht nog al, dat Dorf overdreven had.”

„Het schijnt een onmogelijkheid,” filosofeerde Gridley, „dat er vijfhonderd mijlen beneden onze voeten automobielen door drukke straten snellen, straten met enorme gebouwen, en dat daar de telegraaf, de telefoon en de radio zoo iets gewoons zijn, dat niemand er zich meer druk over maakt; dat ontelbare duizenden hun heele leven uitleven zonder ooit een wapen tot zelfverdediging te hebben noodig gehad, en dat wij toch op het zelfde oogenblik hier staan te kijken naar een sabeltand-tijger in een omgeving, die een miljoen jaren geleden er misschien niet eens bestond op de buitenkorst der aarde!”

„Kijk goed uit!” riep Von Horst. „Als er één is, dan zijn er waarschijnlijk wel een dozijn in de buurt.”

„Zullen we vuren, Bwana?” vroeg een der Waziri's.

„Nog niet,” zei Gridley. „Aansluiten en op je hoede zijn. Ze schijnen ons alleen nog maar te volgen.”

Langzaam retireerde de patrouille, een aantal Waziri's in de achterhoede om de tijgers in het oog te houden, terwijl ook zij langzaam achteruit liepen. Muviro kwam Gridley terzijde.

„Al een tijdlang, Bwana,” zeide hij, „heb ik een spoor

van vele olifanten in dit pad opgemerkt, of tenminste een spoor, dat veel op dat van olifanten gelijkt, want het was niet heelemaal hetzelfde. En juist nu heb ik voor ons uit sommige van die dieren gezien. Ik kon ze niet precies waarnemen, maar als het geen olifanten zijn dan lijken ze er toch bijzonder veel op.”

„We schijnen tusschen twee vuren te zitten,” zei Von Horst.

„En het lijkt wel of er ook olifanten of tijgers aan beide kanten van ons zijn,” ging Muviro voort. „Ik kan ze daar in het kreupelhout hooren loopen.”

Misschien wel kwam de gedachte bij allen op, of het niet geraden zou zijn om in de boomen een schuilplaats te zoeken, maar hoe ook, niemand gaf er uiting aan. En zoo ging men voort langzaam het pad te volgen, totdat dit onverwacht uitliep op een wijde open ruimte in het woud, waar de bodem slechts schraal met kreupelhout was beplant, terwijl er maar weinig boomen stonden. Deze vlakte was misschien een honderd morgen groot en dan verdichtte zich weer het bosch aan alle zijden.

En op dit open terrein, langs tal van wildsporen, die alle op deze plek schenen uit te komen, begon zich een zóó vreemdsoortige stoet te verzamelen, als de oogen dezer mannen nog nimmer hadden aanschouwd. Daar waren groote os-achtige beesten met ruige vacht en wijd gespreide horens. Daar waren roodbruine herten en luitaarden van gigantische afmetingen. Daar waren mastodons en mammouthen en een reusachtig groot, op een olifant gelijkend dier en dat toch weer geen olifant scheen te zijn. Zijn groote kop was vier voet lang en drie voet breed. Het had een korte dikke slurf en vanuit zijn onderkaak bogen machtige slagstanden zich benedenwaarts, waarvan de punten naar het lichaam toeliepen. Van zijn schouders gemeten stond het minstens tien voet boven den grond en zijn lengte was stellig wel twintig voet. Maar waardoor het minder op een olifant geleek, kwam door zijn ooren, die klein en als van een varken waren.

De beide blanken, voor het oogenblik niet meer denkend

aan de tijgers achter hen, in hun verbazing over wat ze daar vóór zich zagen, hielden halt en staarden met wijdgeopende oogen naar deze geweldige dierenverzameling.

„Heb je ooit zóó iets gezien?” riep Gridley uit.

„Neen, evenmin als elk ander levend schepsel,” antwoordde Von Horst.

„Ik kan een heeleboel van die beesten thuisbrengen,” hernam Gridley, „hoewel ze allemaal practisch uitgestorven zijn in onze eigen wereld. Maar dien knaap daar,” en hij wees op het olifantachtige dier, met de gebogen puntige slagstanden, „dien snap ik niet goed.”

„Een dinotherium van het Mioceensche tijdperk,” zei Von Horst.

Muviro was naast de beide leiders blijven stilstaan en staarde met groote oogen van verbazing naar het tooneel voor zich.

„Wel,” vroeg Gridley, „wat denk jij ervan, Muviro?”

„Ik geloof, dat ik het nu begrijp, Bwana,” antwoordde de zwarte, „en als het ons ooit vergund mag zijn te ontkomen, dan is onze eenige kans om zoo spoedig mogelijk dit terrein over te steken. De groote tijgerkatten hebben deze kudde beesten hierheen gedreven en er zal zoo dadelijk een moordpartij plaats hebben als menschenoogen nog nooit hebben waargenomen. Als we niet gedood worden door de tijgers, dan zullen we worden doodgetrapt door deze monsters bij hun poging om te ontsnappen of om de tijgers te bevechten.”

„Ik geloof, dat je gelijk hebt, Muviro,” zei Gridley.

„Juist recht voor ons uit zie ik een opening,” zei Von Horst.

Gridley verzamelde allen om zich heen en wees hun over het terrein heen de plek aan, waar men het woud aan de overzijde kon bereiken. „Het is klaarblijkelijk onze eenige kans,” legde hij uit, „om nu hier over te steken voordat de tijgerkatten een aanval op deze beesten doen. We hebben reeds te ver dit terrein betreden om nog te kunnen trachten dekking in de boomen aan dezen kant te zoeken, want de roofdieren zijn al te dichtbij gekomen.

Zorgt voor een goede aansluiting en vuurt niet tenzij we worden aangevallen.”

„Kijk!” riep Von Horst. „De tijgers komen van alle kanten al het terrein op. Ze hebben nu hun prooi omsingeld.”

„Behalve die eene opening recht voor ons uit, Bwana,” zei Muviro.

Reeds bewoog zich het groepje menschen behoedzaam over de open vlakte, die nu als bezaaid was met nerveuze dieren, die geprikkeld zich her- en derwaarts wendden en duidelijk blijk gaven van een bang voorgevoel. Voordat de tijgers verschenen, hadden de dieren zich rustig gedragen; sommige hunner hadden loopen grazen in het korte gras van het veld, andere trokken takken en bladeren af van de enkele boomen, die hier en daar verspreid groeiden; maar reeds bij de aankomst van de eerste der roofdieren veranderde hun houding geheel. Een reusachtige mannetjes mastodon verhief zijn slurf en stootte een schrill getrompet uit, en dit was het alarmsein voor alle herbivore dieren om hem heen. En naarmate oogen of neusgaten de aanwezigheid der groote tijgerkatten gewaar werden, of de dieren in opgewondenheid geraakten door de zenuwachtigheid hunner soortgenooten, droeg elk met luide stem bij tot het helsche kabaal, dat nu ontstond. En met het janken, trompetten en loeien van het ingesloten wild vereenigden zich het afgrijselijke grauwen en brullen der roofdieren.

„Zie die tijgers eens!” schreeuwde Von Horst. „Er moeten er wel honderden zijn.” En zijn schatting was niet overdreven, want van alle kanten, met uitzondering van de plek tegenover hen, stroomden de tijgerkatten het bosch uit en begonnen de kudde te omsingelen. Dat zij die niet onmiddellijk reeds besprongen was wel een bewijs van het ontzag, dat de reusachtige dieren, die ze hadden bijeengedreven, hun inboezemden. Het meerendeel zouden ze niet hebben durven aanvallen als ze niet door hun grootere aantal de sterksten waren geweest.

Nu gebeurde het volgende. Een mammoth, een reusachtig mannelijk exemplaar, die, zijn staart geheven en de

ooren gespitst, zijn slurf boven de kop krulde en ten aanval trok. Maar een aantal der groote tijgerkatten sprong onder vervaarlijk gegrom naar voren om hem af te wachten en het beest, schichtig geworden, beschreef een wijden cirkel en keerde terug naar de kudde. Ware hij erin geslaagd die dreigende linie van slagstanden en klauwen te doorbreken, wat zeer goed het geval had kunnen zijn wegens zijn grooten omvang en gewicht en kracht, dan zou hij daarmede een ruimte hebben gebaad voor de andere dieren om, gezamenlijk door die bres heen dringend, op de vlucht te slaan, waardoor de meesten er het leven zouden hebben afgebracht.

De verschrikte planteneters, wier aandacht geheel in beslag was genomen door het dreigende gevaar der tijgers, sloegen slechts weinig acht op de onbeteekenende menschingen, die hen voorbijliepen. Maar er waren enkele uitzonderingen. Een stier, die stond te loeien en den bodem met zijn voorpoot omwoelde, recht op hun pad, verschrikt door den reuk der roofdieren en geprikkeld en woedend door het aanhoudend opgewonden getrompet en gejangk der dieren om hem heen en daardoor in de stemming om zijn ongenoegen lucht te geven op al wat hem in den weg zou komen, boog zijn kop en viel hen aan. Een Waziri krijgsman bracht direct zijn geweer in den aanslag en vuurde en een praehistorisch oer-rund viel doodelijk getroffen neer door deze kennismaking met een geweerkogel van den modernen tijd.

Toen de knal van het geweer uitklonk boven het andere kabaal der beesten, werd het een oogenblik stil, terwijl de volle aandacht van jagers en omsingelden nu was geconcentreerd op de kleine groep menschen, zoo nietig en onbeteekenend in vergelijking met de geweldige beesten uit den oertijd. Een dinotherium, zijn kleine ooren gespitst en zijn staart stijf de hoogte in, wandelde langzaam op hen af. Nagenoeg onmiddellijk volgden de anderen zijn voorbeeld totdat het wel scheen of de geheele verzameling naar hen toe zou komen. Het woud was nog een honderd meters van hen verwijderd, toen Jason Gridley den ernst besepte van

wat hun te wachten stond.

„We zullen het op een looppas moeten zetten,” riep hij.

Geef ze de volle laag en dan naar de boomen rennen. Als ze aanvallen, dan ieder voor zichzelf!”

De Waziri's maakten keert met het gezicht naar de langzaam avanceerende kudde en vuurden toen op commando van Gridley. Het donderende salvo bleef niet zonder uitwerking op de naderende dieren. Zij aarzelden, keerden zich om en liepen een eindweegs terug. Maar achter hen aan kwamen de roofdieren. En weder liepen ze op de mensen toe, die nu zoo snel mogelijk het woud trachtten te bereiken.

„Daar komen ze!” schreeuwde Von Horst. En een blik achterom overtuigde hen, dat de geheele kudde, voortgezweept door angst voor de tijgers achter zich, in een dollen draf kwam aanhollen. Het blijft een open vraag of dit al of niet een directe aanval was op het groepje mensen, maar het feit, dat die mensen zich op hun weg bevonden, was voldoende om hun lot te bezegelen indien zij niet in staat zouden zijn de veiligheid van het woud eerder dan hun viervoetige aanvallers te bereiken.

„Geef hun nòg een volle laag!” schreeuwde Gridley. En weer maakten de Waziri's keert en vuurden. Een dinotherium, een stier en twee mammoths struikelden en vielen getroffen neer, maar de rest der kudde verminderde zijn vaart niet meer. Springend over de kadavers hunner gevallen kameraden, kwamen zij met donderend gestamp op de vluchtende patrouille af.

Het was nu inderdaad een geval geworden van iedere man voor zichzelf en zoo nabij was het gevaar, dat zelfs de wakkere Waziri's hun geweren wegwierpen als zijnde een nuttelooze belemmering van hun vlucht.

Verscheiden roodbruine herten, zich sneller voortbewegend dan de andere dieren der kudde, hadden de leiding genomen en terwijl ze midden tusschen de mensen sprongen, verspreidden ze die naar alle richtingen.

Gridley en Von Horst trachtten nog den terugtocht der Waziri's te dekken door met hun revolvers den aanval der aanstormende dieren tegen te houden. Zij slaagden erin

enkele der leiders te doen keeren, maar kort daarop drong zich eensklaps een groote roodbruine stier tusschen hen, waardoor zij genoodzaakt werden een zijsprong te maken, om aan zijn zware horens te ontkomen. En vlak daarachter volgde een nachtmerrie van de schrikwekkendste beesten, die hen nog verder van elkaar scheidde.

Niet ver vanwaar Gridley zich bevond verhief zich een alleen staande, reusachtige boom, op korten afstand van den hoek der opening, en toen hij zich verlaten zag en afgesneden van zijn verderen terugtocht, keerde de Amerikaan zich om en rende er op af, terwijl Von Horst genoodzaakt was naar de jungle te vluchten, die nu welhaast in het bereik lag.

Omver geloopt door een kolossalen luiaard, krabbelde Gridley weer overeind en terwijl hij nog juist een vluchtenden mastodon kon ontkomen, bereikte hij den boom op hetzelfde oogenblik, dat het grootste gedeelte der aanstormende kudde dien omsingelde. Zijn dikke stam bood hem eenige oogenblikken beschutting en kort daarop had hij zich tusschen de takken omhoog gewerkt.

Zijn eerste gedachten gingen nu uit naar zijn kameraden, maar waar die zich nog kortgeleden hadden bevonden, was thans een vaste klomp van springende, in het rond stootende, verschrikte beesten. Geen teeken van eenig menschelijk wezen was ook maar ergens te bespeuren en Gridley begreep, dat geen sterveling onder het gestamp der hoeven van deze vele duizenden kilo's beangstigde vleeschmassa levend tevoorschijn zou hebben kunnen komen.

Hij wist, dat sommigen het woud moesten hebben bereikt, maar hij betwijfelde zeer of allen zich wel hadden kunnen redden en in het bijzonder vreesde hij voor Von Horst, die eenigszins bij de Waziri's was achtergebleven.

De oogen van den Amerikaan, terwijl hij achter zich keek over het boschterein, namen nu een tooneel waar, als vermoedelijk zoolang de wereld bestaat zich nog nimmer aan menschenlijke oogen had voorgedaan. Letterlijk duizenden dieren, groote zoowel als kleinere, volgden hun leiders in een run om hun leven en vrijheid, terwijl op hun flanken en

achter hen honderden woeste sabel-tand tijgers hen besprongen, de zwakke neertrekkend, vechtend met de sterkere, onderwijl ze de verminkte en kreupele hunner slachtoffers achter zich lieten om dan weer opnieuw op de kudde aan te vallen en andere neer te sleuren.

Het waanzinnige voortijlen der leiders over het boschterein kwam tot staan bij het binnengaan van het woud; vandaar dat zij, die achter hen aanstormden, genoodzaakt waren langzamer te gaan loopen; maar in hun panischen schrik trachtten deze over de ruggen te klimmen van die vòòr hun liepen. Roodbruine herten sprongen op de ruggen van mastodons en vluchtten over de beneden zich golvende lijven als klipgeiten, die van rots tot rots wippen. Mammouths verhieven hun geweldige gevaarten over kleinere dieren vóór hen en verpletterden ze op den grond. Slagtanden en horens verfden zich rood van geronnen bloed terwijl de gek geworden beesten voor hun leven vochten. Het tooneel was wee om zijn verschrikkelijkheid, en toch ook weer boeiend om deze tentoonspreiding van primitieve kracht en wildheid. En alom waren de groote, wreede tijgerkatten.

Langzaam boorden zij zich aan beide zijden door de kudde heen, bij hun poging om een gedeelte ervan te omsingelen, en tenslotte slaagden ze daarin, ofschoon binnen dien kring slechts enkele verspreide dieren, die nog niet verminkt of kreupel waren, waren achtergebleven. En toen keerden de groote tijgers zich tot deze en het was alsof een afschuwelijke band van wilde furie nog nauwer werd aangehaald.

Bij tweeën en drieën en in groepen van grooter aantal besprongen ze de achtergebleven dieren en sleurden ze ter aarde, totdat het eenige levende wezen, dat nog in dezen cirkel was overgebleven, een gigantische mammouth-stier was. Zijn ruige vacht was besmeurd met bloed en zijn slagtanden waren rood geverfd. Luid trompettend stond hij daar, in verdedigende houding, een prachtig beeld van voorwereldlijke kracht, schrandereid en moed.

Het hart van den Amerikaan ging in medelijden uit naar

dien eenzamen strijder, die daar zijn uitdaging trompette tegenover een verpletterende overmacht, in het aangezicht van een zekeren ondergang.

Bij honderden omsingelden de roofdieren den grooten kolos; toch was het duidelijk te zien, dat, al vormden zij een overweldigende meerderheid, ze niettemin een diep ontzag voor hem hadden. Grauwend en snauwend slopen enkele hunner in steelsche cirkels om hem heen, en terwijl hij front maakte tegenover hen, vielen drie hem van achteren aan. Met een snelheid die de hunne evenaarde, keerde zich de dikhuid tot deze. Twee van hen ving hij op zijn slagstanden en slingerde ze hoog de lucht in, en op hetzelfde oogenblik besprongen tal van andere hem van beide zijden en van achteren en klauwden zich vast in zijn rug en flanken. Als door den bliksem getroffen hurkte hij neer, rolde over op zijn rug en verpletterde op deze wijze een dozijn tijgers, voordat deze de gelegenheid hadden om te ontkomen.

Gridley kon zich bijna niet weerhouden hoera te roepen toen de groote baas weer overeind kwam en zich daarna op zijn andere zijde liet vallen onder begeleiding van een afschuwelijk gehuil en geschreeuw van pijn en woede van de tijgers, die onder hem tot moes werden vernalen. Maar nu stroomde hem het bloed uit wel honderd wonden en steeds maar weer werd hij aangevallen door andere groepen der woest geworden roofdieren.

Hoewel hij een schitterenden strijd te zien gaf, toch was het einde onvermijdelijk en tenslotte sleurden ze hem neer en scheurden hem aan stukken, terwijl hij nog worstelde om overeind te komen teneinde den strijd opnieuw aan te binden.

En toen begon de nasleep van het gevecht, toen de wilde beesten zich tegen elkaar gingen keeren om het bezit van hun prooi. Want zelfs al was er voldoende vleesch voorhanden om hen allen te bevredigen, toch moesten zij in hun gulzigheid, jaloerschheid en wreedheid ook elkander nog bevechten.

Dat zij hevig voor hun maaltijd hadden betaald, bleek wel uit het groote aantal kadavers van tijgers, waarmede de grond van het boschterein als het ware lag bezaaid.

En terwijl de overlevenden zich langzaam installeerden om hun feestmaaltijd te beginnen, verschenen daar de jakhalzen, de hyenadons en de wilde honden om zich aan de overblijfselen tegoed te doen.

HOOFDSTUK IV

De Sagoths

Toen de groote tijgerkat hem besloop was Tarzan zich ervan bewust, dat hij nu ten slotte een onvermijdelijken dood in het aangezicht zag; toch, in dit laatste oogenblik van zijn leven, was de gemoedsaandoening, die hem beheerschte, er een van bewondering voor het prachtige dier, dat woedend op hem afkwam.

Tarzan van de Apen zou er de voorkeur aan hebben gegeven om strijdende te sterven, als hij tòch moest sterven; niettemin onderging hij een zekere mate van sensatie bij het aanschouwen van de pracht van het groote beest, dat het noodlot had uitverkoren om aan zijn aardse bestaan een einde te maken. Hij gevoelde geen vrees, maar onderging een soort voorgevoel van wat er zou volgen na zijn dood. De Gebieder der Wildernis beleet geen godsdienst. Tarzan van de Apen was geen lid van eenig kerkgenootschap; niettemin, gelijk de meerderheid van hen, die steeds in nauwe aansluiting met de natuur hebben geleefd, was hij, in zekeren zin, diep godsdienstig. Zijn nabije kennis van de verbazingwekkende krachten der natuur, van haar wonderwerken, had hem het vaste geloof ingeprent, dat hun uiteindelijke oorsprong ver buiten het begrip van den begrensden menschelijken geest gelegen was, en dus onberekenbaar ver verwijderd van de verste grenzen der wetenschap. Als hij dacht aan God, dan dacht hij gaarne aan Hem op zijn primitieve wijze, als aan een persoonlijken God. En terwijl hij zich bewust was niets van dergelijke zaken af te weten, vond hij het prettig te gelooven, dat na zijn dood hij een nieuw leven zou ingaan.

Zoo volgden vele gedachten elkander snel in hem op

toen de sabeltand naderbij kwam. Hij staarde naar de lange, glinsterende slagstanden, die voorbeschikt waren weldra in zijn vleesch te dringen, toen zijn aandacht werd getrokken door een geluid in de boomen om hem heen. Dat de groote tijger dit geluid ook had gehoord was klaarblijkelijk, want hij hield op zijn schreden stil en loerde naar het gebladerte der boomen boven hem. En toen vernam Tarzan een geritsel in de takken recht boven zich en, opkijkend, ontdekte hij wat een gorilla scheen te zijn, die met felle oogen op hem neerzag.

Nog twee andere woeste gezichten vertoonden zich in het loof boven hem en tegelijk ontwaarde hij in meerdere boomen in het rond een glimp van nog meer soortgelijke ruige gestalten en wilde tronies. Hij zag, dat ze geleken op gorilla's en toch ook weer anders waren; dat ze in zeker opzicht meer mensch waren dan gorilla, en weer in andere opzichten meer gorilla dan mensch. Hij meende groote knotsen gewaar te worden, die gezwaaid werden door behaarde handen, en toen hij zijn oogen weer richtte op den sabeltand, bemerkte hij, dat het groote beest aarzelde om verder voort te gaan en nijdig bromde en grauwde, terwijl zijn oogen naar boven en om hem heen zwierven naar de wilde schepselen, die fel op hem neer keken.

Niet lang echter talmde de tijgerkat met zijn aanval op den aap-mensch. Nijdig snauwend kwam hij nader en toen hij dit deed, reikte een der beesten in den boom waaraan Tarzan hing, met zijn arm naar omlaag, greep den riem, die hem halverwege boven den grond deed bungelen, en trok hem met een snelle beweging de hoogte in. Daarna speelden zich verscheiden gebeurtenissen gelijktijdig af: de sabeltand deed een sprong om zijn prooi te redden en een dozijn zware knuppels slingerden door de lucht vanuit de boomen in de buurt en troffen den grooten tijgerkat hevig tegen kop en lichaam met het gevolg, dat de klauwen, die hem anders onvermijdelijk in het vleesch zouden zijn geslagen, nu den aap-mensch misten, en een oogenblik later was hij goed en wel opgeheshen tusschen de takken van den boom, waar hij werd gegrepen door drie harige woës-

telingen, wier houding te kennen gaf, dat hij misschien nog beter af zou zijn geweest als men hem maar aan de teedere barmhartigheid van den sabeltand had overgelaten.

Twee hunner, elk aan een kant, grepen zijn armen en een derde vatte hem bij de keel met de eene hand, terwijl hij met zijn andere zijn knots boven het hoofd hield uitgestrekt. En toen ontviel aan de lippen van het beest, dat hem zoo beet had, een geluid, dat even verrassend tot de ooren van den aap-mensch doordrong als met het eerstgehoorde gebrul van den sabeltand het geval was geweest, alleen met een geheel verschillende uitwerking.

„Ka-goda!” zei het beest, dat Tarzan beethield.

In de taal der apen van zijn eigen jungle mag het woord „Ka-goda” ruw worden weergegeven, al naar gelang van den toon waarop het uitgesproken wordt, hetzij als een bevel om zich over te geven, hetzij als een vraag: „geef je je over?” of als een verklaring, dat men zich over geeft.

Dit woord, komende van de lippen van een harigen gorilla uit de onderwereld, beloofde mogelijkheden van den meest verrassenden aard. Jarenlang reeds had Tarzan de taal der groote apen beschouwd als zijnde de primitieve grondtaal van alle levende schepselen. De groote staartlooze apen, de minder groote apen, de gorilla's, de bavianen en de kleine apen bezigden deze taal in diverse variaties al naarmate hun ontwikkeling, en vele harer woorden werden begrepen door de dieren der wildernis of andere soorten en door velen onder de vogels; eenigszins hetzelfde dus als met onze huisdieren, die zich ook een menigte woorden van ons vocabularium hebben eigen gemaakt, met dit verschil alleen, dat zonder twijfel de taal der groote apen reeds een ontelbaar aantal eeuwen onveranderd heeft bestaan.

Uit het feit, dat deze gorilla-menschen der onderwereld zelfs maar één woord dier taal kenden, kon worden afgeleid een dezer beide mogelijkheden: òf zij hadden hun oorsprong gemeen met de dieren van de buitenkorst der aarde, of anders waren de wetten van ontwikkeling en vooruit-

gang zoo bestendig, dat dit de eenige vorm van primitieve taal was, die mogelijk zou kunnen zijn geweest voor welke levende wezens ook, vanaf de lagere orden totaan den mensch. Maar wat Tarzan wel het meeste belang inboezemde was, dat iets hem zeide, dat dit enkele woord, geuit door het beest, dat hem bij de keel had, er op moest duiden, dat zijn woeste bewakers bekend waren met de volledige apentaal, die hij reeds sinds zijn kinderjaren zelf altijd had gebezigd.

„Ka-goda?” vroeg de aap.

„Ka-goda,” zei Tarzan van de Apen.

De bruoit, terwijl hij Tarzan aankeek, liet zijn knots half zakken alsof hij verbaasd was zijn gevangene in zijn eigen taal te hooren antwoorden. „Wie ben je?” verlangde hij te weten, in de taal der groote apen.

„Ik ben Tarzan, – machtig jager, machtig strijder,” antwoordde de aap-mensch.

„Wat voer je uit in het land van M’wa-lot?” vroeg de gorillaman.

„Ik kom als vriend,” antwoordde Tarzan. „Ik heb niets tegen je volk.”

Het beest had nu zijn knots geheel laten zakken, en van andere boomen waren nog een aantal meer van die ruige kwanten komen opdagen, totdat de takken onder hun gewicht bogen.

„Hoe heb je de taal der Sagoths geleerd?” vroeg de aap. „We hebben vroeger al meer gilaks (menschelijke wezens) gevangen, maar jij bent de eerste, die ooit onze taal verstond of sprak.”

„Het is dezelfde taal van mijn eigen volk,” antwoordde Tarzan. „Als kleine balu reeds leerde ik ze van Kala en de andere apen van den stam der Kerchaks.”

„We hebben nooit gehoord van een stam Kerchak.” zei de aap.

„Misschien zegt hij ons niet de waarheid,” zei een ander. „Laten we hem dooden; hij is maar een gewone gilak.”

„Neen,” zei de derde. Neem hem mee terug naar M’wa-lot, dan kan de heele stam van M’wa-lot meedoen aan het

doodmaken.”

„Dat is goed,” zeide nog een ander. „Neem hem mee terug naar den stam, en terwijl wij hem dood maken, zullen wij dansen.”

De taal der apen is niet als onze taal. In menschenooren klinkt ze als grommen en blaffen en knorren, afgewisseld soms door schrille kreten, en zoo is ze practisch onvertaalbaar in eenige taal der menschen; toch maakte ze, dat Tarzan en de Sagoths elkander uitstekend verstonden. Het is slechts een middel om elkaar zijn gedachten over te brengen en daar houdt haar gelijkenis met menschentalen op.

Nadat ze het erover eens waren geworden wat er met den gevangene moest gebeuren, wijdden nu de Sagoths hun aandacht aan den sabeltand, die inmiddels naar zijn eerste prooi was teruggekeerd, en dwars over het kadaver uitgestrekt lag. Hij at niet, maar keek nijdig omhoog in de boomen, waar zijn plaaggeesten zaten.

Onderwijl drie gorilla-mannen Tarzan's polsen achter zijn rug bonden met een eind riem uit hertenhuid, hernieuwden de anderen hun aandacht aan den tijger. Drie of vier hunner wierpen welgemikte knuppels naar zijn kop met zoo preciese tusschenpoozen, dat het groote beest werk had om deze projectielen maar van zich af te weren als ze op hem toevlogen. En terwijl hij daarmee de handen vol had, sprongen andere Sagoths, die hun knuppels reeds op den tijger hadden weggegooid, op den grond en bemachtigden ze weer, met een behendigheid en een vlugheid, die het kleinste aapje uit de jungle tot eer zouden hebben gestrekt. Het risico, dat ze liepen, sprak van groot zelfvertrouwen en grooten moed, waar ze dikwijls zich genoodzaakt zagen hun knotsen welhaast van onder de klauwen van den sabeltand vandaan te ritsen.

Gehavend en gekneusd week de groote tijgerkat duim voor duim terug, totdat eindelijk, niet instaat de fusillade nog langer het hoofd te bieden, hij keert maakte en in het kreupelhout sprong, waar nog eenigen tijd het geluid van zijn krakenden terugtocht duidelijk kon worden gehoord.

Zoo was de carnivoor niet vertrokken of de gorilla-mannen wipten op den grond en vielen op de karkas van den stier aan. Met hun zware slag tanden scheurden ze het vleesch aan stukken, onderwijl herhaaldelijk onder elkaar aan het vechten slaande, gelijk wilde beesten doen, om het een of andere speciaal lekkere stukje; maar, anders dan bij vele menschen van lage ontwikkeling, zij zaten zich geen van allen schrokken te over-eten, en toen ze hun honger hadden gestild, lieten ze wat overbleef liggen voor de jakhalzen en wilde honden, die reeds ten tooneele waren verschenen.

Tarzan van de Apen, zwijgend toeschouwer van deze wilde scène, had voldoende gelegenheid om gedurende dezen maaltijd zijn bewakers meer van dichtbij op te nemen. Hij merkte op, dat ze eenigszins lichter gebouwd waren dan de gorilla's, die hij in zijn eigen jungle in Afrika had gezien, maar al waren zij dan niet zoo zwaar gebouwd als Bolgani, het waren toch kolossale dieren. Hun armen en beenen waren van meer menschelijken vorm en afmeting dan die van een gewonen gorilla, maar het ruige bruine haar, dat hun geheele lichaam bedekte, verhoogde weer hun gelijkenis met een beest, terwijl hun gezichten zelfs nog brutaler van uitdrukking waren dan dat van Bolgani zelf, behalve dat de ontwikkeling van hun hersenpan er op wees, dat hun denkvermogen waarschijnlijk even groot was als dat van een mensch.

Zij waren geheel naakt en hadden zich ook niet getooid met het minste dat op eenige versiering geleek, terwijl zij uitsluitend met knotsen bewapend waren. Deze evenwel vertoonden aanwijzingen, dat ze met behulp van een of ander scherp voorwerp waren vervaardigd, alsof een poging was aangewend ze tot een goed bruikbaar wapen te maken, dat flink kon worden vastgehouden.

Toen ze hun maaltijd beëindigd hadden, keerden de Sagoths terug langs het wildspoor in dezelfde richting, die Tarzan had gevolgd toen hij den trekker van den strik had aangeraakt. Maar voor dat ze vertrokken brachten sommigen eerst weer den strik in orde, bedekten dien zorg-

vuldig met aarde en spanden den trekker, zoodat deze kon losspringen zoodra hij door het eerste het beste voorbijkomende dier zou worden aangeraakt.

Zoo zeker waren zij in hun beweging en zoo vaardig waren hun vingers, dat Tarzan zich voorstelde, dat ofschoon deze wezens op dieren geleken, zij reeds lang de beschaving van menschen moesten hebben bereikt. Wellicht dat ze zich nog op een lagen trap van ontwikkeling bevonden, maar ontegenzeggelijk waren het menschen met de hersens van menschen en de gezichten en vachten van gorilla's.

Terwijl de Sagoths zich langs het junglespoor voortbewogen, liepen ze rechtop, als menschen loopen, maar in andere opzichten herinnerden ze Tarzan toch aan de groote apen, die zijn eigen volk waren, want ze lachten niet noch zongen en hun zwijgzaamheid wees op de stomheid der alali. Dat voorts sommige hunner zintuigen hooger ontwikkeld waren dan van de menschen, bleek uit het feit, dat zij meer afgingen op hun ooren en neus dan op hun oogen in hun onverflauwde waakzaamheid tegen mogelijke overvallen van vijanden.

Waar zij, uit menschelijk oogpunt bezien, als leelijk en zelfs als afzichtelijk konden worden beschouwd, maakten ze toch dien indruk niet op Tarzan van de Apen, die in hen een zekere mate van waardigheid waarnam, zoowel in houding als in voorkomen, gelijk dan ook wel had mogen worden verwacht van voorloopers op de grenzen der menschelijkheid.

Theoretici plegen somwijlen onze allereerste voorzaten te beschrijven als bedeesde, vreesachtige wezens, die hun heele leven, van den schoot tot aan het graf, niets anders doen dan vluchten in voortdurende angst voor de ontelbare woeste schepselen, die hun geheele bestaan in beslag nemen. Maar terwijl het niet redelijk schijnt, dat een wezen, dat zoo armelijk uitgerust was met aanvals- en verdedigingsmiddelen, zonder de eigenschap van moed te bezitten zou kunnen blijven voortbestaan, komt het veel aannemelijker voor te veronderstellen, dat, tegelijk met het dagen van het verstand, er bij hen een zeker complex

van meerderheidsgevoel is ontstaan – een groote en aanvankelijk stompzinnige eigenbewustheid – dat wellicht behoedzaamheid kende, maar geen vrees; noch ook is eenige andere theorie houdbaar, tenzij we moeten aannemen, dat aan den schoot van een schepsel met een hazenhart, mannen zijn ontsproten, die den bison jaagden, den mammoth en den beer, met ruwe speren van een scherpe steenen punt voorzien.

De Sagoths van Pellucidar mogen, wat de mate van hun ontwikkeling betreft, overeenstemming hebben vertoond met de oermenschen uit het Neanderthal van onze buitenkorst der aarde, of zij mogen, inderdaad, op een zelfs nog lageren trap zich hebben bevonden, toch, voor zoover Tarzan dit kon nagaan, was er in hun houding niets te bespeuren, dat er ook maar eenigszins op wees, dat zij hun tegenwoordig stadium van ontwikkeling zouden hebben bereikt langs den weg van vlucht. Hun houding, toen zij daar zoo langs het wildspoor zich voortbewogen, sprak van zekerheid en zelfs van een grimmig zelfvertrouwen, alsof zij inderdaad de heeren der schepping waren, niets en niemand vrezend. Wellicht begreep Tarzan hun gedrag beter dan iemand anders dit had gekund, omdat hij zelf zich ook steeds op deze wijze in de jungle had gedragen: met onbetwistbare onbevreesdheid, waarmede een zekere oordeelkundige behoedzaamheid niet onvereinigbaar was.

Zij waren genaderd tot op slechts korten afstand van de plek waar Tarzan was gevangen genomen, toen de Sagoths stilhielden bij een hollen boomstam, die naast het wildspoor was neergevallen. Een hunner sloeg met zijn knuppel op het blok: een, twee; een, twee; een, twee, drie. En na eenige oogenblikken herhaalde hij hetzelfde geklop. Drie malen dreunde dit signaal door de jungle en daarna stond de seinman luisterend te wachten, terwijl de anderen zich bukten en hun ooren tegen den grond drukten.

Zwak door de lucht, duidelijker langs den grond, kwam het antwoord: een, twee; een, twee; een, twee, drie.

De beesten schenen tevreden te zijn en, klimmend in de

in het rond staande boomen, installeerden ze zich daar op hun gemak alsof ze gingen zitten wachten. Twee hunner droegen Tarzan zonder moeite omhoog waar de anderen waren, daar hij met zijn handen op den rug gebonden zich niet kon bewegen. Sinds het begin had Tarzan niet gesproken, maar nu wendde hij zich tot een der Sagoths, die zich naast hem bevond. „Maak den riem van mijn polsen los,” zeide hij. „Ik ben geen vijand.”

„Tar-gash,” zei de aap, tot wien hij had gesproken, „de gilak wil, dat ik den riem losmaak.”

Tar-gash, een groote man-aap met opmerkelijk lange witte hoektanden, richtte zijn wreede oogen op den aap-mensch. Lang achtereen bestaarde hij, zonder met de oogen te knippen, den gevangene en het scheen Tarzan toe of de halve bruut zich moeite gaf een bij hem opgekomen nieuw denkbeeld uit te werken. Daarop keerde hij zich tot den Sagoth, die Tarzan's vraag had overgebracht. „Maak hem los,” zeide hij.

„Waarom!” verlangde een andere der man-apen te weten. De toon van zijn stem klonk uitdagend.

„Omdat ik, Tar-gash, zeg 'maak hem los',” gromde de andere.

„Jij bent M'wa-lot niet. Hij is de koning. Als M'wa-lot zegt 'maak hem los', dan zullen we hem losmaken.”

„Ik ben niet M'wa-lot, To-yad; ik ben Tar-gash, en Tar-gash zegt 'maak hem los'.”

To-yad zwaaide zich naast Tarzan neer. „M'wa-lot zal dadelijk komen,” zei hij. „Als M'wa-lot zegt 'maak hem los', dan zullen we hem losmaken. We wachten geen orders af van Tar-gash.”

Als een panter, snel, geluidloos, sprong Tar-gash To-yad recht naar de keel. Er was geen waarschuwing, zelfs ook niet een moment van aarzeling. Tarzan zag, dat Tar-gash verschilde van de groote apen, waarmede de Gebieder der Wildernis op de buitenkorst der aarde vertrouwd was geweest, want onder hen moesten twee man-apen gewoonlijk eerst een heel voorspel vertoonen van stijf-beenig deftig stappen, gepaard aan grommende scheldwoorden, voordat

eindelijk de een zich op den ander wierp in een gevecht op leven en dood. Maar Tar-gash's hersenen hadden gewerkt met menschenlijke snelheid, zoozeer zelfs, dat besluit en uitvoering daarvan welhaast gelijktijdig hadden geschieden.

De aanraking met het zware lichaam van Tar-gash had tengevolge, dat To-yad van den tak, waarop hij had gestaan, naar beneden duikelde, maar zoo van nature vertrouwd in de boomen waren deze twee groote beesten, dat zelfs onder het vallen zij beiden een zelfden tak vastgrepen, en al vechtend, elk met zijn vrije hand en geweldige slag tanden, hingen zij daar de enkele oogenblikken, dat hun val onderbroken werd, en kwamen daarna op den grond neer. Ze vochten zonder bijna een geluid te geven, behalve een diep gegrom, terwijl Tar-gash met die scherpe witte slag tanden, die hem zijn naam hadden bezorgd, den halsader van To-yad zocht. To-yad, elke vezel zijner zintuigen op verdediging geconcentreerd, hield de grijnzende kaken van zijn vleesch verwijderd, en plotseling zich snel ronddraaiend, trok hij zich los uit den machtigen greep van zijn tegenstander en zocht zijn heil in de vlucht. Maar als een voetballer deed Tar-gash een sprong in de lucht; zijn lange harige armen omcirkelden de beenen van den vluchtenden To-yad, smakten hem hevig op den grond en een oogenblik later zat de sterke aanvaller op den rug van zijn tegenstander en To-yads halsslagader was wederom op genade of ongenade overgeleverd aan zijn vijand; maar de geweldige kaken van Tar-gash omsloten dien niet.

„Ka-goda?” wilde hij weten.

„Ka-goda,” gromde To-yad, en onmiddellijk verhief zich Tar-gash van het lichaam van den anderen man-aap.

Met de vaardigheid van een klein aapje sprong de overwinnaar weer terug tusschen de takken van den boom. „Verwijder den riem van de polsen van den gilak,” zeide hij en tegelijk keek hij woest om zich heen om te zien of er soms nog een ander even oproerig was als To-yad; maar niemand sprak en niemand verzette zich toen een der Sagoths, die Tarzan den boom in had getrokken, den

riem losmaakte, die zijn polsen aaneengebonden hield.

„Als hij probeert om van ons weg te lopen,” zeide Tar-gash, „dan maak je hem maar af.”

Toen zijn boeien hem waren afgenomen, verwachtte Tarzan, dat de Sagoths zich nu van zijn mes zouden meester maken. Hij had zijn speer en zijn boog en pijlen verloren op het oogenblik, dat de strik hem omhoog had doen veeren, maar hoewel die al dien tijd duidelijk zichtbaar in het wildspoor waren blijven liggen, hadden de Sagoths er geen aandacht aan geschonken; en nu wijdden ze evenmin eenige aandacht aan zijn mes. Hij was er zeker van, dat ze het hadden moeten zien en hij kon zich hun onverschilligheid met betrekking daartoe niet begrijpen, tenzij dan, dat ze niet wisten waar het voor diende, of hem zoo minderwaardig vonden, dat ze het niet de moeite waard achtten hem te ontwapenen.

Even daarop kwam To-yad in den boom terugsluipen, maar hij hokte op een afstand van de anderen neer en staarde gemelijk voor zich uit.

Zwak, nog tamelijk ver verwijderd, hoorde Tarzan iets aankomen. Hij hoorde het juist eenige oogenblikken eerder dan de Sagoths.

„Zij komen!” kondigde Tar-gash aan.

„M’wa-lot komt,” zei een ander, terwijl hij zijdelings To-yad aankeek. Nu wist Tarzan waarom zij daareven op de primitieve trom hadden geslagen, maar hij vroeg zich af wat de reden zou zijn waarom zij bij elkander kwamen.

Eindelijk kwamen ze in het gezicht en Tarzan had geen moeite M’wa-lot, den koning van den stam, te herkennen. Een groote man-aap liep aan de spits, een dier met zooveel grijs tusschen het haar van zijn gezicht, dat dit een lichtelijk blauwgetint voorkomen had, en direct begreep nu de aap-mensch hoe de koning aan zijn naam was gekomen.

Zoodra de Sagoths, die bij Tarzan waren, zich overtuigd hadden van de identiteit van het naderende gezelschap, lieten zij zich uit de boomen op den grond zakken en toen M’wa-lot tot op een afstand van twintig pas nader

bij was gekomen, hield hij halt. „Ik ben M'wa-lot,” kondigde hij aan. „Dezen hier zijn het volk van mijn stam.”

„Ik ben Tar-gash,” antwoordde de man-aap, die de leiding scheen te hebben van het andere gezelschap. „Dezen hier zijn de andere mannen van den stam van M'wa-lot.”

Na dezen inleidenden voorzorgsmaatregel stapte M'wa-lot naar voren, gevolgd door de man-apen, de vrouwtjes en de balu's (jonge aapjes) van zijn stam.

„Wat is dat?” wilde M'wa-lot weten, toen zijn felle oogen Tarzan ontwaarden.

„Het is een gilak, dien we in onzen strik hebben gevonden,” antwoordde Tar-gash.

„Is dit de feestmaaltijd, waar je ons voor geroepen hebt?” vroeg M'wa-lot, boos. „Je had hem naar den stam moeten brengen. Hij kan lopen.”

„Dit is niet de maaltijd waar de trom van sprak,” hernam Tar-gash. „Hier dichtbij ligt het kadaver van een stier, die gedood werd door een tarag (tijgerkat), in de buurt van den strik waarin de gilak gevangen werd.”

„Ugh!” knorde M'wa-lot. „Den gilak kunnen we later eten.”

„We zouden een dans kunnen uitvoeren,” deed een van Tarzan's bewakers aan de hand. „We hebben al dikwijls gegeten en geslapen sinds we een dans hebben uitgevoerd, M'wa-lot.”

Terwijl de Sagoths, voorafgegaan door Tar-gash, zich naar de plek begaven waar de karkas van den stier lag, gromden de vrouw-apen, die balus bij zich hadden, nijdig als een der kleinen toevallig te dicht bij Tarzan kwam. De man-apen bekeken hem achterdochtig en geen van allen schenen zij op hun gemak door zijn tegenwoordigheid. In dit en andere opzichten kwamen de Sagoths overeen met de apen van den stam van Kerchak en dit was zoozeer het geval, dat Tarzan, ofschoon hun gevangene, zich merkwaardig thuis gevoelde in deze nieuwe omgeving.

Op korten afstand van den aap-mensch liep M'wa-lot, koning van den stam, en naast M'wa-lot liep To-yad. Ze spraken met elkander op zachten toon en te oordeelen

naar de herhaalde blikken, die zij op Tar-gash wierpen, die voor hen uit ging, was het duidelijk, dat hij het onderwerp vormde van hun gesprek, hetwelk M'wa-lot in niet geringe mate scheen te verontrusten.

Tarzan kon waarnemen, dat het ruige stamhoofd zich tot een razernij van woede liep op te werken, waarvan de prikkelende oorzaak klaarblijkelijk was de informatie, die To-yad hem verschafte. Laatstgenoemde scheen zijn best te doen hem tot nog grootere woede aan te zetten, een feit, dat nu langzamerhand voor elk lid van den stam duidelijk zichtbaar was, met uitzondering van Tar-gash, die aan de spits liep, met den rug gekeerd naar M'wa-lot en To-yad, want practisch aller oogen waren op den koning gevestigd, wiens blijkbare stemming van opgewondenheid een zekere woeste ongedurigheid onder de andere leden van het gezelschap had teweeggebracht. Maar het was niet alvorens zij in het gezicht van de karkas van den stier waren gekomen, dat de storm losbrak, en toen, zonder waarschuwing, zwaaide M'wa-lot zijn zware knots en sprong naar voren, op Tar-gash af, met het duidelijke voornemen om hem van achteren den schedel in te slaan.

Indien het leven van den aap-mensch in zijn voortdurenden strijd om het bestaan, hem had geleerd vlug te handelen, het had hem even goed geleerd vlug te denken. Hij wist, dat onder dit wilde gezelschap hij geen vrienden telde, maar ook wist hij, dat Tar-gash de eenige was, van wien hij, uit weerspanningheid of om M'wa-lot te ergeren, eenige vriendschap mocht verwachten, en nu scheen het wel of Tar-gash zelf een vriend hard noodig had, want het was duidelijk, dat er geen hand te zijner verdediging zou worden opgelicht, en dat geen stem hem zou waarschuwen. En dus, aangespoord door overwegingen zoowel van eigenbelang als van fair play, greep Tarzan van Apen zelf in, met zulk een snelheid, dat hij reeds gehandeld had voordat iemand hem had kunnen tegenhouden.

„Kreeg-ah, Tar-gash!” schreeuwde hij en op hetzelfde oogenblik sprong hij snel vooruit terwijl hij To-yad opzij duwde met een enkelen zwaai van zijn reuzenarm, die den

Sagoth hals over kop in het langs het wildspoor groeiende kreupelhout zond.

Bij het hooren van den waarschuwendenden kreet „Kreeg-ah!”, hetgeen in de taal der groote apen synoniem is met „Pas op!”, keerde Tar-gash zich vlug om en zag den razenden M’wa-lot met opgeheven knuppel bijna vlak achter zich aankomen; en toen zag hij iets anders, dat hem zijn wilde-beesten oogen deed opensperren van verbazing. De vreemde gilak, dien hij gevangen had, was achter M’wa-lot gesprongen. Een gladde, bronzen arm was snel om ’s konings nek geslagen en omknelde dien. De gilak wendde zich, bukte en, voortstuivend met den koning tegen zijn heup gedrukt, slingerde den grooten, harigen man-aap eerst heelemaal over zijn hoofd en daarna spartelend voor de voeten van zijn verbaasde krijgers. Daarop sprong de gilak Tar-gash terzijde en maakte, snel zich weer keerend, front naar den stam, samen met Tar-gash.

Onmiddellijk werden tal van knotsen tegen het tweetal opgeheven.

„Zullen we hier blijven en vechten, Tar-gash?” vroeg de aap-mensch.

„Ze zullen ons dooden,” zei Tar-gash. „Als je geen gilak was, zouden we misschien over de boomen kunnen ontvluchten, maar omdat jij niet ontvluchten kunt, zullen we hier moeten blijven en vechten.”

„Wijs den weg,” zeide Tarzan. „Er bestaat geen Sagoth-spoor, dat Tarzan niet volgen kan.”

„Kom dan,” zei Tar-gash, en terwijl hij sprak slingerde hij zijn knots den aanstormenden krijgers in het gezicht, keerde zich, en vluchtte langs het wildspoor. Een dozijn geweldige sprongen maakte hij en toen wipte hij op een tak van een overhangenden boom. En vlak achter hem aan kwam de haarlooze gilak.

M’wa-lot’s harige krijgslieden vervolgden het tweetal een korten afstand en gaven daarna de vervolging op, wat Tarzan reeds vertrouwde dat ze zouden doen, aangezien ook zijn eigen stam het gewoonlijk voldoende had gevonden om een weerspannigen man-aap uit hun midden te

verstooten. Als hij er maar niet op aandrang om terug te keeren, werd er geen verdere poging aangewend hem kwaad te doen.

Zoodra bleek, dat de vervolging was gestaakt, hield de Sagoth stil tusschen de takken van een geweldig grooten boom. „Ik ben Tar-gash,” zeide hij, toen Tarzan naast hem was blijven stilstaan.

„Ik ben Tarzan,” antwoordde de aap-mensch.

„Waarom heb je me gewaarschuwd?” vroeg Tar-gash.

„Ik heb je al gezegd, dat ik niet als vijand tot jullie kwam,” antwoordde Tarzan, „en toen ik bemerkte, dat To-yad er in geslaagd was om M'wa-lot over te halen je te dooden, toen heb ik je gewaarschuwd omdat jij het was, die de anderen tegenhield mij te dooden toen ik gevangen was.”

„Wat deed je in het land der Sagoths?” vroeg Tar-gash.

„Ik was op jacht,” antwoordde Tarzan.

„En waar wil je nu heengaan?”

„Ik zal terugkeeren naar mijn volk,” zei Tarzan.

„Waar zijn die?”

Tarzan van de Apen bleef het antwoord schuldig. Hij keek naar omhoog, naar de zon, wier stralen werden gefilterd door het gebladerte van het woud. Hij keek om zich heen, – overal was loof. Noch tusschen de bladeren, noch aan de takken en twijgen der boomen was iets te zien, dat hem ook maar eenige richting kon aangeven. Tarzan van de Apen was verdwaald!

HOOFDSTUK V

Neergestort

Jason Gridley, terwijl hij van tusschen de takken van den boom, waarin hij een toevluchtsoord had gevonden, neerkeek op het tooneel onder zich, werd geboeid gehouden door een soort weë betoovering, toen hij den feestmaaltijd der groote tijgerkatten gadesloeg.

Het tooneel, waarvan hij zoojuist getuige was geweest, – dit verbluffende schouwspel van woestheid – had hem

eenigermate doen aanvoelen wat het leven op de buitenkorst der aarde moet zijn geweest gedurende de allereerste tijden na de schepping.

Het denkbeeld had zich aan hem opgedrongen, dat wellicht dit schouwspel, waarvan hij getuige was geweest, ter illustratie mocht dienen om het bewijs te leveren van een belangrijke oorzaak met betrekking tot het uitsterven van al deze dieren op de buitenkorst der aarde.

De actie der groote sabeltand-tijgers, die de andere beesten van het woud omsingelden en opdreven naar dit boschterrein om ze daar te slachten, wees duidelijk op een verstandsontwikkeling, welke belangrijk hooger was dan kon worden waargenomen bij de roofdieren der bovenwereld van tegenwoordig, daar bij de laatsten zulk een in grooten getale gemeenschappelijk optreden in het algemeen onbekend was.

Gridley keek naar het geweldige aantal dieren, dat hier afgeslacht was, en de meeste hunner geheel onnoodig, daar er meer vleesch voorhanden was dan de overlevende tijgers ooit konden verorberen voordat het in een staat van ontbinding zou gaan verkeeren, die het ongenietbaar zou doen zijn zelfs voor het gehemelte van de groote tijgerkatten. En dit feit leidde hem vanzelf tot de overtuiging, dat deze handige manoeuvre der tijgers een niveau had bereikt, vanwaar, naar met reden mocht worden verwacht, ze de tijgers zelf zou treffen en de oorzaak zou zijn, dat ze mogelijk later uitstierven, want in hun woeste furie en vraatzuchtigheid hadden ze zonder onderscheid mannelijke zoowel als vrouwelijke dieren, jonge en oude, afgeslacht. En als dit moorden zoo maar eeuwen achtereen ongehinderd moest voortduren, dan zou de natuurlijke prooi voor de tijgers op die wijze uitgeroeid geraken, waarna zij door hongersnood ertoe gedreven zouden worden elkander uit te moorden.

Het laatste stadium van de overmacht der tijgers op de buitenste korst der aarde moet kort en vreeselijk zijn geweest en zoo zou het waarschijnlijk in Pellucidar eveneens gaan.

En precies zoo als bij de tijgers, die 'n hoogtepunt mochten hebben bereikt waar hun geestelijke ontwikkeling hun eigen ondergang beteekende, op dezelfde wijze zullen in het voorafgaande tijdperk de vleeschetende dinosaurussen van de Juraperiode, de oorzaak zijn geweest van de uitroeiing eerst van hun tijdgenooten en daarna van hun eigen ras. Hierbij aanknopennd scheen het Jason Gridley niet moeilijk toe, deze zelfde lijn volgend een dergelijke gedachtengang toe te passen met betrekking tot de ontwikkeling van den mensch op de buitenkorst der aarde en diens mogelijk uitsterven in een niet ver verwijderde toekomst. Inderdaad herinnerde hij zich in verband hiermede, dat statistici reeds hadden bewezen, dat binnen een tijdsverloop van tweehonderd jaren of minder, het menschelijke ras zoo enorm zou zijn toegenomen, terwijl daarentegen de natuurlijke hulpbronnen op de buitenkorst der aarde zoozeer zouden zijn uitgeput, dat dientengevolge de laatste generatie hetzij den hongersdood zou moeten sterven of tot kannibalisme haar toevlucht zou moeten nemen om haar ellendig bestaan nog voor een korte levensperiode te kunnen rekken.

Wellicht, dacht Gridley, beteekende wel, in het Laboratorium der Natuur, elk type, dat in eenig tijdperk over alle andere de overmacht had gehad, een experiment in het eeuwigdurend voortzoeken naar volmaaktheid. De ongewervelde dieren hadden plaats gemaakt voor de visschen, deze waren weer onderworpen aan de reptielen, de reptielen aan de vogels en zoogdieren, en deze, op hun beurt, waren genoodzaakt zich te buigen voor het grootere intellect van den mensch.

Wat zou er volgen? Gridley was er zeker van, dat er iets zou volgen, dat op nog hooger peil stond dan de mensch, die, naar zijn opvatting, de grootste flater geweest was van den Schepper, daar hij alle slechte eigenschappen der voorafgaande typen, van de ongewervelde dieren tot aan de zoogdieren, in zich vereenigt, terwijl hij maar weinige hunner deugden bezit.

Terwijl het tooneel beneden hem dergelijke gedachten bij

hem deed opkomen, gingen deze vergezeld van andere, die van meer onmiddellijk belang waren, en wel in de eerste plaats die van bezorgdheid voor zijn vrienden.

Nergens op of in den omtrek van dit boschterrein kon hij eenig teeken van een menschelijk wezen, hetzij dood of levend, ontwaren. Verscheiden keeren riep hij luid, maar hij ontving geen antwoord, hoewel hij begreep, dat het mogelijk was, dat zijn stem door het aanhoudende gegrom en gebrul der maaltijdende beesten onmogelijk over een grooten afstand gehoord kon worden. Hij begon te hopen, dat zijn makkers alle ontkomen waren; niettemin was hij nog in zorg over het lot van Von Horst.

Het onderwerp van zijn tweede overdenking was hoe hijzelf kon ontkomen en naar de O-220 terugkeeren. Hij dacht, dat bij het vallen van den nacht de beesten zich wel zouden terugtrekken en onwillekeurig keek hij naar de zon om eenige notie van den tijd te krijgen, toen de werkelijkheid tot hem doordrong, dat er nooit van nacht sprake zou zijn en dat het hier voor altijd en door alle eeuwigheid heen middag zou wezen. En toen vroeg hij zich af hoe lang hij wel van het schip weg was geweest en hij keek op zijn horloge, maar begreep tegelijk, dat hij daar niets aan had. De kleine wijzer kon best de heele wijzerplaat zijn rond geweest sinds hij het laatst op zijn horloge had gekeken, want hoe kon iemand in de opgewondenheid over al wat er gebeurd was sinds ze de O-220 hadden verlaten, ook maar een oogenblik aan den tijd hebben gedacht?

Maar hij wist, dat de beesten binnenkort verzadigd zouden geraken en dan wel heen zouden gaan. Na deze evenwel zouden de hyaenodons komen en de jakhalzen met hun woeste neven, de wilde honden. En terwijl hij naar hen keek, zooals ze daar op een respectvollen afstand van de tijgers zaten te wachten of hongerig op den achtergrond heen en weer slopen, vermoedde hij, dat ze waarschijnlijk een even groote hinderpaal voor zijn vlucht zouden blijken te zijn als de sabeltand tijgers dit nu waren.

In het bijzonder de hyaenodons zagen er zeer ontmoedigend

uit bij nadere beschouwing. Hun lichaamsbouw was even groot als van volwassen mastiffs; ze stonden op korte, krachtige pooten en hun breede kaken waren massief en sterk. Donker, ruig haar bedekte hun ruggen en flanken en ging tot wit over op hun borst en buik.

Jason Gridley gevoelde een knagend gevoel van honger opkomen en tevens een overweldigend verlangen om te slapen en dit schonk hem de overtuiging, dat hij al vele uren van de O-220 moest zijn weg geweest. En toch maar steeds nog bleven de beesten onder hem met hun maaltijd voortgaan.

Een doode stier lag bij den voet van den boom, waarin de Amerikaan zijn eenzame wake doorbracht. Totdusver was het kadaver nog onaangeroerd gelaten en de dichtstbijzijnde tijger was ongeveer vijftig meter verwijderd. Gridley was hongerig, zoo hongerig, dat hij met begeerige blikken naar den stier keek. Hij loerde om zich heen, taxeerde den afstand van den boom tot waar de dichtstbijzijnde tijger zat, en trachtte den tijd te berekenen, dien hij noodig had om weer veilig te kunnen terugkeeren, voor het geval hij zich op den grond zou laten neerzakken. Hij had de tijgers in actie gezien en wist dus hoe verbazend snel ze in hun bewegingen waren en dat ze bijna even hoog konden springen als tot aan den tak waarop hij nu zat.

Alles bijeen genomen scheen het welslagen van het plan, dat hij in zijn hoofd had, gering voor het geval de dichtstbijzijnde tijger zou wenschen protest tegen dit plan aan te tekenen. Maar groot als het gevaar ook was, de honger won het. Gridley trok zijn jachtmes en liet zich voorzichtig op den grond zakken, terwijl hij aldoor een waakzaam oog hield op den tijger, die het dichtst bij was. Snel sneed hij verscheiden lange reepen vleesch van het achterwerk van den stier.

De tarag (tijgerkat), die vijftig meter verder zat te feestmalen, keek op. Jason sneed vlug nog een andere reep af, stak zijn jachtmes in de scheede en klom terug naar zijn schuilplaats. De tarag boog de kop over zijn prooi heen en sloot de oogen.

De Amerikaan sprokkelde doode twijgen en kleine takken, die overal om hem heen hingen, en daarmee maakte hij een vuurtje in een groote holte van den stam.

Hierop braadde hij een gedeelte van het vleesch van den stier; de buitenkant verkoolde, het binnenste bleef rauw, maar Jason Gridley kon er een eed op hebben afgelegd, dat hij nog nooit te voren in zijn leven zoo heerlijk had gegeten.

Hoe lang zijn culinaire toebereidselen hem hadden bezig gehouden wist hij niet, maar toen hij weer naar omlaag keek naar het boschterrein, zag hij, dat de meeste tijgers hun prooi hadden verlaten en op hun gemak op het woud toeliepen, terwijl hun opgezwollen buiken het bewijs leverden hoezeer ze zich hadden tegoed gedaan. En toen de tijgers retireerden kwamen de hyaenodons, de wilde honden en de jakhalzen opzetten om op hun beurt aan den feestmaaltijd deel te nemen.

De hyaenodons hielden de anderen op een afstand en Gridley zag wederom een lang wachten in het verschiet; en hij had het niet mis. Want toen de hyaenodons verzadigd waren, kwamen de wilde honden, die de jakhalzen weer op een afstand hielden.

Inmiddels had Gridley zoo goed en zoo kwaad het ging eenige ruimte tusschen de takken van den grooten boom voor zich gemaakt en daar had hij geslapen en hij was verfrischt wakker geworden, maar met een dorst, die bijna onhoudbaar was.

De wilde honden verlieten juist het terrein en Gridley besloot niet langer te wachten. Reeds begon de reuk van tot ontbinding overgaand vleesch hem te waarschuwen, dat het niet lang zou duren of de stank zou verpestend worden en ook bestond de vrees, dat de tijgers mogelijk tot hun prooi zouden terugkeeren.

Nadat hij den boom had verlaten liep hij behoedzaam langs den rand van het boschterrein, dicht in de buurt van het woud blijvend, terwijl hij zocht naar het spoor, waarlangs zijn patrouille het terrein was opgekomen. De wilde honden, die wegslopen, keerden zich grommend naar hem om, hun dreigende slagstanden ontblootend. Maar hij wist hoe goed

hun buiken waren gevuld en was dus niet bijzonder bevreesd voor ze; terwijl hij voor de jakhalzen dezelfde minachting had, die elkeen ze toedraagt.

Gridley was teleurgesteld toen hij zag, dat vele sporen op het boschterrein uitliepen; en ook kon hij geen enkel teeken onderscheiden dat hem eenige aanduiding kon geven ten aanzien van het spoor, waarlangs zijzelf waren gekomen. Welke voetafdrukken zijn patrouille ook had achtergelaten, deze waren absoluut uitgewischt door de voeten der roofdieren.

Hij trachtte den weg, dien hij over het boschterrein had gevolgd om zich naar zijn schuilplaats te begeven, te reconstrueeren, en zodoende trof hij toevallig een spoor, dat hij volgde, hoewel hij geenszins de zekerheid had, dat dit het juiste spoor was. En het leek wel, of de alles verijdelende middagzon, die op hem neer scheen, hem om zijn hulpeloosheid bespotte.

Terwijl hij zoo alleen voortliep langs het eenzame spoor, zich steeds bewust, dat hij elk oogenblik van aangezicht tot aangezicht zou kunnen komen met het een of andere verschrikkelijke beest uit een reeds lang dood verleden, vroeg Jason Gridley zich af hoe de op apen gelijkende voorzaten van den mensch het hadden aangelegd om dit te overleven en zodoende een aantal hunner karaktereigenschappen, hoe onaangenaam ook, op eenig nageslacht hadden kunnen overbrengen. Dat hijzelf ooit levend de O-220 weer zou kunnen bereiken, betwijfelde hij zeer. En het denkbeeld, dat hij zou blijven leven en hier een levensgezellin zou vinden en een huisgezin zou vestigen, was onzinnig.

Ofschoon het algemeene voorkomen van het woud, waar hij doorheen ging, hem bekend scheen, stelde hij zich voor, dat dit met elk ander spoor, dat hij zou volgen, wel hetzelfde zou zijn en nu verweet hij zich, dat hij op den heenweg niet alle boomen had doen merken. Wat een domme ezel was hij toch geweest, zoo dacht hij; maar het speet hem minder voor zichzelf dan wel voor de anderen, wier veiligheid aan hem was toevertrouwd geweest.

Nooit in zijn leven had Jason Gridley zich zoo machteloos en hulpeloos gevoeld. Het denkbeeld om zonder ophouden maar te moeten blijven voortzeulen langs dit eindeloze spoor, zonder ook maar het flauwste idee te hebben of het hem zou terugleiden naar de O-220 dan wel of het juist in de tegengestelde richting voerde, was ontmoedigend; het maakte hem zelfs razend; toch stond hem niets anders te doen. En altijd maar die verwenschte middagzon, die star op hem neer staarde, – die wreede zon, die zelf het luchtschip kon zien, maar weigerde hem erheen te leiden.

Zijn dorst was wel erg, maar nog niet onhoudbaar, toen hij kwam bij een kleinen stroom, die het spoor kruiste. Hier dronk hij en rustte wat, legde een klein vuur aan, braadde nog weer een paar stukken van het stierenvleesch, dronk opnieuw en vervolgde dan zijn vermoeienden tocht, zeer verkwikt.

Aan boord van de O-220, terwijl de uren verstreken en de hoop begon te verflauwen, was de stemming onder de overblijvende officieren en bemanning steeds meer ontmoedigd geworden naarmate de beduchtheid voor de veiligheid der afwezige kameraden geleidelijk toenam, totdat eindelijk iedereen er nagenoeg absoluut van overtuigd was, dat er een ramp was gebeurd.

„Ze zijn nu al haast twee en zeventig uren weg,” zei Zuppner, die, met Dorf en Hines, den meesten tijd in de observatiecabine had doorgebracht als hij niet in zijn ongedurigheid in de lange smalle gang, die langs de geheele lengte van het schip liep, heen en weer stapte. „Ik heb me in mijn leven nog nooit hulpeloos gevoeld,” ging hij treurig voort, „maar ik wil ronduit toegeven, dat ik niet weet wat ik nou voor den duivel doen moet!”

„Hier blijkt weer uit,” zeide Hines, „hoezeer we afhankelijk zijn van gebruiken en gewoonten en vroegere voorvallen om onze lijn van actie vast te stellen, zelfs in het aangezicht van wat we zoo graag onvoorziene omstandigheden noemen. En

hier zijn deze elementen geen van alle aanwezig om ons te leiden.”

„We hebben alleen onze eigen ervaringen om op af te gaan,” zei Dorf, „en het vernederende van de zaak is, dat we moeten toegeven, dat we geen ervaring hebben.”

„Niet onder de tegenwoordige omstandigheden,” beaamde Zuppner. „In onze bovenwereld zouden we buiten kwestie onmiddellijk in de buurt gaan kruisen om de vermisten op te sporen. We zouden korte, snelle vluchten kunnen maken en telkens weer tot onzen basis kunnen terugkeeren; maar hier in Pellucidar, als we hier onzen basis uit het oog zouden verliezen, dan is er niemand van ons, die gelooft, dat hij het schip naar deze zelfde ankerplaats zou kunnen terugbrengen. En dat is een risico, dat we niet mogen lopen, want de eenige hoop, die onze mensen hebben, is, dat, als ze mochten terugkeeren, het schip op deze plek zal zijn.”

Honderdvijftig voet onder hen leunde Robert Jones ver buiten zijn kombuisdeur in een poging om de middagzon het schip te zien beschijnen. Zijn eenvoudig, goedhartig gezicht vertoonde een uitdrukking van niet-begrijpen, niet onvermengd met eerbied, en toen hij teruggekeerd was in zijn kombuis, haalde hij een konijnepoot uit zijn broekzak tevoorschijn. Daarmede beroerde hij zacht beide oogen, waarna hij er heel hard mee boven op zijn hoofd wreef, onderwijl een onsamenhangend gemompel prevelend.

Ver boven hem, vanaf een uitkijkpunt in de lange zijgang, zocht door een sterken zeekijker luitenant Hines het landschap af, iets wat hij al zoo dikwijls had gedaan, dat het hem voorkwam of hij nu elke struik, elken boom, elk grassprietje binnen zijn gezichtskring door en door kende. Met het wilde leven van het woeste Pellucidar, dat zich voortdurend in zijn komen en gaan over het groote veld bewoog, waren deze drie mannen vertrouwd geraakt alsof ze nooit anders gekend hadden. Telkens weer als het een of andere dier uit het woud aan de overzijde tevoorschijn kwam, werden de kijkers erop gericht gehouden, totdat men er zeker van was, dat het geen mensch was; maar nu uitte Hines

plotseling een kreet waarin zenuwachtigheid klonk.

„Wat is het?” wenschte Zuppner te weten. „Wat zie je?”

„Het is een mensch!” riep Hines uit. „Ik ben er zeker van.”

„Waar?” vroeg Dorf, terwijl hij en Zuppner hun kijkers voor de oogen brachten.

„Zoowat twee punten naar bakboord.”

„Ik zie het,” zeide Dorf. „Het is òf Gridley òf Von Horst, en wie het ook zijn mag, hij is alleen.”

„Neem direct tien man van de bemanning, luitenant,” beval Zuppner, zich tot Dorf wendend. „Zorg, dat ze goed bewapend zijn en ga hem tegemoet. Er is geen tijd te verliezen!” schreeuwde hij den luitenant achterna, die evenwel reeds door de schacht naar beneden op weg was.

De beide officieren boven in de O-220 sloegen Dorf en zijn patrouille gade terwijl die den man tegemoet gingen, dien ze bestendig maar moeilijk loopend zich naar het schip zagen voortbewegen. Zij zagen hoe zij elkander naderden, ofschoon noch Dorf, noch de man, dien hij tegemoet ging, elkaar in het gezicht kregen voordat ze tot op een afstand van minder dan honderd meter elkander genaderd waren, wegens de heuvelachtige gesteldheid van het terrein. Toen echter herkende de luitenant den ander als Jason Gridley.

Toen zij haastig op elkander toe gelopen waren en handen hadden gedrukt, typeerde het den man, dat Gridley's eerste woorden waren om te vragen of de andere vermiste mannen van zijn patrouille terecht waren.

Dorf schudde het hoofd. „Jij bent de eenige, die teruggekomen is,” zeide hij.

Het licht van blijde verwachting werd uitgebluscht in Gridley's oogen en hij zag er plotseling zeer vermoeid en jaren ouder geworden uit toen hij de machinisten en mecaniciens begroette, die deel uitmaakten van de patrouille om hem naar het schip terug te brengen.

„Ik ben langen tijd in het gezicht van het schip geweest,” zei hij. „Hoe lang, dat weet ik niet. Ik brak mijn horloge een eindweegs terug in het bosch bij een poging om voor een tijger in een boom te vluchten. Daarna joeg een

andere me weer een boom in, juist aan den zoom van dit bosch, met het volle gezicht op het schip. Het komt mij voor of ik daar een week gezeten heb. Hoe lang ben ik weg geweest, Dorf?”

„Zoowat twee en zeventig uren.”

Gridley's gezicht klaarde op. „Dus dan is er nog geen reden om alle hoop op te geven wat de anderen betreft,” zeide hij. „Ik dacht heusch, dat ik een week weg geweest was. Ik heb verscheiden keeren geslapen, hoe lang zou ik nooit kunnen zeggen; en ook heb ik wat mij voorkwam een lange tijd te zijn, doorgebracht zonder te slapen, want ik werd erg moe en kreeg verschrikkelijk honger en dorst.”

Tijdens hun terugweg naar het schip wenschte Jason alles te weten van wat er voorgevallen was sinds zijn vertrek, en pas nadat ze met Zuppner en Hines weer samen waren begon hij met het verhaal van zijn avonturen, die hem en zijn metgezellen waren ten deel gevallen gedurende hun ramspoedige expeditie.

„Waar ik nu het meest behoefte aan heb,” verklaarde hij na de eerste begroeting, „is een bad, en als je dan Bob een paar koeien wilt laten braden, zal ik jullie alles van onze expeditie vertellen, terwijl ik bezig ben ze op te eten. Dat beetje oer-ossenvleesch en wat wilde vruchten vermochten alleen mijn eetlust te prikkelen.”

Een half uur later, verfrischt door een bad, goed geschoren te zijn en andere kleeren te hebben aangetrokken, verscheen hij weer bij de anderen in de eetzaal.

Toen de drie mannen bijezaten, maakte Robert Jones, komende van het kombuis, zijn entrée; de man was één en al glimlach.

„'k Bin blai datte Uwes weer terugbin, m'heer Jason,” zei Robert. „'k Wissel wel datte we 'n gelukkie soue hibbe.”

„Ik ben ook blij, Bob, dat ik weer terug ben,” zei Gridley, „en vooral om jou weer te zien, want wees er maar zeker van dat ik je keuken gemist heb, hoor! Maar waarom dacht je zoo, dat we geluk zouden hebben?”

„'k Hêd juist 'n klaan gesprek mit m'n knaanepootje. Ken

ik altaad op fertrouwe. Assik dêt ferlies komper ongeluk.”

„O, ik heb daarginds een massa konijnen gezien, Bob,” glimlachte Gridley. „We kunnen ze je met bosjes bezorgen, als je wilt.”

„Jewel, m’heer, k’ptaan, maor je ken se hier nie fênge in de donkerte fan de maon, want et wort hier nie donker én derris geen maon; en anders doene se et nie.”

„Dan is het maar goed, dat we jou hier meegenomen hebben,” zei Jason, „en ook allemachtig goed voor Pellucidar, want dat heeft in al haar bestaan nooit een goed werkend konijnepootje gekend. Maar ik zie al, dat je binnen een minuut dat pootje hard nodig zal hebben voor jezelf, Bob.”

„Hoesoo, m’heer?” wilde Bob weten.

„De geesten vertellen me, dat er iets heel naars voor je gaat gebeuren als je niet bliksems gauw eten hier op de tafel voor me neerzet,” lachte Gridley.

„Jewel, k’ptaan, kamp derrek, m’heer.” En de kok haastte zich terug naar zijn kombuis.

Terwijl Gridley at, gaf hij een gedetailleerde beschrijving van zijn avonturen tijdens de laatste twee en zeventig uur en de drie mannen verdiepten zich in gissingen met betrekking tot den afstand, dien hij moest hebben afgelegd en in welke richting ze gegaan waren.

„Zou je denken, dat je een andere patrouille zou kunnen brengen naar dat boschterrein, waar je Von Horst en de Waziri’s bent kwijt geraakt?” vroeg Zuppner.

„Ja, dat zou ik natuurlijk wel kunnen,” antwoordde Gridley, „want van het oogenblik af, dat we het woud binnen gingen, hebben we alle boomen gemerkt tot waar we het wildspoor bereikten en dat hebben we naar links gevolgd. Feitelijk zou je mij daar heelemaal niet bij nodig hebben en als we ertoe overgaan om een nieuwe patrouille uit te zenden, dan zal ik niet meegaan.”

De andere officieren keken hem verbaasd aan en eenige oogenblikken heerschte er een stilte van verlegenheid.

„Ik weet mijns inziens een beter plan,” vervolgde Gridley.

„Er zijn nog zeven en twintig man van ons over. In geval van absolute noodzakelijkheid kunnen twaalf man het schip besturen. En dus blijven er vijftien man over voor een nieuwe opsporingspatrouille. Als je mij er buiten laat, zouden het er veertien zijn en als je mijn plan hebt gehoord en je besluit tot de uitzending van zoo'n patrouille, dan zou ik willen voorstellen, dat luitenant Dorf als commandant ervan optreedt, terwijl jullie, Kapitein Zuppner en Hines, aan boord blijft voor het geval, dat niemand van ons terugkeert of dat je er tenslotte toe wilt overgaan om op te stijgen teneinde naar ons te zoeken.”

„Maar ik dacht dat je niet mee zoudt gaan?”, vroeg Zuppner.

„Ik ga niet met de patrouille mee. Ik ga alleen, in het verkenningsvliegtuig, en mijn advies zou zijn, dat je geen patrouille uitzendt binnen vier en twintig uur na mijn vertrek, want in dien tijd zal ik òf onze vermisten hebben opgespoord òf mijn pogingen zullen absoluut mislukt zijn.”

Zuppner schudde twijfelmoedig het hoofd. „Hines, Dorf en ik hebben de uitvoerbaarheid, om den verkenners te gebruiken, al besproken. Hines wilde eerst met alle geweld de poging wagen, hoewel hij, beter nog dan wij allen, weet, dat als een piloot eenmaal buiten het gezicht komt van de O-220, hij gevaar loopt haar nooit weer te kunnen terug vinden, want je moet niet vergeten, dat we totaal onbekend zijn met eenig herkenningspunt in dit landschap voor zoover betreft de richting waarin gezocht moet worden.”

„Dat heb ik allemaal ook al overwogen,” antwoordde Gridley, „en ik geef toe, dat het een vrijwel verloren hoop is “

„Laat mij gaan,” zei Hines. „Ik heb meer ervaring als vliegenier dan jullie, met uitzondering misschien van kapitein Zuppner, en er is geen sprake van, dat we hem zouden kunnen missen.”

„Ieder van jullie drieën is waarschijnlijk beter in staat om een dergelijke vlucht te ondernemen dan ik,” gaf Gridley toe; „maar dat ontslaat mij niet van mijn verplichting. Ik

ben meer verantwoordelijk dan een van ons allen voor het feit, dat we zijn waar we ons bevinden, en daarom dan ook is mijn verantwoordelijkheid voor de vermisten onzer expeditie groter dan die van jullie. Onder de gegeven omstandigheden dus kan ik niet toestaan, dat iemand anders dan ik deze vlucht doet. Ik hoop, dat jullie allen zult begrijpen wat ik voel en dat je me daarom het genoeg wilt doen niet langer aan te dringen.”

Het duurde verscheidene minuten voordat er weer iemand sprak. Het viertal scheen verdiept te zijn in de bezigheid van koffie slurpen en den rook hunner sigaretten te inhaleeren. Eindelijk verbrak Zuppner het zwijgen.

„Voordat je dit onderneemt,” zeide hij, „moet je eerst nog eens goed uitslapen en intusschen zullen wij den ééndekker uitbrengen en grondig laten nazien. Want je moet elken kans op succes hebben, dien we je maar kunnen geven.”

„Dank je!” zei Gridley. „Ik veronderstel dat je gelijk hebt met dat slapen. Ik vind het ellendig om tijd te verknoeien, maar als je me wilt laten roepen zoodra het vliegtuig startklaar is, dan ga ik nu direct naar mijn hut om te zien nog wat slaap te pakken te krijgen in dien tusschentijd.”

Terwijl Gridley sliep werd de verkenner, die achter in de kielruimte van het schip stond, uitgebracht op het veld, waar het vliegtuig met alle zorg werd geïnspecteerd en beproefd door de ingenieurs en officieren der O-220.

Nog voordat men hiermede gereed was, verscheen Gridley alweer en voegde zich bij hen.

„Je hebt niet lang geslapen,” zei Zuppner.

„Ik weet niet hoe lang ik geslapen heb,” gaf Gridley ten antwoord, „maar in elk geval voel ik me uitgerust en ik zou toch niet langer hebben kunnen slapen met de wetenschap, dat onze jongens daar ergens buiten op ons wachten en hopen, dat er redding komt opdagen.”

„Welke richting denk je te volgen?”, vroeg Zuppner, „en hoe wou je het aanleggen om ten minste eenige zekerheid te hebben, dat je in staat zult zijn hier weer terug te komen?”

„Ik zal recht over het bosch vliegen zoo ver als ik denk,

dat ze mogelijk hebben kunnen doorlopen tijdens hun afwezigheid, aannemende, dat ze absoluut verdwaald zijn geraakt en maar steeds in de tegenovergestelde richting van ons schip zijn voortgegaan. Zoodra ik op voldoende hoogte zal zijn gekomen om eenige observatie te kunnen doen, zal ik trachten houvast te krijgen aan sommige punten in het landschap, zooals bepaalde bergen, of rivieren of meren, dichtbij het schip en dat zal ik op gezette tijden blijven doen naar gelang ik verder ga. Ik geloof wel, dat ik op die manier mijn weg gemakkelijk terug zal kunnen vinden, temeer daar ik op zijn best niet meer dan tweehonderd vijftig mijlen zal kunnen doen, heen en terug, met de benzine, die ik kan meenemen.

„Nadat ik de verst mogelijke limiet heb bereikt, die naar mijn meening de patrouille kan zijn afgedwaald, zal ik daar beginnen te cirkelen in de hoop, dat het leven van den motor hun attentie zal trekken en natuurlijk aannemende, dat ze kans zullen zien om mij op de eene of andere wijze door seinen van hun tegenwoordigheid op de hoogte te stellen, wat ze zelfs in een beboschte omgeving zullen kunnen doen door een rookend houtvuur aan te leggen.”

„Verwacht je te moeten landen?” informeerde Zuppner, terwijl hij met het hoofd wees naar het zware geweer, dat Gridley bij zich droeg.

„Voor het geval dat ik ze op een open terrein ontdek, zal ik landen, maar zelfs als ik ze niet mocht ontdekken, zou het toch kunnen, dat ik voor de noodzakelijkheid kwam te staan neer te komen, en mijn pas opgedane ervaring heeft me geleerd me niet tever in Pellucidar te wagen zonder geweer.”

Na een laatste zorgvuldige inspectie drukte Gridley den drie achterblijvenden officieren de hand en riep een vaarwel toe aan de bemanning van het luchtschip, die voltallig aanwezig was en met belangstelling zijn toebereidselen voor het vertrek gade sloeg.

„Vaarwel, beste kerel,” zei Zuppner, „God zegene je!”
Gridley drukte nogmaals de hand van den man, dien

hij had leeren kennen als een trouwen en loyalen vriend en nam daarna plaats in den open stuurstoel van den ééndekker. Twee mecaniciens zetten den propeller aan, de motor raasde en een oogenblik later werd het blok weggeschopt en taxide het toestel over het weiland in de richting van het tegenoverliggende woud. De toeschouwers zagen het snel rijzen en een grooten cirkel beschrijven en ze wisten, dat Gridley nu uitkeek naar herkenningspunten in het landschap. Tweemaal cirkelde het vliegtuig boven het veld en daarna schoot het weg over het woud.

Niet voordat hij dien eersten cirkel had gemaakt, begreep Jason Gridley de belemmering, die dit gezichtseinderlooze landschap van Pellucidar aan zijn kansen op terugkeer in den weg had gelegd. Hij had gedacht bijvoorbeeld aan een hoogen berg, stoer zich verheffend tegen den hemel, want zulk een herkenningspunt zou welhaast onafgebroken gedurende de geheele vlucht binnen de perken van zijn gezichtsvermogen zijn gebleven.

Daar waren bergen in de verte, maar ze stonden niet duidelijk waarneembaar uit tegen den achtergrond van blauwen hemel of horizon. Ze werden eenvoudig verdoezeld door het landschap eromheen, dat zich tot in het verste verschieft naar omhoog uitstreckte. Tweemaal beschreef hij een boog, terwijl hij met speurend oog uitkeek naar eenig uitstekend punt in de topografie van het land beneden hem; maar er was niets, dat meer opviel dan de grasvlakte waarop de O-220 ankerde.

Hij voelde, dat hij geen tijd en brandstof kon verknoeien door langer, zoeken naar een herkenningspunt, dat niet bestond en terwijl hij berekende, dat hij het veld nog op een betrekkelijk korten afstand in het gezicht kon houden, was hij wel genoodzaakt dit als zijn eenigen gids te aanvaarden bij gebrek aan beter.

Donderend boven het bladerendak van het oerwoud, was al wat daar beneden voorviel voor hem verborgen en het was hem een tantaluskwelling er zich rekenschap van te moeten geven, dat hij mogelijk recht over de hoofden van zijn

kameraden was gevlogen; maar een andere weg was er niet. Op zijn terugtocht zou hij dan maar hetzij voortdurend cirkelen of een zeer ruimen zig-zag koers houden en terwijl opletend uitkijken naar een sein.

Bijna twee uren koerste Jason Gridley recht vooruit, woud, vlakke en heuvelachtig terrein passeerend, maar nergens ontwaarde hij eenig teken van hen, die hij zocht. Reeds had hij den limiet bereikt van den afstand, dien hij zich had voorgesteld, toen hij in de verte vóór zich een hoogen bergketen zag opdoemen. Deze bergen alleen reeds deden hem besluiten terug te keeren, want zijn gezond verstand zeide hem, dat de vermiste leden van zijn gezelschap, aangenomen, dat zij zoover zouden hebben kunnen doordringen, hier wel begrepen zouden hebben, dat ze in de verkeerde richting liepen.

Juist toen hij bezig was te keeren, trok iets in de lucht boven hem zijn aandacht en nog snel achterom kijkend hield Jason Gridley den adem in, hevig ontzet.

Nu reeds bijna recht boven hem zweefde een gigantisch monster, welks vlucht nagenoeg even breed was als de vleugels van zijn eigen vliegmaschine. Hij ontving even een indruk van geduchte kaken, gewapend met gevaarlijke tanden en tegelijk begreep hij, dat dit monsterachtige anachronisme op het punt was hem aan te vallen.

Gridley vloog op een hoogte van ongeveer drieduizend voet, toen het ontzaglijke pteranodon zich op het vliegtuig stortte. Jason zocht nog te ontkomen door duiken. Er weerklonk een vreeselijke slag, een gebrul, gesplinter van hout, het geknars van metaal, toen het pteranodon neerschoot op zijn prooi en vlak in den propeller terecht kwam.

Wat toen gebeurde geschiedde zoo snel, dat Jason Gridley het zelfs vijf seconden later niet meer had kunnen navertellen.

Het vliegtuig sloeg compleet over den kop en op hetzelfde oogenblik deed Gridley zijn sprong. Hij berukte het koord, dat zijn parachute deed ontplooiën. Maar er viel iets op zijn hoofd en hij verloor het bewustzijn.

HOOFDSTUK VI

Een Phororhacos uit het Mioceensche tijdperk.

„Waar is je volk?” vroeg Tar-gash opnieuw.

Tarzan schudde het hoofd. „Ik weet het niet,” zeide hij.

„Waar is je land?”

„Het ligt heel ver weg,” antwoordde Tarzan. „Het ligt niet in Pellucidar;” maar dat kon de Sagoth niet bevatten, evenmin als hij kon begrijpen, dat iemand verdwaald kon zijn, want hij bezat even vast in zich datzelfde instinct om den weg naar huis te vinden, hetwelk alle in Pellucidar levende schepselen kenmerkte en dat een wijze voorziening der natuur is in een wereld zonder hemellichamen als gidsen.

Ware het mogelijk geweest om Tar-gash onmiddellijk over te brengen naar welk punt dan ook binnen deze machtige onderwereld, overal behalve dan op de oppervlakte van een oceaan, zoo zou hij zonder aarzelen den weg hebben teruggevonden naar de juiste plek waar hij geboren was, en aangezien deze eigenschap instinctief was, kon hij niet begrijpen waarom Tarzan die niet bezat.

„Ik weet waar er een stam van menschen is,” zeide hij kort daarop. „Misschien is dat je volk. Ik zal je erheen brengen.”

Daar Tarzan geen denkbeeld had van de richting, waarin zich het luchtschip zou kunnen bevinden en er een flauwe mogelijkheid bestond, dat Tar-gash de leden van de O-220 expeditie bedoelde, gevoelde hij, dat hij even goed Tar-gash's leiding kon volgen als dat hij zich ergens anders heen zou begeven, en dus beduidde hij den Sagoth, dat hij bereid was hem te vergezellen.

„Hoe lang geleden heb je dezen stam van menschen gezien,” vroeg hij na een poos, „en hoe lang leven ze al waar jij ze zag?”

Uit het antwoord, dat de Sagoth hem zou geven op deze vragen, zoo overwoog Tarzan, zou hij kunnen afleiden of de menschen, die Targash bedoelde, mogelijk de mannen van het luchtschip zouden zijn, want als ze nog maar kort

in die streek zouden wonen, dan zou er een schitterende kans bestaan, dat zij de menschen waren, die hij zocht. Maar zijn vragen lokten geen bevredigend antwoord uit, en wel om de eenvoudige reden, dat tijd niets beteekende voor Tar-gash. En zoo begaf zich dan het tweetal op zijn gemak op weg om te gaan zoeken naar den stam van menschen, waar Tar-gash vanaf wist. Op hun gemak, omdat voor Tar-gash tijd niet bestond; evenmin was tijd ooit een bijzonder belangrijke factor geweest in het bestaan van den aap-mensch, behalve dan bij sommige gelegenheden waarbij een spoedig ingrijpen geboden was.

Het was een vreemd bijeengezocht paar, – de eene een wezen, dat nog maar juist aan den drempel der menscheijkheid zich bevond, de ander een Engelsch edelman van geboorte, maar die tegelijk in menig opzicht even primitief was als de wilde, ruige man-aap, wiens gezelschap het toeval hem had opgedrongen.

De eerste opwelling van Tar-gash was geweest om met minachting neer te zien op dit wezen van een ander ras, dat hij ver beneden het zijne achtte in kracht, behendigheid, moed en het handwerk van een woudlooper, maar het duurde niet lang of hij begon een groot respect voor den aap-mensch te krijgen. En omdat hij zijn moed kon respecteeren, daarom werd hij aan hem gehecht, voelde hij zich als in trouw aan hem verbonden, welk begrip even dicht bij dat van vriendschap stond als de wilde aard zijner primitieve gedachtensfeer dit toeliet.

Zij jaagden samen en ze vochten samen. Zij zwaaiden door de boomen als de groote tijgerkatten onder hen op jacht waren, of ze volgden eeuwen-oude wildsporen beneden de grijze boomen van Pellucidar, of door haar heuvelachtige, met bloemen bezaaide, sappige weideland.

Zij leefden van het vette der aarde, want beiden waren ze machtige jagers.

Tarzan vervaardigde een nieuwen boog en pijlen en een sterke speer, waar, in den beginne, de Sagoth weigerde om zelfs maar naar te kijken, maar toen hij gewaar werd hoe

gemakkelijk en vlug deze wapenen hun wild bezorgden, toonde hij er een groote belangstelling voor en Tarzan leerde hem hoe hij zich van die wapens moest bedienen en later hoe hij ze zelf kon vervaardigen.

De landstreek, waar zij doorreisden, was zeer vruchtbaar en wildrijk. Het was gedeeltelijk beboscht met groote stukken weiland er tusschen, waar geweldige kudden graasden onder de eeuwige middagzon, en waar, als gevolg daarvan, tal van roofdieren zich bevonden, – en wat voor roofdieren!

Tarzan had gedacht, dat er geen wereld was als zijn wereld en geen jungle gelijk aan de zijne, maar hoe dieper hij verzonk in de wonderen van Pellucidar, des te meer bekoord werd hij door deze wilde, primitieve wereld, zoo vol van het ongebonden leven waaraan hij zich verknocht gevoelde. Dat er zoo weinig menschen waren achtte hij Pellucidar's voornaamste aanbeveling. Waren er in het geheel geen menschen geweest, dan zou de aap-mensch dit het land der alleruiterste volmaaktheid hebben gevonden, want wie zijn beter op de hoogte van de wreedheid en genadeloosheid van den mensch dan juist de wilde dieren der jungle?

De vriendschap, welke zich had ontwikkeld tusschen Tarzan en den Sagoth – en die oorspronkelijk was gebaseerd op de achting, welke de ééne koesterde voor den moed van den ander – nam toe naarmate ieder hunner nog andere bewonderenswaardige, persoonlijke hoedanigheden en karaktereigenschappen in zijn metgezel scheen te ontwaren, van welke eigenschappen hun wederzijdsche zwijgzaamheid niet de minst loffelijke was. Zij spraken alleen met elkander als conversatie een noodzakelijkheid scheen te zijn, en dat was in den dagelijkschen omgang slechts zelden het geval.

Indien de mensch eens werkelijk alleen sprak als hij iets te zeggen had, dat de moeite waard was, en als hij dat dan nog zoo kort mogelijk deed, dan konden acht en negentig procent van het menschedom evengoed stom zijn en tevens een hemelsche harmonie op hun gelaat ten toon spreiden.

En zoo werkte het gezelschap van Tar-gash, vereenigd met de romantiek van onbekende tooneelen, onbekende ge-

luiden en reuken in deze nieuwe wereld, op Tarzan als een sterk gekruide drank, hem van vreugde vervullend en zijn gevoel van verantwoordelijkheid verstompend, zoodat de noodzakelijkheid om naar zijn medemenschen terug te keeren langzamerhand op den achtergrond gedrongen werd als iets van minder belang. Had hij geweten, dat sommige hunner in moeilijkheden verkeerden, dan zou zijn houding onmiddellijk zijn veranderd, maar dat wist hij niet. Integendeel, hij wist, dat ze voldoende waren toegerust, voor hun veiligheid zoowel als later voor hun eventueelen terugkeer naar de bovenwereld, en dat zijn afwezigheid geen enkele belemmering voor hen beteekende. Ofschoon, als hij deze aangelegenheid weleens onder de oogen zag, hij toch wel voelde, dat hij hen moest opzoeken, dat hij hen behoorde te vinden en dat vroeg of laat het zijn plicht zou zijn met hen terug te gaan naar de wereld waar ze vandaag kwamen.

Maar al dergelijke overwegingen waren ver uit zijn gedachten verbannen toen hij en Tar-gash een heuvelachtige, hier en daar met enkele boomen begroeide vlakte overstaken, op zoek naar den stam van menschen, waar de Sagoth hem heen zou leiden. In vergelijking met andere vlakten, die ze reeds hadden overgestoken, was deze naar hem toescheen zeer verlaten, maar de oorzaak bleek te liggen in het kort afgevreten gras, hetgeen erop wees, dat hier niet lang tevoren groote kudden aan het grazen waren geweest alvorens naar nieuwe weidelanden zich te begeven. Het geheel ontbreken van elk leven of beweging was min of meer drukkend en zoo betrapte Tarzan er zich op, dat hij eigenlijk weer verlangde naar de gevaren van de van leven wemelende streek waar ze juist vandaan kwamen.

Zij hadden goed en wel het midden der vlakte bereikt en konden reeds het donkere groen onderscheiden van een groot woud, dat zich opwaarts boog in het nevelige verschiet, toen hun beider aandacht werd getrokken door een vreemd, dreunend geluid, dat hen tot een plotseling stilstaan bracht. Gelijktijdig keerden beiden zich om en keken achter zich naar de lucht, vanwaar het geluid scheen te komen.

Ver boven hen en juist te voorschijn tredend uit den nevel van het verschiet, was een kleine stip te zien. „Gauw!” riep Tar-gash. „Het is een Thipdar,” (vliegend reptiel) en terwijl hij Tarzan beduidde hem te volgen, rende hij zoo hard hij loopen kon naar een zwaren boom, om daar bescherming te zoeken.

„Wat is een thipdar?” vroeg Tarzan, toen het tweetal stilhield in de vriendelijke schaduw van den boom.

„Een thipdar,” zeide Sagoth, „is een thipdar;” beter kon hij het niet beschrijven, dan alleen door er aan toe te voegen, dat de thipdars soms door de Maharen werden gebezigd met het doel om hen te beschermen of om ermee te gaan jagen.

„Is de thipdar een levend ding?” wilde Tarzan weten.

„Ja,” antwoordde Tar-gash. „Het leeft en is heel sterk en heel woest.”

„Dan is dit geen thipdar,” zeide Tarzan.

„Wat is het dan?” vroeg de Sagoth ongeloovig.

„Het is een vliegtuig,” gaf Tarzan ten antwoord.

„Wat is dat?” informeerde de Sagoth.

„Dat zou ik je moeilijk kunnen uitleggen,” zei de aap-mensch. „Het is een ding, dat de menschen van mijn wereld bouwen en waarmee ze door de lucht vliegen,” en terwijl hij dit zeide stapte hij naar voren om den piloot van den één-dekker een sein te geven, want hij was er zeker van, dat dit het vliegtuig was, dat door de O-220 was meegenomen, en dat, naar hij aannam, nu uitgezonden was om hem te zoeken.

„Kom terug!” riep Tar-gash. „Je kunt niet met een thipdar vechten. Het zal neerstrijken en je meenemen als je hier in het open veld blijft staan.”

„Het zal mij geen kwaad doen,” zei Tarzan. „Een van mijn vrienden zit er in.”

„En jij zult er ook gauw in zitten, als je niet terugkomt onder den boom,” waarschuwde Tar-gash.

Toen het vliegtuig nader kwam, ging Tarzan in een kleinen cirkel in het rond loopen om de aandacht van den piloot op zich te vestigen, af en toe stil houdend om met zijn armen

te wuiven, maar het toestel spoedde zich boven hem voort en het was duidelijk, dat de piloot hem niet gezien had.

Totdat het uit het gezicht verdween stond Tarzan op de eenzame vlakte het vliegtuig na te oogen, dat zijn metgezel met zich voerde.

Dit voorval had in Tarzan weder een gevoel van verantwoordelijkheid doen ontwaken. Hij gaf er zich nu rekenschap van, dat hier iemand zijn leven riskeerde om hem te redden en bij deze gedachte kwam een vast besluit bij hem op om elke mogelijke poging aan te wenden teneinde te trachten de O-220 terug te vinden.

Het passeeren van het vliegtuig opende vele mogelijkheden voor veronderstelling. Als het aan het cirkelen was, wat heel goed het geval kon zijn, behoefde de richting waarin het zich bewoog toen het over hem heen vloog, nog niets te maken te hebben met de richting waar de O-220 zich bevond, en als het niet cirkelde, hoe kon hij dan weten of het zich van het schip verwijderde om het opsporingswerk aan te vangen, of dat het terugkeerde na zijn vlucht te hebben beëindigd.

„Dit was geen thipdar,” gaf nu Tar-gash, die zijn schuilplaats achter den boom had verlaten en naast Tarzan was komen staan, toe. „Het is een beest, dat ik nooit tevoren heb gezien. Het is grooter en daarom moet het nog veel verschrikkelijker zijn dan een thipdar. En het moet heel boos zijn geweest, want het gromde vreeselijk, al maar door toen het hierover heenvloog.”

„Het leeft niet,” herhaalde Tarzan. „Het is een ding, dat de menschen van mijn land bouwen om ermee door de lucht te kunnen vliegen. En er zat een van mijn vrienden in. Hij zocht naar me.”

De Sagoth schudde het hoofd. „Ik ben blij, dat hij niet neerstreek,” zeide hij. „Hij was òf heel boos òf erg hongerig, anders had hij niet zoo hard gebruld.”

Het was Tarzan duidelijk, dat Tar-gash absoluut incapabel was om zijn uitlegging van wat een vliegtuig is, te kunnen begrijpen en dat hij altijd zou blijven gelooven, dat het een

monsterachtig vliegend reptiel was geweest, maar dat was van minder belang. Waar Tarzan het meest aan dacht was de richting waarin hij van nu af zou behooren voort te gaan op zoek naar de O-220, en tenslotte nam hij zich voor dan maar de richting te volgen, die het vliegtuig had genomen, want daar die overeenkwam met de richting, waarvan Tar-gash hem had verzekerd, dat ze daar den stam van menselijke wezens zouden vinden, waarnaar ze aan het zoeken waren, scheen dit per slot van rekening de beste weg om in te slaan.

Het gedreun van den motor was weggestorven in de verte, toen Tarzan en Tar-gash hun onderbroken tocht hervatten, eerst verder over de vlakke, waarna ze een bergachtige streek met lage, rotsige heuvels betraden.

Het spoor, dat duidelijk zichtbaar was en dat, zooals Tar-gash zeide, door de bergen voerde, volgde de wendingen van een ondiep ravijn, dat aan een zijde tegen lage rotsen aansloot, waar hier en daar holen en spleten zich in bevonden. De bodem van het ravijn was als bezaaid met rotsblokken van diverse afmetingen. De plantengroei was schaarsch en er heerschte overal een dorheid, zooals Tarzan die nog niet eerder was tegengekomen sinds zijn vertrek van de O-220, en daar ze dus begrepen, dat water en wild hier karig zouden zijn, zetten ze beiden er flink den pas in.

Het was heel stil in het rond en Tarzan's ooren waren voortdurend gespitst om het geronk van den motor te kunnen hooren als het vliegtuig mogelijk zou terugkeeren, toen de stilte plotseling werd verbroken door het geluid van een schor geschreeuw, dat scheen te komen van een punt verder op in het ravijn.

Tar-gash hield halt. „Dyal,” zeide hij. (soort van struisvogelmonster uit het tertiaire tijdperk).

Tarzan keek den Sagoth vragend aan.

„Het is een Dyal,” herhaalde Tar-gash, „en hij is boos.”

„Wat is een Dyal?” vroeg Tarzan.

„Dat is een verschrikkelijke vogel,” gaf de Sagoth ten antwoord. „Maar zijn vleesch smaakt goed en Tar-gash heeft

honger.”

Dat was genoeg. Het kwam er niet op aan hoe verschrikkelijk de Dyal mocht zijn, het beteekende vleesch en Tar-gash had honger. En dus kropen de twee als roofdieren behoedzaam voorwaarts, hun prooi besluipend. Een zwervend briesje, dat zacht door het ravijn kwam aandrijven, bracht een reuk met zich, die voor de neusgaten van den aap-mensch nieuw en vreemd was. Het was de reuk van een vogel, en deed eenigszins denken aan den reuk van een struisvogel, en omdat de lucht nogal sterk was, stelde Tarzan zich voor, dat het een zeer groote vogel moest zijn, een veronderstelling, die bevestigd werd door het luide geschreeuw van het beest, gepaard gaande met een geluid als van krassen en schrapen.

Tar-gash, die de leiding had en die partij trok van de natuurlijke bescherming, die de vele in het rond liggende rotsblokken boden, hield halt bij den lagen kant van een groot steenblok, waarachter hij zich snel terugtrok, en toen Tarzan daar bij hem kwam, beduidde hij den aap-mensch om rond den hoek van dit blok te kijken.

Deze aanwijzing van zijn metgezel volgend, zag Tarzan de aanleidende oorzaak van het tumult, dat hun aandacht had getrokken. Evenals de wilde beesten uit de jungle gaf hij geen uiterlijke teekenen van de verbazing, die in hem opkwam, toen hij staarde naar het machtige beest, dat dolzinnig bezig was te klauwen aan een hol in den rotswand.

Voor Tarzan was het een nameloos schepsel uit een andere wereld. Voor Tar-gash was het eenvoudig een dyal. Geen van beiden wisten ze, dat ze keken naar een phororhacos uit het Mioceensche tijdperk. Zij zagen een ontzaglijken vogel wiens gekuifde kop, die grooter was dan van een paard, acht voet van den grond verwijderd was. Zijn krachtige, kromme bek was wijd geopend, terwijl hij van woede krijschte. Met zijn korte, nuttelooze vleugels in een razernij van waanzin klepperend, sloeg hij met zijn machtige, drieteenige klauwen naar iets, dat juist uit de spleet boven hem uitstak. En toen zag Tarzan wat dat ding was, waar de vogel

tegen vocht; het was een speer, vastgehouden door menselijke handen, – een treurig onvoldoende wapen om er een aanval van den machtigen dyal mee af te weren.

Toen Tarzan het beest eens goed bekeken had vroeg hij zich af hoe Tar-gash, uitsluitend bewapend met zijn kleinen knuppel, mocht hopen met eenig succes den strijd met zoo'n monster aan te binden. Hij zag den Sagoth behoedzaam wegsluipen van hun rotsige schuilplaats en zich voorzichtig begeven naar een andere, die nog meer in de nabijheid was van den dyal; en zoozeer was de groote vogel met al zijn aandacht bij den aanval op den man binnen in de spleet, dat hij de nadering van een vijand achter zich niet bespeurde.

Toen Tar-gash weer veilig achter het verder gelegen rotsblok was geïnstalleerd, volgde Tarzan hem en nu waren ze op nog geen vijftig meter afstand van den grooten vogel.

De Sagoth, zijn knots stevig omklemd houdend aan het dunne einde, richtte zich op, verliet zijn nieuwe schuilplaats en rende pijlsnel op den dyal af, en Tarzan volgde hem, zijn boog gespannen houdend.

Tar-gash had nog niet den halven afstand afgelegd, toen het geluid van zijn naderbij komen de attentie van den vogel trok. Zich omkeerend zag deze het roekelooze tweetal dat het waagde hem te hinderen in zijn aanval op zijn prooi, en onder luid gekrijsch attakeerde hij met wijd geopenden bek.

Op het oogenblik, dat de dyal hen ontdekt had, hief Tar-gash zijn knots op, zwaaide die boven zijn hoofd en toen de vogel aanviel, slingerde hij die naar een der pooten van het beest en tegelijk begreep Tarzan de bedoeling van de tactiek van dezen aanval. De zware knuppel, geslingerd door de machtige spieren van den man-aap, zou de poot versplinteren en dan zou het enorme vogelbeest aan diens genade zijn overgeleverd. Maar als hij de poot niet raakte, wat dan? Welhaast een zekere dood voor Tar-gash.

Tarzan had reeds lang alle reden gehad om de wilde doodsverachting van zijn metgezel te bewonderen, als die aan het jagen was, maar dit scheen wel het toppunt van roeke-

loosheid van een wezen met gezond verstand.

En, werkelijk, er gebeurde wat Tarzan had gevreesd, – de knots miste haar doel. Tarzan's boog snorde en een pijl zonk diep in de borst van den dyal. Snel sprong Tar-gash terzijde, den aanval ontgaande, en een tweede pijl doorboorde vederen en huid van den vogel. En toen sprong de aap-mensch snel naar rechts, daar de levende zondvloed van vernietiging hem dreigde te overstroomden, ongehinderd door de beide pijlen, die hem diep in het lijf staken.

Voordat de dyal zich kon omkeeren om een van beiden te vervolgen, slingerde Tar-gash hem een der scherpe steenen, die overal verspreid lagen, naar de kop en tegelijk schoot Tarzan twee nieuwe pijlen af. De dyal was momenteel verbijsterd en stond dronken te waggelen terwijl hij naar hen front maakte en op dat zelfde oogenblik trilde een groote speer langs Tarzan's schouder door de lucht en drong diep door in de borst van het dolgeworden dier, dat door dit laatste projectiel ter aarde werd geworpen en bijna vlak voor de voeten van den aap-mensch neerviel.

Ofschoon onbekend met de kracht en de manier van vechten en verdediging van dezen vreemden vogel, aarzelde Tarzan niettemin geen oogenblik en zoo was niet de dyal neergevallen of Tarzan zat reeds bovenop hem met getrokken jachtmes.

Zoo snel was hij in zijn bewegingen, dat hij hem reeds den strot had afgesneden en weer weg was voordat hij kon gewond worden door den doodstrijd van het beest en toen zag hij voor het eerst den man, die de speer geworpen had.

Hoog opgericht, met een uitdrukking van niet-begrijpen op zijn gezicht, stond daar een lange, forsche krijgsman, zijn licht gebronsde huid glanzend in het zonlicht, zijn ruige haartooi opgebonden met een band van hertenleer.

Behalve zijn speer was hij alleen bewapend met een steenen mes, dat in zijn gordel stak. Zijn oogen waren goed geplaatst en intelligent van uitdrukking, zijn gelaatstrekken regelmatig en welbesneden. Alles bijeengenomen was hij het prachtigste toonbeeld van mannelijkheid, dat Tarzan ooit had

aanschouwd.

Tar-gash, die zijn knots weer had opgeraapt, kwam op den vreemdeling af. „Ik ben Tar-gash,” zeide hij. „Ik zal je dooden.”

De vreemde trok zijn steenen mes en wachtte, kijkend eerst naar Tar-gash en daarna naar Tarzan.

De aap-mensch ging voor Tar-gash staan. „Wacht,” beval hij. „Waarom wil je hem dooden?”

„Hij is een gilak,” antwoordde de Sagoth.

„Hij redde je van den dyal,” herinnerde Tarzan hem. „Mijn pijlen konden den vogel niet tegenhouden. Had hij zijn speer niet geworpen, dan zou een van ons beiden het er niet levend hebben afgebracht.”

De Sagoth stond voor een moeilijkheid. Hij krabde zich verlegen het hoofd. „Maar als ik hem niet dood, dan zal hij het mij doen,” zeide hij tenslotte.

Tarzan wendde zich tot den vreemde. „Ik ben Tarzan,” zeide hij. „Dit is Tar-gash,” en hij wees naar den Sagoth en wachtte.

„Ik ben Thoar,” zei de vreemde.

„Laat ons vrienden zijn,” zeide Tarzan. „Wij hebben niets tegen je.”

Weer keek de vreemdeling als niet-begrijpend.

„Ken je de taal van de Sagoths?” vroeg Tarzan, meenende dat de man hem mogelijk niet verstaan had.

Thoar knikte. „Een beetje,” zeide hij; „maar waarom zouden we vrienden zijn?”

„Waarom zouden wij vijanden zijn?” vroeg de aap-mensch op zijn beurt.

Thoar schudde het hoofd. „Ik weet het niet,” zeide hij. „Het is altijd zoo.”

„Samen hebben we den dyal verslagen,” zeide Tarzan. „Waren wij er niet geweest, dan zou die je hebben gedood. En had jij je speer niet geworpen, dan zou hij ons hebben gedood. En daarom kunnen we beter vrienden zijn en geen vijanden. Waar ga je heen?”

„Terug naar mijn land,” antwoordde Thoar knikkend in

de richting, waarheen Tarzan en Tar-gash zich hadden begeven.

„Wij moeten ook dien kant uit,” zeide Tarzan. „Laten we samen gaan. Zes handen zijn beter dan vier.”

Thoar keek zijdelings naar den Sagoth.

„Zullen we allen met elkaar gaan, als vrienden, Tar-gash?” vroeg Tarzan.

„Dat kan je niet doen,” zeide de Sagoth, precies alsof er duizenden jaren van beschaving achter hem lagen.

Tarzan vertoonde een zijner zeldzame glimlachen. „Dan zullen *wij* het doen,” zeide hij. „Kom!”

Alsof hij vond, dat het vanzelf sprak, dat de anderen hem zouden gehoorzamen, wendde de aap-mensch zich tot het kadaver van den dyal en toog aan het werk, met zijn jachtmes stukken vleesch snijdend. Thoar en Tar-gash aarzelden eerst nog even, terwijl ze elkander achterdochtig beoogden, en daarna kwam de bronzen krijgsman nader om Tarzan te helpen en een oogenblik later kwam ook Tar-gash bij hen.

Thoar toonde een levendige belangstelling in Tarzan's stalen mes, dat zoo gemakkelijk door het vleesch sneed, terwijl hij met zijn steenen gereedschap ingespannen moest houwen en hakken; Tar-gash van zijn kant nam niet veel notitie noch van het eene noch van het andere mes, maar begroef zijn sterke slag tanden in de borst van den dyal en scheurde er een groot stuk vleesch uit, dat hij rauw verorberde. Tarzan was op het punt om hetzelfde te doen, daar hij gewend was aan een dieet van rauw vleesch, toen hij zag, dat Thoar toebereidselen voor een vuur maakte, waarbij hij op de primitieve manier te werk ging door hout tegen elkaar te wrijven. Het drietal zat zwijgend aan den maaltijd, waarbij de Sagoth zijn vleesch op eenigen afstand van de anderen had weggedragen, waarschijnlijk omdat in hem het instinct van het wilde dier het sterkst aanwezig was.

Toen zij gegeten hadden volgden zij het wildspoor verder opwaarts naar den pas waarlangs het over de bergen leidde, en onder het gaan trachtte Tarzan het een en ander van Thoar te weten te komen aangaande diens land en zijn volk,

maar zoo beperkt is de taal der Sagoths en zoo mager was Thoar's kennis van dien primitieven woordenschat, dat een gesprek voeren op groote moeilijkheden stuitte en Tarzan zich voornam zich de taal van Thoar eigen te maken.

Zijn groote ervaring bij het aanleeren van nieuwe dialecten en talen was de oorzaak, dat dit niet zoo moeilijk bleek en daar de aap-mensch nooit opgaf hetgeen hij wenschte te volvoeren, noch ook ooit een taak onafgedaan liet, die hij zichzelf had gesteld, totdat hij volkomen geslaagd was, maakte hij snelle vorderingen, terwijl alles nog werd vergemakkelijkt door de belangstelling, die Thoar bij het onderwijs toonde.

Toen ze den top der lage bergen hadden bereikt, ontwaarden zij in het nevelig verre verschieft wat hun toescheen te zijn een keten van een hoog en trotsch gebergte.

„Daar,” wees Thoar, „ligt Zoram.”

„Wat is Zoram?” vroeg Tarzan.

„Het is mijn land,” antwoordde de krijgsman. „Het ligt in de Bergen der Thipdars.”

Dit was de tweede maal, dat Tarzan over de thipdars hoorde spreken. Tar-gash had gezegd, dat het vliegtuig een thipdar was en nu gewaagde Thoar van de Bergen van de Thipdars. „Wat is een thipdar?” vroeg hij dus.

Thoar keek hem verwonderd aan. „Van welk land kom je?” wenschte hij te weten, „dat je niet weet wat een thipdar is en de taal der gilaks niet kent?”

„Ik ben niet van Pellucidar”, zei Tarzan.

„Ik zou dit kunnen gelooven,” hernam Thoar, „als er een andere wereld was waar je vandaan kon zijn, maar die is er niet, behalve Molop Az, de vlammeende zee, waar Pellucidar op drijft. Maar de eenige bewoners van Molop Az zijn de kleine demonen, die de dooden, die in den grond worden begraven, stuk voor stuk naar beneden dragen naar Molop Az, en hoewel ik nog nooit een van die kleine demons heb gezien, ben ik er toch zeker van, dat ze niet op jou gelijken.”

„Neen,” zei Tarzan, „ik ben ook niet van Molop Az, hoewel ik dikwijls heb gedacht, dat de wereld, waar ik vandaan kom, ook is bevolkt door demons, zoowel groote als

kleine.”

Terwijl zij jaagden en aten en sliepen en weer voorttrokken met elkander, begon het drietal elkaar hoe langer hoe meer te vertrouwen, zoodat zelfs Tar-gash niet meer wantrouwig naar Thoar keek, en ofschoon zij drie afzonderlijke perioden vertegenwoordigden in den opgang naar den Mensch, elke periode door tallooze duizenden van jaren gescheiden van het opvolgende tijdperk, toch hadden zij zooveel met elkaar gemeen, dat de vooruitgang, dien de mensch had gemaakt in de periode tusschen Tar-gash en Tarzan, nauwelijks een faire belooning scheen voor den tijd en de moeite, die de Natuur daaraan moest hebben besteed.

Tarzan kon zelfs bij geen benadering den tijd schatten, dien hij van de O-220 afwezig was geweest, maar hij was er zeker van, dat hij zich op den verkeerden weg bevond; toch kwam het hem nutteloos voor om terug te gaan, daar hij geen flauwe notie had van de richting, die hij dan moest nemen. Zijn eenige hoop was, dat hij misschien nog zou worden ontdekt door den piloot van het vliegtuig, waarvan hij overtuigd was dat het naar hem zocht, of dat de O-220 zou gaan kruisen en hem zou passeeren op een hoogte waarbinnen het hem mogelijk zou zijn zich door seinen kenbaar te maken. Intusschen kon hij evengoed met Tar-gash en Thoar als ergens anders zijn.

Het drietal had wederom gegeten en weer geslapen en was weder zijn tocht aan het vervolgen, toen Tarzan's scherpe oogen vanaf een lagen heuveltop op een grooten afstand van hen vandaan, in een vlakt beneden hen iets op den grond zagen liggen. Hij wist niet wat 't was, maar hij was er zeker van, dat, wàt dan ook, het geen deel uitmaakte van de natuur van het landschap. Er was iets aan, dat niet met de omgeving harmonieerde, hetgeen voor iedereen, die niet uitsluitend in steden heeft gewoond, en wiens waarnemingsvermogen dus niet absoluut verstompt is, zal kunnen begrijpen. En daar het nagenoeg een instinct van hem was om direct te gaan onderzoeken wat hij niet begreep, daalde Tarzan af in de richting van het ding, dat hij had gezien.

Het voorwerp van zijn nieuwsgierigheid was bijna onmiddellijk aan zijn gezicht onttrokken, nadat hij begonnen was den heuvel af te dalen, waar hij stond toen hij het ontdekte; en hij kon het ook niet eerder weer zien dan toen hij er vlak bij gekomen was. En toen bemerkte hij tot zijn verbazing, dat het het wrak van een vliegtuig was.

HOOFDSTUK VII

De Roode Bloem van Zoram.

Jana, de Roode Bloem van Zoram, hield stil en liet haar blik gaan over de rotspunten, die achter en beneden haar uitstaken. Zij was zeer hongerig en het was lang geleden sinds ze geslapen had, want ze werd achtervolgd door de vier vreesaanjagende mannen van Pheli, hetwelk ligt aan den voet der Bergen van de Thipdars, aan de andere zijde van de grens van het land Zoram.

Een kort oogenblik slechts stond zij zoo rechtop, daarna wierp zij zich voorover op den ruwen rotsbodem, achter een uitstekend rotsblok, dat haar gedeeltelijk aan het gezicht kon onttrekken, en vandaar bespiedde ze den weg waarlangs ze was gekomen, over een ongebaande woestenij van neergetuimelde granietblokken. In de bergen geboren, had ze haar leven doorgebracht tusschen de norsche pieken der Bergen van de Thipdars, met verachting neerkijkend op het volk van het lage land, waartoe zij, die haar achtervolgden, behoorden. Misschien, als zij haar tot hier zouden volgen, dat ze dan toe zou geven, dat zij tot op zekere hoogte toch moed bezaten en dat ze hen dan met minder minachting zou beschouwen, maar dit kon niet wegnemen dat ze nooit haar poging zou opgeven om hen te ontvluchten.

Van haar prille jeugd af had De Roode Bloem de mannen van Pheli leeren verafschuwen, die zich soms wel eens binnen het bolwerk der Bergen van de Thipdars waagden om vrouwen te stelen, want het trotsche bergvolk was vermaard om de schoonheid zijner dochters en zoo ver had deze faam

zich verspreid, dat van heinde en ver uit de landen om de groote rivier, die aan dezen norschen bergketen voorbijstroomde, de mannen kwamen en honderd dooden riskeerden bij hun hardnekkig pogen om een levensgezellin te rooven zooals Jana, De Roode Bloem van Zoram.

Zoo was ook Lana, de zuster van het meisje, geroofd door de mannen uit de laagvlakte, en, voor zoover zij het zich kon herinneren, nog twee andere meisjes van Zoram, en dus verkeerde ze voortdurend in vrees voor dit steeds dreigende gevaar. Zulk een lot scheen De Roode Bloem erger toe dan de dood, want niet alleen zou het haar voor altijd scheiden van haar geliefde bergen, maar tevens een vrouw van het lage land van haar maken, en van haar kinderen laaglandkinderen, en in de oogen der hooglanders was er geen diepere schande mogelijk, want de mannen uit de bergen huwden alleen hooglandvrouwen; de mannen van Zoram en Clovi en Daroz huwden alleen vrouwen van hun eigen stam, of ze roofden die van hun bureu.

Vele der jonge krijgers van Zoram hadden Jana lief, en ofschoon er tot dusver nog geen was geweest, die erin geslaagd was bij haar wederliefde op te wekken, toch wist zij, dat op zekeren dag zij een hunner zou huwen, tenzij ze inmiddels reeds zou geroofd zijn door een krijgsman van een anderen stam.

Mocht ze daarbij in handen vallen van iemand hetzij van Clovi of van Daroz, dan zou dit haar niet onteeren en ze kon zelfs gelukkig worden, maar ze was vast besloten liever te sterven dan te worden ontvoerd door een man uit Pheli.

Lang geleden scheen het haar toe, wie de middelen ontbraken om den tijd te berekenen, sedert zij aan het zoeken was geweest naar thipdar eieren tusschen de rotsen boven de holen, die de woningen van haar stam waren, dat een groote, langharige man van achter een granietblok vandaan was gesprongen en had getracht haar te grijpen. Vlug als een gems was ze hem met gemak ontkomen, maar hij stond tusschen haar en haar dorp en toen ze het wilde ondernemen om achter hem heen te vluchten, ontdekte ze, dat hij drie met-

gezellen had, die haar op doeltreffende wijze den weg afsneden. Daarop was zij op de vlucht geslagen en had de achtervolging haar ver van Zoram gevoerd, temidden van rotsige bergtoppen, waar ze nooit tevoren was geweest.

Niet ver beneden haar zaten vier harige mannen neergehurkt te rusten. „Laten we teruggaan,” gromde de een. „Je kunt haar toch niet te pakken krijgen, Skruk, in een land als dit, dat alleen geschikt is voor thipdars en niet voor mensen.”

Skruk schudde zijn kogelrond hoofd. „Ik heb haar gezien,” zeide hij, „en ik zal haar hebben ook, al zou ik ze moeten najagen tot aan de stranden van Molop Az.”

„Onze handen bloeden van die scherpe rotsen,” zei een ander. „Onze sandalen zijn bijna opgesleten en onze voeten bloeden. We kunnen niet verder gaan, als we niet willen omkomen.”

„Jij mag voor mijn part omkomen,” zei Skruk, „maar je zult eerst verder lopen. Ik ben Skruk, het hoofd, en ik heb gezegd.”

De anderen mopperden gebelgd, maar toen Skruk de achtervolging voortzette, volgden zij hem. Komende van de laagvlakte, vonden ze deze inspannende beweging over de steile hoogten weliswaar uitputtend, maar de hoofdreden voor hun onwilligheid om de vervolging te continueeren was de angst, die de duizelingwekkende afgronden hun inboezemden en de hoogst gevaarlijke weg, waarlangs De Roode Bloem hen leidde.

Van boven op hen neerkijkend zag Jana hen komen opstijgen, en wetende, dat ze haar spoor weer gevonden hadden, richtte zij zich hoog op, zoodat haar vervolgers haar goed konden zien. Haar eenige, zachte kleedingstuk, dat ze droeg, vervaardigd uit de vacht van tijgerwelpen, zweepte om haar naakte beenen, half onthullend, half omhullend de welgeronde charme van haar meisjesfiguur. De middagzon bescheen haar lichtgebronsde huid, bestreelend de volmaakte omlijning van haar naakten schouder en een gouden gloed aan haar haar verleenend, dat nu eens glanzend bruin, dan

weer bronskleurig scheen. Het was luchtig op haar hoofd opgebonden en vastgestoken met slanke, holle beenderen van den dimorphodon, een klein, langstaartig familielid van den thipdar. De punten aan den bovenkant dezer beenen haarpennen waren versierd met beeldsnijwerk en enkele ervan waren gekleurd. Een hoofdband van zachte dierenhuid, geverfd in diverse kleuren, omgaf haar voorhoofd en om haar polsen en enkels droeg zij dunne ringen van de wervels van kleinere dieren, op lederen riemen vastgeregen. Ook deze waren gekleurd en met snijwerk versierd. Haar voeten staken in sterke, kleine sandalen, gezoold met de huid van den mastodon en in het midden van haar hoofdband prijkte een enkele veder. Aan haar heup hing een steenen mes en haar rechterhand omvatte een lichte speer.

Zij bukte en raapte een klein stuk rotssteen op, dat ze Skruk en zijn metgezellen in het gezicht wierp. „Ga terug naar je moerassen, jaloks van het lage land!” riep ze. „De Roode Bloem van Zoram is niet voor jullie!” En toen keerde zij zich om en vluchtte weg over het padlooze graniet.

Links van haar lag Zoram, maar een geweldige afgrond gaapte tusschen haar en de stad. Langs den rand ervan koos zij haar weg, soms gaande langs den uitersten kant, maar onberoerd door het verschrikkelijke dezer diepte. Onafgebroken zocht zij naar een punt, waar ze zou kunnen afdalen, want zij wist, dat, eenmaal aan de overzijde gekomen, zij Zoram langs een omweg weer kon bereiken; maar de steile wanden strekten zich wel tweeduizend voet loodrecht naar omlaag, en nauwelijks een inkeping waar men den voet zou kunnen plaatsen op afstanden van wel honderd voet.

Toen zij den hoek van den piek voorbij was, zag zij, dat zich een uitgestrekt landschap daar beneden aan haar oog ontrolde, een land dat zij nog nooit tevoren had gezien; en toen begreep zij, dat hier de machtige bergketen eindigde en zij naar het land keek, dat aan de andere zijde lag. Ze zag, dat de kloof, die ze gevolgd had, zich verwijdde, beneden haar, tot een groot ravijn, dat, door lage heuvels loopend, uitkwam op een enorme vlakte. De flanken der lagere

bergen waren beboscht en aan de overzijde van de vlakte bevonden zich wouden.

Dit was een nieuwe wereld in de oogen van Jana van Zoram, maar deze wereld lokte haar niet aan; ze had geen bekoring voor haar, want ze wist, dat deze vlakten en wouden bevolkt waren door wilde beesten en door even wilde menschen van de lage landen, die er rond zwierven.

Aan haar rechterhand verhieven zich de bergen, waar zij omheen geloopt had; aan haar linkerkant was de diepe afgrond en achter haar kwamen Skruk en zijn drie metgezellen op haar af.

Een oogenblik vreesde ze, dat ze in een val terecht was gekomen maar nadat ze een paar meters verder geloopt had, bemerkte ze, dat de loodrechte wand van den afgrond had plaats gemaakt voor een steile massa van over elkander getuimelde brokstukken graniet. Maar of hier eenige kans op afdalen was, wist ze niet; – ze kon het slechts hopen.

Door het dikwijls zoeken naar een weg om zich naar de diepte te kunnen laten neerzakken had Jana veel kostbaren tijd verloren en nu werd zij eensklaps gewaar, dat haar achtervolgers haar dicht op de hielen zaten. Weer sprong zij verder voorwaarts, van rots tot rots, terwijl haar belagers hun spoed verdubbelden en zoo snel mogelijk achter haar aan kwamen struikelen, in de zekerheid, dat zij haar nu weldra zouden kunnen vangen.

Jana keek naar omlaag en ongeveer honderd voet beneden zich zag ze een hoop rotsblokken, die van boven af waren neergekomen en een soort breeden rand hadden gevormd. Daar vlak boven hing het rotsgesteente van den berg er overheen.

Zij keek schichtig om. Skruk was reeds in het gezicht. Hij struikelde onhandig voort op een onbeholpen drafje en hijgde zwaar, maar hij was zeer dichtbij en ze moest zich haastig decideeren.

Er bestond voor haar maar één uitweg: over den rand van de rots wenkte tijdelijke vrijheid, – of een zekere dood. Een lederen riem, die aan haar speer was vastgemaakt,

bevestigde zij om haar hals en liet zoo de speer langs haar rug afhangen, daarna wierp zij zich neer en gleeed over den rand van de rots. Misschien waren daar punten om zich aan vast te houden, misschien ook niet. Zij gluurde naar omlaag. De wand van de rots was ruw en niet loodrecht, eenigszins aangeleund tegen den berg. Ze voelde in het rond met de punt van haar sandaal en vond eindelijk een uitsteeksel, dat haar gewicht zou kunnen dragen. Toen liet zij den bovenkant van de rots los met haar eene hand en zocht naar een spleet waar zij haar vingers in zou kunnen steken, of een ander uitsteeksel om zich aan vast te houden.

Ze moest snel te werk gaan want reeds weerklonken de voetstappen van de Phelianen boven haar. Ze vond een houvast, maar niet meer dan alleen voor de toppen van haar vingers; het was ten minste iets en de afschuwelijkheid van het laagland dreigde van omhoog; en – een bijna zekere dood loerde beneden in de diepte.

Ze liet nu ook met haar andere hand den rand der rots los en werkte zich heel behoedzaam een eindje naar omlaag, onderwijl met haar anderen voet zoekend naar een nieuw steunpunt. Een voet, twee, drie voet daalde ze af en toen waarschuwde haar een geluid en opkijkend staarde ze in het harige gezicht van Skruk vlak boven haar.

„Houd mijn beenen vast,” riep deze zijn metgezellen toe, terwijl hij zich, op zijn buik liggend, over den rand voorover boog, en toen zijn bevel was opgevolgd reikte hij met een langen, harigen arm ver uit om Jana te grijpen, en het meisje stond reeds op het punt zich los te laten en het te wagen op de vooruitspringende rotsmassa beneden haar te springen, als Skruk's hand haar zou aanraken. Steeds opkijkend zag zij de vuist van den Pheliaan bijna haar gezicht beroeren.

De uitgestrekte vingers van den man raakten haar haar. Een harer zoekende voeten vond op dat oogenblik weder een klein rotsig uitsteeksel en zoo kon ze zich laten zakken buiten het onmiddellijke gevaar van te worden gevangen. Skruk was woedend, maar één blik slechts op het naar hem opgeheven gezicht van het meisje, zoo dicht bij hem, was voldoende om

hem in zijn besluit, haar te bezitten, te sterken. Geen afstanden waren hem nu te ver om het verlangen van zijn hart te bevredigen; maar terwijl hij zoo langs deze vreeselijke steilte naar de diepte tuurde, overmeesterde hem de vrees voor de veiligheid van zijn prooi. Het scheen hem ongelooflijk toe, dat zij reeds zoover afgedaald kon zijn zonder te zijn gevallen en ze was nog maar aan het begin van haar afdaling. Hij wist, dat hij en zijn makkers haar weg nooit zouden kunnen volgen en hij begreep tevens, dat, zoo zij haar van boven af bedreigden, dit haar slechts tot grooteren spoed zou aanzetten, wat tegelijk haar ondergang tengevolge zou hebben.

Van deze gedachten vervuld rees Skruk op en wendde zich tot zijn metgezellen. „We zullen naar een gemakkelijken weg naar beneden zoeken,” zeide hij binnensmonds, en daarna, zich vooroverbuigend over den rand, tot Jana: „Je hebt het van ons gewonnen, bergmeisje. Ik ga nu terug naar Pheli, in het lage land. Maar ik zal terugkomen en dan zal ik je meenemen als mijn vrouw.”

„Ik hoop, dat de thipdars je te pakken krijgen en je hart uit je borst rukken voordat je ooit Pheli weer bereikt!” schreeuwde Jana hem toe. Maar Skruk gaf daar geen antwoord op en ze zag, dat ze denzelfden weg teruggingen, dien ze gekomen waren; maar ze wist niet, dat ze alleen maar uitkeken naar een gemakkelijkeren weg naar den bodem der bergengte, waarheen zij juist bezig was af te dalen, en ook niet, dat Skruk's woorden slechts de listige bedoeling hadden haar ervan af te brengen nog verder op haar hoede te zijn.

De Roode Bloem van Zoram, bevrijd van de noodzakelijkheid voor directe haast, zocht nu behoedzaam haar weg langs den steilen rotswand tot aan de eerste vooruitspringende massa rotspuin. Hier vond zij gelukkig het ei van een thipdar, dat haar tegelijk te eten en te drinken gaf.

Het was een lange, langzame afdaling naar den bodem van de kloof maar eindelijk had het meisje die volbracht. En in dien tusschentijd hadden Skruk en zijn metgezellen een beteren weg naar beneden gevonden en hadden eveneens

den bodem bereikt, verscheidene mijlen van haar verwijderd.

Toen zij beneden aangekomen was, deed zich aan Jana het moeilijke geval voor, dat ze niet wist welke richting te moeten volgen. Haar instinct zeide haar, dat ze langs den berg omhoog moest klimmen in de richting van Zoram, maar ze besloot toch den berg verder af te dalen en, aan den voet gekomen, er links om heen te loopen op zoek naar een meer gemakkelijken weg er overheen. En zoo liep ze rustig naar beneden, naar de vallei, terwijl achter haar de vier mannen uit Pheli aankwamen.

De wand van het ravijn, die gestadig in hoogte afnam naarmate ze vorderde, vormde toch een zeer groote belemmering en het kwam haar beter voor er om heen te gaan dan te trachten hier omhoog te klimmen; en dus vervolgde ze haar weg naar beneden; naar het einde van het ravijn, waar dit overging in de prachtige vallei.

Nooit tevoren in haar geheele leven was Jana het laagland zoo dicht genaderd. Nooit tevoren had zij kunnen droomen hoe mooi deze landstreek kon zijn, want men had haar steeds voorgehouden, dat het een afschuwelijk oord was en geen passende woonplaats voor de koene stammen der bergen.

De bekoring van de schoonheid van het nieuwe landschap, dat zich aan haar oogen ontrolde, gepaard aan een onderzoekingszin, die haar aangeboren was, leidde haar verder de vallei in dan de noodzakelijkheid dit gebod.

Plotseling werd haar aandacht getrokken door een vreemd geluid, komende van omhoog, een vreemde, nieuwe toon in de harmonie van haar wilde wereld, en naar boven ziende ontwaarde ze tenslotte het wezen, dat er de oorzaak van moest zijn.

Het scheen te zijn een groote thipdar, die droevig kreunde boven haar hoofd, – maar wat voor een thipdar! Nooit tevoren nog had zij er een gezien, die zoo enorm van omvang was.

Toen ze bleef kijken ontdekte ze een anderen thipdar, veel kleiner, die boven den eersten vloog. Eensklaps streek de kleinere neer op zijn prooi. Zwak tot haar door drong

het geluid van splinteren en scheuren en daarop vielen de beide strijdenden neer uit de lucht. Terwijl dit gebeurde zag ze iets anders zich van de vallende massa losmaken en toen de twee thipdars, gedeeltelijk gedragen door de vleugels van den grootsten, neerkwamen in breede, spiralende glijvlucht, viel er iets zeer vreemds voor met het ding, dat losgebroken was. Iets scheen er uit te schieten en ontvouwde zich er boven in de lucht, iets dat haar voorkwam te gelijken op een geweldigen paddenstoel, en terwijl het dat deed was opeens de snelle vlucht van het vallende ding onderbroken en het zweefde langzaam naar de aarde, heen en weer slingerend zooals ze dat wel eens gezien had van steenen aan het eind van een riem.

Terwijl het vreemde ding in zijn daling naderbij kwam, openden zich in verbazing en ontzetting de oogen van Jana, toen ze het herkende als het heen en weer slingerende lichaam van een mensch.

Haar volk was niet zeer bijgeloovig en het was nog niet ver genoeg gevorderd in beschaving om zich met godsdienstige aangelegenheden bezig te houden, maar hier was dan toch wel iets, dat door geen wetten der natuur kon verklaard worden. Ze had twee groote vliegende reptielen gezien, die met elkander gingen vechten, hoog in de lucht, en nu was er opeens uit een van hen een mensch te voorschijn gekomen! Het was ongelooflijk, maar méér nog was het verschrikkelijk. En dus, hierop reagerend op de meest natuurlijke wijze, keerde De Roode Bloem van Zoram zich om en vluchtte.

Terug naar het ravijn rende ze, maar ze had nog niet ver geloopt of daar ontwaarde ze, recht voor zich uit, Skruk en zijn drie metgezellen.

Zij hadden eveneens het gevecht in de lucht gade geslagen en hadden ook het vreemde ding naar omlaag zien zweven en ofschoon ze het niet hadden herkend voor wat het was, waren ze toch zeer verschrikt en waren juist ook op het punt van vluchten, toen Skruk Jana ontdekte, die op hen toerende. Oogenblikkelijk werd elke andere overweging bij hem op den achtergrond gedrongen door zijn verlangen haar

te bemachtigen en daarom snauwde hij zijn mannen toe hem te volgen en liep het meisje tegemoet.

Toen Jana hen opmerkte sloeg zij onverwijld rechts af en trachtte in een boog om hen heen te komen, maar Skruk zond een der zijnen af om haar tegen te houden en toen ze daarop de andere richting insloeg, had het viertal zich verspreid over haar geheelen terugweg, om haar zoo elke poging tot ontsnapping te ontnemen.

Elk onheil verkiezend boven dat van door Skruk te worden ontvoerd, keerde Jana zich andermaal om en vluchtte weer naar de vallei en achter haar aan sprongen haar vervolgers, de harige mannen van Pheli.

Op het oogenblik, dat Jason Gridley aan het touw van zijn parachute had gerukt, kwam een vallend fragment van den gebroken propeller van zijn vliegtuig even in aanraking met zijn hoofd, waardoor hij tijdelijk het bewustzijn verloor en toen hij weer bijkwam vond hij zich liggen op een zacht bed van gras aan het begin van een vallei, waar een ravijn, neerkronkelend uit stoere bergen, uitliep op een laagvlakte.

Boos over het ramspoedige einde van zijn vergeefsche onderzoekingstocht, stond Gridley op en ontdeed zich van zijn parachute. Hij constateerde, dat hij gelukkig geen ernstigere verwondingen had opgelopen dan een lichte schaving van de huid aan een zijner slapen.

Zijn eerste gedachte was het vliegtuig en hoewel hij begreep, dat dit totaal geruïneerd moest zijn, koesterde hij toch nog een flauwe hoop, dat hij tenminste zijn geweer en munitie nog zou kunnen redden. Maar al dadelijk werd die gedachte op den achtergrond gedrongen door een koor van woest janken en grommen, dat hem snel naar rechts deed kijken. Op den top van een kleine verhooging in het geaccidenteerde terrein ontdekte hij een viertal kwaardaardige wolfshonden van Pellucidar, aan de paleontologen van de buitenkorst der aarde bekend als hyaenodons, en jaloks geheeten door de bewoners der onderwereld. Zoo groot als volwassen mastiffs, stonden ze op korte gespierde pooten, de breede, sterke kaken

geopend in een nijdig gegrauw, de lippen opgetrokken, waardoor hun machtige slagstanden ontbloot werden.

Toen hij ze gewaar werd, bemerkte Jason tegelijk, dat hun aandacht niet op hem gevestigd was, dat ze zelfs hem nog niet ontdekt schenen te hebben, en toen hij de richting uitkeek waar zij heenzagen, was hij verbaasd een meisje te zien, dat hard op hem kwam toe rennen, en dicht achter dat meisje vier mannen, die haar klaarblijkelijk achtervolgden.

Het meisje bleef staan toen zij het grauwen der jaloks vernam, waardoor de betrekkelijke stilte van het landschap werd onderbroken, en men kon het haar duidelijk aanzien, dat ze zich niet eerder van de aanwezigheid van dit nieuwe gevaar bewust was geweest. Zij keek er schuw naar en dan weer achterom naar haar vervolgers.

De hyaenodons kwamen op een sukkeldrafje op haar af. Verbijsterd keek ze om zich heen. Er bleef nog maar één weg over tot ontvluchten en toen ze dien wilde volgen, vielen haar oogen op Jason Gridley, die in haar pad stond; en weer aarzelde zij.

De man begreep onmiddellijk als bij intuïtie in welke moeilijkheid dat meisje zich bevond. Van achteren en aan beide zijden bedreigd door haar bekende vijanden, zag zij zich onverwacht geplaatst tegenover wat inderdaad kon zijn een nieuwen vijand, die haar alle hoop op vluchten afsneed.

Impulsief handelend en in overeenstemming met de gebruiken aan zijn ras eigen, rende Gridley op het meisje toe onder het roepen van bemoedigende woorden, terwijl hij haar wenkte bij hem te komen.

Skruk en zijn metgezellen hadden reeds op haar gewonnen en omringden haar van achteren en rechts opzij, terwijl aan haar linkerkant de jaloks naderden. Nog een kort oogenblik aarzelde zij; daarna scheen ze er de voorkeur aan te geven haar lot in handen te stellen van een totaal onbekende, liever dan zich over te geven aan den onvermijdelijken ondergang, die haar wachtte, hetzij in den vorm der Phelianen of door de slagstanden der jaloks, en zij keerde zich om en spoedde zich naar Gridley. En achter haar aan

kwamen de vier beesten en de vier mannen.

Terwijl Gridley op het meisje afrende had hij zijn revolver getrokken, een zwaren 45 kaliber Colt.

De hyaenodons vielen nu aan en hun leider was vlak achter haar en op dat oogenblik struikelde Jana en viel, maar tegelijk had Gridley haar reeds bereikt. En zoo dicht was het beest al genaderd, dat, toen Jason vuurde, zijn kadaver viel over het lichaam van het meisje.

Het schot, een onverwacht geluid, dat ze nog nooit hadden gehoord, bracht de andere hyaenodons tot een plotselingen stilstand, maar óók de vier mannen, die nog harder waren komen aanloopen, onder bevel van Skruk, om het meisje van de beesten te redden.

Na snel het kadaver van den jalok te hebben weggetrokken van zijn eerstvermeende prooi, tilde Jason haar overeind en toen hij dat deed rukte zij haar steenen mes uit de scheede. Jason Gridley wist niet hoe dicht hij er op dat oogenblik aan toe was om te sterven. In Jana's oogen was elke man, behalve dan de mannen van Zoram, haar natuurlijke vijand. De eerste wet der natuur dreef haar ertoe te dooden om niet zelf gedood te worden; maar op hetzelfde oogenblik, dat ze wilde toestooten ontwaarde ze iets in de oogen van dezen man, iets in de uitdrukking van zijn gezicht, dat zij nooit tevoren in de oogen of op het gezicht van eenigen anderen man had ontdekt. Zoo duidelijk, alsof het haar in woorden werd gezegd, begreep ze, dat deze vreemdeling aangedreven werd door een verlangen om haar te beschermen; dat hij gedreven werd door den wensch om haar vriend te zijn eerder dan om haar kwaad te doen, en ofschoon ook zij, evengoed als de jaloks en de Phelianen, verschrikt was door den luiden knal en de rook, die er uit die vreemde stok in zijn hand gekomen was, toch leidde ze er dadelijk uit af, dat dit het middel was geweest, dat haar tegen de jaloks had beschermd.

De hand, die haar mes hield, zonk langs haar zijde en toen een glimlach het gezicht van den vreemde verhelderde, glimlachte De Roode Bloem van Zoram terug.

Ze stonden nog steeds zooals ze gestaan hadden toen hij haar van den grond had opgetild, zijn linker arm om haar schouders in de bedoeling haar te ondersteunen, en onwillekeurig bleef hij in deze houding toen hij zich keerde om front te maken tegen de naderende vijanden van het meisje, die, bekomen van hun eersten schrik, nu van plan schenen weder tot den aanval over te gaan.

Twee der hyaenodons, evenwel, hadden hun aandacht overgebracht op Skruk en diens metgezellen, terwijl de derde met de tanden ontbloot op Jason en Jana toesloop.

De mannen van Pheli maakten zich gereed den aanval der hyaenodons af te wachten; ze hadden zich in een linie opgesteld met het gezicht naar hun aanvallers en op voldoende afstand van elkander om behoorlijk hun knotsen te kunnen zwaaien. Toen de beesten aanvielen slingerden twee hunner hun knuppels, ieder naar een der felle dieren. Skruk legde daarbij de grootste behendigheid aan den dag; hij brak een der voorpooten van het beest, dat hem aanviel en toen het viel sprong de Pheliaan, die naast Skruk stond, naar voren en liet een regen van knotsslagen op zijn kop neerdalen.

De knuppel, die naar het andere beest geslingerd was, schampte langs diens schouder af, hetgeen hem niet deed stilstaan en een oogenblik daarna had het zich op den Pheliaan geworpen, wiens eenige middel ter verdediging nu zijn steenen mes was. Maar zijn makker, die zijn knots voor dergelijke gebeurlijkheden had gereed gehouden, greep in en zwaaide moedig op het beest los, terwijl Skruk en de andere, die hun aanvaller nu hadden afgemaakt, hen te hulp kwamen.

Dit woeste strijdtoneel tusschen menschen en beesten ontging geheel aan de aandacht van Jason, die al zijn attentie noodig had voor den vierden wolfshond, terwijl die naderde om hem en zijn metgezellin aan te vallen.

Toen deze laatste had gezien, dat de aandacht van elken man ten volle in beslag was genomen door de aanvallende wilde dieren, begreep ze, dat nu het oogenblik was gekomen; om een nieuwe poging aan te wenden haar vrijheid te herkrijgen. Ze voelde nog den arm van den vreemde om haar

schouders, maar die aanraking was slechts heel licht, zoo licht, dat ze zich door een snelle wending ervan bevrijden kon. Maar er was iets in het gevoel van dien arm om haar heen, dat haar de gewaarwording schonk van een veiligheid, nog grooter dan die ze ondervond bij het verlaten van de holen harer familieleden. Wellicht dat het beschermingsinstinct, hetwelk op dat oogenblik den man in sterke mate vervulde, onbewust een natuurlijke reactie bij het meisje teweeg bracht, en wel zoodanig, dat, in plaats van te vluchten, zij zich tevreden gevoelde om te blijven waar ze was, waar ze zich veiliger meende dan elders.

En toen viel de vierde hyaenodon aan, onder woest gegrauw, maar de donderende knal uit den Colt overstemde dit. Het beest struikelde en viel neer, getroffen; maar slechts voor een oogenblik, want direct was het weer op de been, dol van pijn, razend in het aangezicht des doods. Het bloed schuimde het uit den bek toen het Jason naar de keel sprong.

Weer sprak de Colt en tegelijk verdween de man onder het zware lichaam van den wolfshond, en in diezelfde oogenblikken hadden de Phelianen met het tweede beest, dat hen had aangevallen, afgerekend.

Jason Gridley voelde een geweldig gewicht op zich drukken, toen hij op den grond werd geworpen; en hij trachtte die afschuwelijke kaken van zijn keel weg te houden door afwerende bewegingen te maken met zijn linkerarm, maar de kaken werden nimmer gesloten en toen Gridley van onder het lijf van het beest vandaan kroop en weer overeind krabbelde, zag hij het meisje rukken aan de schacht van haar ruwe, steenpuntige speer in een poging die uit het lichaam van den jalok te trekken.

Of zijn laatste revolverkogel dan wel de speer het dier had afgemaakt, kon de man niet nagaan; hij was alleen maar zich bewust van een gevoel van groote dankbaarheid en bewondering voor de moedige daad van het slanke meisje, dat niet van zijn zijde was geweken, maar het vreeselijke dier had afgewacht zonder haar zelfvertrouwen of haar verstand te verliezen.

De vier jaloks waren dood, maar Jason Gridley's moeilijkheden waren nog bij lange na niet over, want nauwelijks stond hij weer op zijn beenen na het sneuvelen van zijn aanrander, of het meisje pakte zijn arm beet, terwijl ze wees naar iets achter hen.

„Ze komen,” zeide ze. „Ze zullen je dooden en mij meenemen. O, maak toch, dat ze mij niet meenemen!”

Jason verstond geen woord van wat ze zeide, maar de toon van haar stem en de uitdrukking op haar lieve gezicht lieten duidelijk zien, dat ze meer bevreesd was voor de vier mannen dan dat ze dit geweest was voor de hyaenodons, en toen hij zich omkeerde en hen zag verwonderde dit hem niets, want de mannen van Pheli zagen er minstens even bruto uit als de hyaenodons en er was niets indrukwekkends of verhevens in hun houding, als nog wèl eenigermate het geval was geweest bij de woeste carnivoren, – een feit, dat welhaast algemeen kan worden opgemerkt als er een vergelijking moet getrokken worden tusschen het menschenras en de zoogenaamd lager staande rassen.

Gridley hief zijn revolver op en richtte dien op den vorsten Pheliaan, die toevallig een andere was dan Skruk. „Donder op!” zeide hij. „Jullie tronies brengen deze jonge dame aan het schrikken.”

„Ik ben Gluf,” zeide de Pheliaan. Ik zal je dooden.”

„Als ik je kon verstaan, zou ik je misschien gelijk geven,” antwoordde Jason. „Maar aan je welige bakkebaardjes en petieterige voorhoofd zou ik zeggen, dat je een zuiplap bent.”

Hij wenschte den man niet te dooden, maar hij gaf er zich ook rekenschap van, dat hij hem niet te dicht bij kon laten komen. Maar zoo hij al eenig gewetensgevoel had ter zake van manslag, het bleek al spoedig, dat het meisje dat niet had, want ze praatte druk, blijkbaar met de bedoeling hem tot de een of andere daad aan te sporen, en toen ze begreep, dat hij haar niet kon verstaan, raakte ze zijn pistool aan met haar bruinen wijsvinger en wees vervolgens met een veelzeggend gebaar op Gluf.

Deze was nu geen vijftien pas meer van hen verwijderd

en Jason kon zien, dat zijn metgezellen begonnen waren hen te omsingelen. Hij begreep, dat er onverwijld iets moest worden gedaan en geleid door menselijke overwegingen vuurde hij zijn Colt af over het hoofd van den naderenden Pheliaan. De scherpe knal bracht hen alle vier tot stilstand, maar toen ze gezien hadden, dat niemand hunner gedeerd was, braken ze los in een vloed van scheldwoorden en bedreigingen, en Gluf, enkel en alleen bezield door het denkbeeld het meisje te schaken, zoodat ze dan allemaal weer naar Pheli konden terugkeeren, hervatte zijn opmarsch en begon gelijktijdig zijn knots dreigend te zwaaien. Toen was het, dat Jason Gridley zeer tegen zijn zin moest schieten, en ditmaal om te dooden. Gluf stond met een schok stil, verstijfde in zijn beweging, draaide om zichzelf heen en viel plat neer op zijn gezicht.

Front makend naar de overigen, vuurde Gridley opnieuw, want hij nam aan, dat deze dreigende knuppels nagenoeg even doelmatig waren, op korten afstand, als zijn Colt. Nog een Pheliaan zonk op de plaats dood neer en toen keerden Skruk en zijn overblijvende metgezel zich om en namen de beenen.

„Wel,” zeide Gridley, met een blik in het rond over de kadavers der vier hyaenodons en de lijken der beide Phelianen, „dit is wel een prachtig mooi landje, maar de duivel mag me halen als ik snap hoe iemand hier kan blijven leven om ervan te kunnen genieten”.

De Roode Bloem van Zoram stond met bewondering naar hem te kijken. Alles aan dezen vreemde wekte haar belangstelling, prikkelde haar nieuwsgierigheid en verbeelding. In geen enkel opzicht geleet hij op eenigen anderen man, dien ze ooit had gezien. Geen stukje van zijn vreemde uitrusting kwam overeen met iets, dat door eenig ander menselijk wezen, dat ze kende, gedragen werd. Het merkwaardige wapen, dat rook en vuur spuwde, vergezeld van een luide knal, vervulde haar verbijsterd wezen van ontzag en bewondering; maar het verwonderlijkste van alles was wel, bedacht ze, dat ze niet bevreesd was voor dien man. Niet alleen was de vrees

voor vreemdelingen haar aangeboren, maar van haar prilste jeugd af was haar geleerd slechts het ergste te kunnen verwachten van mannen, die niet van haar stam waren, en hen te ontvluchten bij elke gelegenheid, die zich voordeed. Misschien was het zijn glimlach geweest, die haar ontwapend had, of mogelijk ook was er iets in zijn vriendelijke, eerlijke oogen, dat haar onmiddellijk vertrouwen had ingeboezemd. Wat dan ook de reden was, een feit bleef het, dat De Roode Bloem van Zoram geen poging deed om Jason Gridley te ontvluchten. En deze vond zich absoluut verdwaald in een vreemde wereld, wat op zichzelf al treurig genoeg was, nog ongerekend, zijn verantwoordelijkheid ten opzichte van de bescherming van een vreemde vrouw, die niets kon verstaan van wat hij zeide, en die hij op zijn beurt evenmin kon verstaan.

HOOFDSTUK VIII

Jana en Jason.

Tar-gash en Thoar bezagen met verbazing het wrak van het vliegtuig en Tarzan stelde een haastig onderzoek in om het lijk van den piloot te vinden. De aap-mensch gevoelde zich tijdelijk verlucht toen hij niets vond, en even later ontdekte hij voetsporen in het grasveld aan de andere zijde van het toestel, sporen van een gelaarsden voet, die hij direct herkende als te behooren aan Jason Gridley; en daaruit kon hij afleiden, dat de Amerikaan nog leefde en waarschijnlijk niet ernstig gekwetst was door zijn val. En toen ontwaarde hij iets anders, dat hem buitengewoon onbegrijpelijk voorkwam. Vermengd met de voetsporen van Gridley en klaarblijkelijk even versch, waren de voetsporen van kleine sandalen.

Een verder kort onderzoek bracht aan het licht, dat twee personen, waarvan de een Gridley was en de andere vermoedelijk een vrouw of een kind van een volksstam van Pellucidar, die hem had vergezeld, het vliegtuig hadden

genaderd nadat het neergestort was, korten tijd daar in de buurt gebleven waren en daarna waren teruggekeerd in de richting waarvan ze gekomen waren. Met het spoor duidelijk vóór zich was er voor Tarzan niets anders te doen dan het te volgen.

Tot zoover wees alles erop, dat Gridley genoodzaakt was geweest zijn vliegtuig midden in de lucht te verlaten en dat hij een goedgeslaagde parachutedaling had verricht, maar waar en onder welke omstandigheden hij zijn metgezel had opgepikt, daarvan had Tarzan geen flauw vermoeden.

Het kostte hem eenige moeite om Thoar van het vliegtuig weg te houden, daar dit vreemde ding diens nieuwsgierigheid en verbeelding zoozeer had opgewekt, dat hij er niet van weg te slaan was en honderden vragen stelde.

Tar-gash evenwel reageerde er geheel anders op. Hij bekeek het vluchtig, slechts een matige nieuwsgierigheid of belangstelling aan den dag leggend, en stelde maar één vraag: „Wat is het?”

„Dit is het ding, dat over ons heen vloog en waarvan jij zei, dat het een vliegend reptiel was,” antwoordde Tarzan. „Ik heb je toen gezegd, dat een mijner vrienden erin zat. Nu is er iets gebeurd en het ding is uit de lucht komen vallen, maar mijn vriend is ontkomen zonder gewond te zijn.”

„Het heeft geen oogen,” zei Tar-gash. „Hoe kon het dan zien om te vliegen?”

„Het was geen levend ding,” gaf Tarzan ten antwoord.

„Ik hoorde het brommen,” zei de Sagoth; hij was er niet van af te brengen, dat het ding een levend wezen in den een of anderen vorm was geweest.

Zij hadden nog niet lang het spoor van Gridley en Jana gevolgd, toen ze aan het kadaver van een geweldig grooten pteranodon kwamen. Zijn kop was verpletterd en ingedeukt en bijna van zijn romp afgescheurd, en een splinter van zacht hout stak uit zijn hersenpan, een splinter, die Tarzan herkende als een stuk van een propeller van een vliegtuig,

– en onmiddellijk begreep hij nu hoe het kwam, dat Gridley te pletter was gevallen.

Een halve mijl verder vond het drietal nog meer aanwijzingen, waarvan enkele zeer verrassend waren. Een geopende parachute lag op den grond, waar ze neergekomen was en op korte afstanden erom heen lagen de ontzielde lichamen van vier hyaenodons en twee harige mannen.

Een onderzoek wees uit, dat de twee mannen en twee der hyaenodons waren gedood door revolverkogels. En overal in het rond waren de afdrukken van de kleine sandalen van Gridley's metgezel. Verder zagen Tarzan's scherpe oogen, dat er nog twee mannen, blijkbaar ook inwoners van het land, deel genomen hadden aan het gevecht, dat hier moest zijn geleverd. Dat zij tot denzelfden stam behoorden als de beide gesneuvelden bleek uit den afdruk hunner sandalen, die van hetzelfde maaksel waren, terwijl de sandalen van Gridley's metgezel geheel andere afdrukken te zien gaven.

Toen hij zoo rondliep, naar nog meer aanwijzingen zoekend, zag hij, dat de twee mannen, die ontvlucht waren, een eindweegs hard geloopt hadden in de richting van het begin van een groot ravijn, en dat Jason en zijn metgezel waarschijnlijk daarna zich naar het vliegtuig moesten hebben begeven. Later waren ze weer teruggekeerd naar de plek waar het gevecht was geleverd, en toen ze die tenslotte hadden verlaten, hadden ook zij zich begeven in de richting der bergen, maar veel verder rechts houdend dan het spoor der vluchtende inboorlingen aanwees.

Ook Thoar toonde veel belangstelling in de diverse voetsporen, die de deelnemers aan het gevecht bij de parachute hadden achtergelaten, maar zei niets totdat Tarzan zijn onderzoek geheel had beëindigd.

„Er waren vier mannen en hetzij een vrouw of een kind bij mijn vriend,” zeide Tarzan.

„Vier hunner waren mannen van het lage land van Pheli,” zeide Thoar, „en de andere was een vrouw van Zoram.”

„Hoe kan je dat weten?” vroeg Tarzan, die steeds er op

uit was zijn kennis als woudlooper te vermeerderen.

„De sandalen van de menschen uit de laagvlakte zijn nooit zoo goed passend gemaakt als die van de bergstammen,” antwoordde Thoar, „en de zolen zijn veel dunner, daar ze slechts gemaakt zijn van de huid van den thag, die sterk genoeg is voor menschen, die niet dikwijls te loopen hebben op een harderen bodem dan op zacht grasland of op den weken grond in den omtrek der moerassen. De sandalen van de bergstammen daarentegen zijn gezoold met het dikke Majleder, en als je het spoor beziet, dan bemerk je wel, dat ze heelemaal niet versleten zijn, terwijl de sandalen dezer doode mannen van Pheli overal gaten vertoonen.”

„Zijn we dicht bij Zoram?” vroeg Tarzan.

„Neen,” antwoordde Thoar. „Zoram ligt achter den hoogen bergketen, dien je daar voor ons uit ziet.”

„Toen we elkaar voor het eerst ontmoetten, Thoar, vertelde je me, dat jij van Zoram komt.”

„Ja, dat is mijn land.”

„Dan is deze vrouw misschien iemand, die je kent?”

„Ze is mijn zuster,” antwoordde Thoar.

Tarzan van de Apen keek verwonderd naar hem op. „Hoe weet je dat?” vroeg hij.

„Ik vond een spoor op een plek waar geen gras, maar slechts zachte aarde was, en daar was de afdruk zoo duidelijk, dat ik kon zien, dat het haar sandalen waren. Ik ken haar werk zoo goed, dat ik het alleen al zou kunnen herkennen aan het naaisel, waarmede de zool aan het bovenstuk van de sandaal is bevestigd en bovendien zijn er die inkepingen, die het teeken van onzen stam zijn. Het volk van Zoram heeft drie inkepingen aan de onderzijde van de zool der linkersandaal, op de plaats waar de teenen zitten.”

„Wat deed je zuster zoo ver van haar eigen land en hoe denk je, dat het kwam, dat ze bij mijn vriend was?”

„Dat is zeer duidelijk,” gaf Thoar ten antwoord. „Deze mannen van Pheli trachtten haar te rooven. Een van hen

wilde haar voor zijn vrouw, maar zij ontkwam hen en ze achtervolgden haar over de Bergen van de Thipdars en naar beneden tot in deze vallei, waar zij werd aangevallen door jaloks. En toen kwam de man van jouw land en doodde de jaloks en twee der Phelianen en verjoeg de andere twee. Het is duidelijk dat mijn zuster hem niet kon ontsnappen en hij haar heeft ontvoerd.”

Tarzan van de Apen glimlachte. „Het spoor wijst er anders niet op, dat zij eenige poging deed om hem te ontsnappen,” zeide hij.

Thoar krabde zich het hoofd. „Dat is waar,” gaf hij toe, „en ik kan het niet begrijpen, want de vrouwen van mijn stam wenschen geen man van andere stammen te huwen en ik weet, dat Jana, mijn zuster, liever zou sterven dan een man te moeten volgen, die niet uit de Bergen van de Thipdars afkomstig is. Ik heb het haar dikwijls hooren zeggen en wat ze zegt, dat meent ze.”

„Mijn vriend zou haar nooit met geweld ontvoeren,” zei Tarzan. „Als ze met hem is meegegaan, dan deed ze dat vrijwillig. En ik denk, dat, als we ze vinden, het wel zal blijken, dat hij haar eenvoudig terugbrengt naar Zoram, want hij is een man, die een vrouw niet zou toestaan alleen en onbeschermd haar weg te vervolgen.”

„We zullen zien,” zei Thoar, „maar als hij Jana tegen haar wil heeft meegenomen, moet hij sterven.”

Terwijl Tarzan, Tar-gash en Thoar het spoor van Jason en Jana volgden, kwam een ontmoedigd troepje menschen aanzetten rond de uitloopers van de groote Bergen van de Thipdars, vijftig mijlen beoosten van hen, en betraden de Gyor Cors, of groote Vlakten van de Gyors.

Het groepje bestond uit tien zwarte krijgers en een blanken man en, ongetwijfeld, nooit sedert menschenheugenis waren elf mannen ooit meer absoluut en hopeloos verdwaald geweest dan deze.

Muviro en zijn krijgers, de beste woudloopers, die ooit

bestaan hadden, waren geheel en al uit het veld geslagen, omdat zij totaal niet in staat waren zelfs maar den weg terug te kunnen vinden.

De paniek onder de van angst dolgeworden wilde beesten, waaraan zij nauwelijks met hun leven hadden kunnen ontkomen en dan nog door een toeval, dat wel op een wonder scheen te berusten, had zoo grondig al hun vorige voetafdrukken uitgewischt, dat, ofschoon ze zich er duidelijk van bewust waren, dat ze zich slechts een kleinen afstand van het open boschterrein moesten hebben verwijderd, waar de beesten door de tarags waren bijeengedreven, zij nooit meer in staat waren geweest dit terrein terug te vinden. En nu waren ze hopeloos aan het dwalen, terwijl ze, op voorstel van Von Horst, zooveel mogelijk zich ophielden in open vlakten in de hoop, dat de O-220, mocht het luchtschip tot kruisen over gaan, hen op deze wijze zou ontdekken, want Von Horst was er zeker van, dat zijn menschen zouden trachten hen op te sporen.

Aan boord van de O-220 had de ernstige vrees, die men had gekoesterd voor de veiligheid der dertien vermiste leden harer bemanning, plaats gemaakt voor de overtuiging, dat er een ramp moest zijn geschied, toen Gridley niet terugkeerde binnen den uitersten tijd, dien men redelijk meende te mogen aannemen dat hij in staat zou zijn geweest met zijn toestel in de lucht te kunnen blijven.

Daarop had Zuppner Dorf uitgezonden met een nieuwe opsporingspatrouille, maar na zeventig uren was die teruggekomen om een absolute mislukking te rapporteren. Zij hadden het spoor gevolgd tot aan een boschterrein, waar jakhalzen zich tegoed deden aan in ontbinding verkeerend aas, maar verder was er niets gevonden, dat hun ook maar eenigszins aan de hand had kunnen doen welke richting door hun vermiste kameraden was gevolgd.

Op hun heen- en terugweg waren zij voortdurend belaagd door wilde beesten en zoo roekeloos en vastbesloten

waren de reusachtige tarags bij hun aanvallen te werk gegaan, dat Dorf aan Zuppner rapporteerde, dat hij ervan overtuigd was, dat alle vermisten zonder uitzondering op dit oogenblik door deze groote tijgerkatten moesten zijn verslonden.

„Zoolang we daar nog geen vast bewijs van hebben,” had Zuppner geantwoord, „mogen we de hoop nog niet opgeven, en ook mogen we niet verflauwen in onze pogingen, om ze terug te vinden, hetzij dan levend of dood, en dat kunnen we niet doen als we hier blijven.”

Aan hun vertrek stond niets in den weg. Terwijl de motoren werden voorverwarmd, werd het anker gelicht en de lucht uit de benedenste luchtledige tanks gepompt. Toen het reusachtige luchtschip zich van den grond verhief, pende Robert Jones het volgende korte bericht neer in een vettig dagboek: „We binne faanmiddag hier weer opgestege.”

Toen Skruk en zijn metgezel voor den zegevierenden Jason het veld hadden geruimd, stak laatstgenoemde zijn revolver weer in den holster en zag het meisje aan. „Wel,” informeerde hij, „wat nu?”

Zij schudde het hoofd. „Ik kan je niet verstaan,” zeide ze. „Je spreekt niet de taal der gilaks.”

Jason krabde zich op het hoofd. „Dat zoo zijnde,” zeide hij, „en aangezien het vrij duidelijk is, dat we nooit eenige conversatie met elkaar zullen kunnen hebben in een taal, die we een van beiden kennen, ben ik van plan om eens naar mijn vliegtuig te gaan kijken, waarbij ik een schietgebedje tot alle goden opzend, dat het mij vergund moge zijn mijn spuit en bijbehorende munitie nog gezond en wel aan te treffen. In elk geval is het zeker, dat de kist niet verbrand is, want ze moet hier dichtbij zijn neergekomen en anders had ik de rook wel gezien.”

Jana luisterde opletterend, maar schudde het hoofd.

„Kom,” zei Jason, en begaf zich op weg in de richting, waar hij meende, dat het vliegtuig zou liggen.

„Neen, dien kant niet uit,” riep Jana en terwijl ze hem naliep pakte ze zijn arm en trachtte hem tegen te houden, terwijl ze achter zich wees naar de steile pieken der Bergen van de Thipdars, waar Zoram lag.

Jason beproefde de moeilijke taak om in een geheimzinnige teekentaal van zijn eigen vinding het meisje aan het verstand te brengen, dat hij aan het zoeken was naar een vliegtuig, die ergens in de buurt moest zijn neergestort, maar al gauw kreeg hij de overtuiging, dat het een lastig ding zou worden om dit aan iemand uit te leggen, aangenomen nog, dat die zou weten wat een vliegtuig was, en zoo maakte hij er maar een eind aan door eens goedig tegen haar te grinniken, en terwijl vatte hij het meisje bij de hand en leidde haar zacht in de richting, die hij wenschte te gaan.

Wederom ontwapende deze bekorende glimlach De Roode Bloem van Zoram en hoewel ze wist, dat de vreemde haar wegleidde van de holen van haar volk, toch volgde ze hem gedwee, maar haar voorhoofd vertoonde een frons van niet-begrijpen, terwijl ze trachtte met zichzelf in het reine te komen waarom ze absoluut geen gevoel van vrees had, of waarom ze toch zoo gewillig meeding met een vreemde, die klaarblijkelijk niet eens een gilak was, daar hij de menschentaal niet kon spreken.

Na een half uur zoeken werden ze beloond door het vinden van het wrak der vliegtuig, dat veel minder averij had opgelopen dan Jason verwachtte.

Het vermoeden was gewettigd, dat in zijn val naar omlaag het toestel weer op zijn vleugels was komen te liggen en zoo in glijvlucht geland was. Ongetwijfeld, het was een onherstelbaar wrak, zelfs al had Jason kunnen beschikken over de middelen om het te repareren, maar het was gelukkig niet in brand geraakt en zoo hervond Gridley zijn geweer en al zijn munitie.

Jana legde een buitengewone belangstelling voor het vliegtuig aan den dag en bestudeerde elk onderdeel ervan tot in details. Nooit in haar leven had zij er zoo naar verlangd

vragen te kunnen stellen, want nog nooit had ze iets gezien, dat zoozeer haar verbazing opwekte. En hier was de eenige persoon in de heele wereld, die haar vragen zou kunnen beantwoorden, maar hij zou er geen enkele van kunnen verstaan. Een oogenblik haatte ze er hem bijna om, maar toen glimlachte hij weer en drukte haar hand, en ze vergaf hem en glimlachte terug.

„En nu,” zei Jason, „waar zullen we nu heengaan? Wat mij betreft, ik vind het overal even gezellig.”

Er volkomen van overtuigd zijnde, dat hij hopeloos verdwaald was, voelde Jason Gridley, dat de eenige kans, dien hij had om met zijn kameraden hereenigd te worden, gelegen was in de mogelijkheid, dat de O-220 misschien zou gaan kruisen over de plek waar hij zich dan toevallig zou bevinden, en, al liep hij ook naar noord of zuid of oost of west, die kans bleef voor alle richtingen even slecht of even goed. In een uur kon de O-220 een afstand afleggen minstens even groot als hem dit in meerdere dagen van bovenwereldschen tijd mogelijk zou zijn. En dus, zelfs al begaf hij zich toevallig in een richting, die aan den tegenovergestelden kant lag van de ankerplaats van het luchtschip, toch kon hij nooit zoo ver loopen, dat het schip hem niet gemakkelijk en vlug kon achterhalen, indien het zijn richting uitkwam.

Daarom wendde hij zich vragend tot het meisje, eerst wijzend in de eene richting en daarna naar een andere, terwijl hij haar met beteekenis aanzag, op deze wijze trachtend haar te beduiden, dat hij bereid was in elke richting, die zij zou wenschen, met haar mee te gaan; en Jana, die zijn bedoeling begreep, wees naar de norsche Bergen van de Thipdars.

„Daar,” wees zij, „ligt Zoram, het land van mijn stam.”

„Je logica is onaanvechtbaar,” antwoordde Jason, „en ik wou maar, dat ik kon verstaan wat je daar zegt, want ik ben ervan overtuigd, dat een meisje met zulke mooie tandjes nooit oninteressant kan zijn.”

Jana wachtte niet om deze aangelegenheid verder te

bediscussieeren, maar begaf zich meteen op weg, naar Zoram. En naast haar wandelde Jason Gridley van Californië.

In Jana's hoofdje hadden de gedachten elkander snel opgevolgd, en zij was tot de conclusie gekomen, dat ze het niet lang meer kon uithouden zoo door haar steeds toenemende nieuwsgierigheid te worden geplaagd. Ze moest het een of ander middel vinden om met dezen belangwekkenden vreemdeling een gesprek te kunnen voeren en om dit te kunnen bereiken kon ze geen beter plan bedenken dan den man haar taal te leeren. Maar hoe te beginnen! Nooit had voor haar of voor wien ook van haar volk zich de noodzakelijkheid voorgedaan om iemand in een taal te onderwijzen. Vroeger had ze zelfs nooit van het bestaan van zulke middelen kunnen droomen. Indien u zich in een dergelijken toestand kunt indenken, wat te betwijfelen valt, dan zult u moeten toegeven, dat dit primitieve meisje van het steenen tijdperk een hoogen graad van intelligentie bezat. Hier vloog niet toevallig het deksel van een ketel waarin water was gaan koken, waarop een theorie kon worden opgebouwd. Het geval vereischte inderdaad een grooter redeneeringsvermogen. Geef eens een stoommachine aan iemand, die nooit van stoom gehoord heeft en vraag hem dan of hij het ding aan den gang wil brengen. Jana's probleem was nagenoeg even moeilijk. Maar de groote belooning in het verschiet spoorde haar aan, want waartoe komt men al niet om zijn nieuwsgierigheid te bevredigen, vooral als je toevallig een mooi meisje bent en het voorwerp van je nieuwsgierigheid een buitengewoon knappe jonge man is. Vrouwenkleeding mag veranderen, maar de menschelijke natuur nimmer.

En dus wees, met haar kleinen bruinen wijsvinger, De Roode Bloem van Zoram naar zichzelf en zeide: „Jana.” Zij herhaalde dit woord verscheiden keeren en wees toen naar Jason, terwijl ze haar wenkbrauwen vragend optrok.

„Jason,” zeide hij, want hier was geen misverstand mogelijk. En op die wijze begon de bewerkelijke taak, terwijl het tweetal langzaam zijn weg bewandelde naar de uitloopers

der Bergen van de Thipdars.

Daar wachtte hun een lange, moeizame beklimming naar de hogere gedeelten, maar er was water in overvloed, van de neerruischende beekjes, en Jana kende vele eetbare planten en noten en vruchten, die in weelderigen overvloed in menig donker en diep ravijn groeiden; ook was er wild genoeg, als ze honger kregen, om door Jason's geweer te worden neergelegd.

Terwijl zij voortgingen op hun tocht naar Zoram was Jason beter in de gelegenheid zijn metgezellin eens op te nemen en hij kwam tot de overtuiging, dat de natuur het toppunt van lichamelijke volmaaktheid had bereikt in haar schepping van dit meisje der wildernis. Elke lijn van dit lenige, bruine lichaam zong uit in symmetrie, want De Roode Bloem van Zoram was een levend gedicht van schoonheid. Hij had gemeend, dat haar tanden mooi van vorm waren, nu moest hij bekennen, dat ze niet mooier konden zijn dan haar oogen, haar neus of eenig andere harer gelaatstrekken. En toen ze hem ging helpen met haar steenen mes bij het stroopen van een stuk wild, dat hij geschoten had, en bij de toebereidselen voor hun maaltijden; toen hij opmerkte de handigheid en vlugheid waarmede ze 'n vuur aanmaakte met de eenvoudigste en meest primitieve hulpmiddelen; toen hij getuige was van de haast ongekende zekerheid waarmede ze nesten wist te vinden, waarin eieren lagen, waarmee ze eetbare planten en vruchten opspoorde, was hij er zich van bewust, dat haar volmaaktheid niet slechts een lichamelijke was en werd hij meer en meer verlangend om zich een voldoende begrip van haar taal eigen te maken, om in staat te zijn met haar te kunnen spreken, ofschoon hij er voor zichzelf zeker van was, dat dan wellicht een dubbele ontgoocheling hem zou wachten, als hij, haar beter begrijpend door haar taal, in staat zou zijn de begrensdheid van de sfeer harer gedachten te beoordeelen.

Als Jana vermoeid was bereidde ze zich aan den voet van een boom een legerstede van gras, rolde zich daarin en viel onmiddellijk in slaap, en terwijl ze sliep waakte Gridley,

want de gevaren van dit primitieve land waren talrijk en steeds aanwezig. Even dikwijls als hij vuurde op wild, schoot hij ook om haar te beschermen tegen het eene of andere vreeselijke beest, totdat dergelijke ontmoetingen even prozaïsch en alledaagsch werden als dat bij voetgangers het geval is, die dagelijks gewend zijn den dood te ontwijken bij verkeersstremmingen op hoeken van straten in steden van de bovenwereld.

Als Jason behoefte gevoelde om te gaan slapen, waakte Jana en soms rustten zij alleen maar samen zonder te slapen, gewoonlijk onder een boom, want daar vonden zij de beste bescherming tegen het grootste aller gevaren, de felle en vraatzuchtige thipdars, waaraan de bergen hun naam ontleenden. Deze afschuwelijke, vliegende reptielen vormden een voortdurende bedreiging, maar zoo grondig had de natuur gezorgd voor een middel waardoor men tegenover hen op zijn hoede kan zijn, dat het meisje hun vleugelslag reeds kon vernemen voordat zij beiden de beesten nog konden zien.

Er stonden Jason geen middelen ter beschikking om te kunnen berekenen hoever zij reeds hadden gereisd of hoeveel dagen die reis reeds had geduurd, maar hij was er zeker van, dat er een belangrijk stuk bovenwereldsche tijd moest zijn voorbijgegaan sinds hij het meisje had ontmoet. Maar eindelijk kwamen zij te staan voor een schijnbaar onoverkomelijk beletsel van hun tocht. Hij had inmiddels belangrijke vorderingen gemaakt bij het aanleeren van haar taal en ze konden reeds korte zinnen met elkaar wisselen, tot Jana's groote blijdschap, terwijl dikwijls haar vroolijk gelach weerklonk als Jason soms een ergen blunder maakte tegen uitspraak of zinsbouw.

En nu waren zij gekomen aan een diepe kloof met overhangende wanden, waar zelfs Jana geen raad op wist. Het scheen Jason toe 'n kolossale aardverschuiving te zijn, mogelijk veroorzaakt door een verzakking van den bergketen, want de kloof liep parallel met de hoofdaslijn van den keten. En als dit juist was, kon, zoo begreep hij, de kloof wel over een afstand van honderden mijlen zich zoo voortstrekken en

daardoor hun weg over de bergen, langs de route die ze nu volgden, op doeltreffende wijze versperren.

Lang zocht Jana naar een middel om in den afgrond te kunnen afdalen. Zij wilde niet de linksche richting volgen, daar dien weg haar mogelijk zou terugbrengen naar het ravijn, waarin ze was afgedaald toen ze door Skruk en zijn kameraden werd achtervolgd, en omdat zij nu bij ervaring wist hoe nagenoeg onbestijgbaar de loodrechte wanden van die verschrikkelijke kloof waren. Een andere reden misschien, waarom zij tegen het volgen van dien linkschen weg op zag, kon zijn gelegen in haar vrees om wellicht weder in contact te komen met de Phelianen; daarom leidde ze Jason den rechter kant uit en steeds bleef ze maar zoeken naar een weg, waarlangs ze de diepte van de kloof zouden kunnen bereiken.

Jason bedacht, dat zij wel een groot stuk van hun tijd eraan gaven in hun poging om aan den overkant te komen, maar tegelijk herinnerde hij zich, dat tijd niets beteekende in het tijdlooze Pellucidar. Tijd was nooit een factor om rekening mee te houden, om de eenvoudige reden, dat die hier niet bestond, en als hij daar eens goed over nadacht voelde hij zich eenigszins verbaasd, dat hij, die altijd een slaaf van den tijd was geweest, zoo gemakkelijk en natuurlijk het onverantwoordelijke levensbestaan van Pellucidar kon aanvaarden. Zonder tijd scheen er geen verantwoordelijkheid te bestaan voor iemands daden, daar de slaven van den tijd geleerd hebben slechts naar de toekomst te kijken voor hun belooning of straf. En waar geen tijd is, daar is ook geen toekomst. Jason Gridley onderging min of meer dezelfde gewaarwording als die zich ook van Tarzan had meester gemaakt en wel, dat zijn gevoel van verantwoordelijkheid ten aanzien van het welvaren zijner kameraden in hem verdoofd scheen. Wat er met hen gebeurd was, dat was gebeurd en hij kon daar niets meer aan veranderen. En zij waren niet hier bij hem, dus kon hij ze ook niet helpen. En aangezien het moeilijk is een goed gezicht op de toekomst te krijgen beneden een eeuwige middagzon, hoe kon men

dan plannen maken voor anderen of voor zichzelf?

Jason Gridley gaf het raadsel op, schudde het hoofd en vond troost in de beschouwing van het mooie profieltje van De Roode Bloem van Zoram.

„Waarom kijk je zoo dikwijls naar me?” vroeg 't meisje; want nu konden ze zich voor elkander verstaanbaar uitdrukken.

Jason Gridley bloosde even en keek vlug een anderen kant uit. Haar vraag was zeer kort en verrassend geweest en voor den eersten keer gaf hij er zich rekenschap van, dat hij inderdaad heel dikwijls naar haar gekeken had. Hij wilde een antwoord geven, aarzelde en zweeg. Waarom had hij haar zoo dikwijls aangekeken? Het scheen hem kinderachtig om haar te zeggen, dat hij dat gedaan had omdat hij haar zoo mooi vond.

„Waarom zeg je het me niet, Jason?” vroeg ze nogeens.

„Wat moet ik zeggen?”

„Vertel me van het ding, dat er in je oogen is als je naar me kijkt,” antwoordde ze.

Gridley keek haar verwonderd aan. Slechts een idioot zou haar bedoeling hebben kunnen misvatten en Jason Gridley was geen idioot.

Zou het mogelijk kunnen zijn, dat hij naar haar gekeken had op diè manier? Was hij dan half gek geworden, dat hij dergelijke gedachten kon koesteren met betrekking tot dit barbaarsche meisje, dat haar vleesch in beide handen nam en er stukken van af scheurde met haar glinsterende, witte tanden; die nagenoeg naakt rondliep als de beesten van het veld, en die niet wist wat zedigheit beteekende? Kon het zijn, dat zijn oogen deze kleine wilde hadden gezegd, dat hij gevoelens van liefde voor haar koesterde? Al wat in de laatste duizend jaren van beschaving de Natuur geweld had aangedaan rees op in afkeer tegen zulk een gedachte.

Op het filmdoek zijner herinnering verscheen daar het beeld van de hooghartige Cynthia Furnois uit Hollywood, dochter van den vermaarden directeur Abelard Furnois (geboren Abe Fink). Hij herinnerde zich Cynthia's angstvallige inachtneming van de geringste details van het society leven en haar

bestudeerde manier van zich te gedragen, die hem soms ontzag hadden ingeboezemd. Ook verschenen hem de aristocratische gelaatstrekken van Barbara Green, dochter van ouden John Green, groot-grondbezitter van Los Angeles, uit Texas. Het is waar, dat oude John niet precies een taalkundige was en dat zijn absoluut negeeren van het feit, dat vorken in het gezelschapsleven den voorrang hebben, de fijnbesnaarde gevoeligheidjes kwetste die Mrs. Green en Barbara zich met veel moeite hadden eigen gemaakt in de leerscholen van Montmartre en Cocanut Grove, maar Barbara was twee jaren te Marlborough op kostschool geweest en kende het klappen van de zweep.

Natuurlijk, Cynthia was een akelige kleine snob, niet alleen oppervlakkig, maar tot op den bodem harer holle, egoïstische ziel, terwijl Barbara's snobbisme, dit voelde hij, zuiver kunstmatig was, het gevolg van de onnoozele geaffecteerdheid waarmede de zoogenaamde beroemdheden en nouveaux riches het openbare leven van Hollywood verpesten en die zij voor echt had aangezien.

Maar niettemin weerspiegelde in zekeren zin dit tweetal de maatschappelijke omgeving waaraan hij gewend was geweest, en terwijl hij trachtte antwoord te geven op Jana's vraag, stelde hij zich haar even voor gezeten aan een diner temidden van een gezelschap van het genre dezer beide vrouwen. Natuurlijk, Jana was een prachtige metgezellin op een avontuur als hetwelk ze nu doorleefden, maar een moderne jongeman kan toch niet blijven voortgaan met avontuurtjes te blijven beleven in het Steenen Tijdperk. En dus, als zijn oogen mogelijk een andere boodschap aan Jana hadden overgebracht dan die van kameraadschap, dan speet hem dit wel, want hij gevoelde, dat, om fair te blijven tegenover haar zoowel als tegenover zichzelf, er nooit iets anders tusschen hen zou kunnen bestaan.

Terwijl Jason met zijn antwoord aarzelde, rustten de oogen van De Roode Bloem van Zoram onderzoekend op hem, alsof zij zijn geheime gedachten kon raden, en langzaam verdween de half verwachtende glimlach van haar lippen.

Zij kon dan een wild barbarenmeisje van het Steenen Tijdperk zijn, maar zij was niet dom en ze was een vrouw.

Langzaam richtte haar slanke figuurtje zich hoog op, terwijl ze hem verliet en terugging langs den rand van de kloof naar den diepen afgrond, waarin ze was afgedaald, komende van de hooger gelegen pieken, toen Skruk en zijn metgezellen haar hadden achtervolgd.

„Jana,” riep hij haar achterna, „wees toch niet boos. Waar ga je heen?”

Zij bleef staan en, haar trotsche, kleine kin opgeheven, wierp hem over haar mooi gevormden schouder een vernietigenden blik toe. „Ga jij je eigen weg maar, jalok,” schimpte ze. „Jana zal verder alleen gaan.”

HOOFDSTUK IX

Naar het nest van den Thipdar.

Hevige wolken pakten zich samen om de norsche pieken der Bergen van de Thipdars, booze wolken, die van boven af langs de noordelijke berghellingen kwamen aandrijven en zich ver naar oost en west verspreidden.

„De wateren zijn weer gekomen,” zeide Thoar. „Zij vallen nu op Zoram. Spoedig zullen ze ook hier vallen.”

Het zag er zeer donker uit daar boven hen en weldra hadden de wolken den geheelen hemel overtogen en bedekten ze de middagzon.

Het was een nieuw landschap, dat zich aan Tarzan voordeed, een norsch, guur en terugstootend landschap. Voor het eerst zag hij nu Pellucidar in de schaduw en hij voelde er niet veel voor. De omslag van het weer bracht op Thoar en Tar-gash een treffend gelijke uitwerking teweeg. Zij schenen terneer gedrukt, bijna angstig. Maar niet op de menschen alleen had het schuilgaan van het eeuwige zonlicht die vreemde uitwerking, want weldra kwamen uit de hooger gelegen gedeelten der bergen de dieren aanloopen, met de bedoeling de zon te gaan zoeken. Dat ook zij door dit vreemde verschijnsel verontrust waren, zelfs van doode-

lijken schrik waren vervuld, bleek uit het feit, dat roofdieren en de dieren, die anders hun prooi waren, naast elkander liepen en geen hunner de minste aandacht aan de drie mannen schonk.

„Waarom vallen ze ons niet aan, Thoar?” vroeg Tarzan.

„Zij weten, dat de wateren op het punt staan te komen,” zeide Thoar, „en ze zijn bevreesd voor die vallende wateren. Zij vergeten hun honger en hun twisten, maar trachten nu alleen maar aan de naderende verschrikking te ontkomen.”

„Is het gevaar dan zoo groot?” vroeg de aap-mensch.

„Niet als we hier op hoogen grond blijven,” gaf Thoar ten antwoord. „Soms worden de bergkloven en ravijnen in een oogenblik met water gevuld; maar het eenige gevaar in het hooge land zijn de brandende speren, die uit de zwarte wolken worden neergeslingerd. Maar als we op een open plek blijven, dan zijn zelfs die niet zoo gevaarlijk, want in den regel worden ze gemikt op boomen. Ga dus niet onder een boom staan als de wolken hun speren van vuur slingeren.”

Toen de wolken het zonlicht afsloten, werd de lucht plotseling koud. Een ruwe wind joeg van boven neer en het drietal rilde in hun naaktheid.

„Laten we hout verzamelen,” zei Tarzan. „We zullen een vuur aanleggen om ons te warmen.” En dus sprokkelden zij brandhout en Tarzan maakte een vuur en ze gingen er om heen zitten om hun naakte huid te verwarmen. En onderwijl troepten de wilde dieren aan beide zijden hen voorbij op hun weg naar beneden, waar zij de zon hoopten te vinden.

De regen kwam. Het regende niet in druppels, maar als het ware in zware gordijnen, die alles omhulden, die hen schenen neer te slaan en te verstikken. Centimeters hoog stuwden de wateren neer langs de flanken der bergen, vullend de spleten en kloven, en de ravijnen veranderend in razende zondvloeden.

De wind geeselde het vallende water tot een verblindenden maalstroom, zoodat het oog geen twaalf voet ver voor zich uit kon zien. Van angst ontzette beesten stormden verblind voorbij en vormden zelf een nog grootere bedreiging

dan de orkaan. Het licht flitste en de donder rolde en de paniek der dieren sloeg over tot een waanzinnige furie.

Boven het geluid van den donder en het gieren van den wind uit rees het doordringend gegil en geschreeuw van de monsters van vroegere eeuwen, en in de lucht snorden krijschende reptielen, die zich tegen de teisterende elementen een weg vochten naar het zonlicht. Reusachtige pteranodons, ter aarde geveld, wankelden onzeker op hun pooten, welke voor die taak niet berekend waren; en door dit alles heen zaten de drie beest-menschen ineengedoken op de plek, waar hun kampvuur was geweest, maar waarvan zelfs de asch niet meer te zien was.

Het scheen Tarzan toe, dat de orkaan lang bleef aanhouden, maar evenals de anderen was hij gewend aan de ontberingen en ongemakken van het primitieve leven. Waar een mensch uit de beschaafde wereld wellicht in opstand zou zijn gekomen tegen het noodlot en de elementen zou hebben verwenscht, zaten de drie beest-menschen in stoïsche stilzwijgendheid bijeen gehurkt, hun ruggen tegen den storm gekeerd, want ieder hunner wist, dat het niet eeuwig kon duren en allen wisten eveneens, dat er toch niets tegen te zeggen of aan te doen was om het onweer te doen ophouden of de razende furie ervan te doen verminderen.

Had hij geen voorbeeld genomen aan Tarzan en Thoar dan zou Tar-gash samen met de andere beesten zijn gevlucht, niet omdat hij banger was dan zij, maar omdat hij meer werd beïnvloed door instinct dan door verstand. Maar waar zij bleven wenschte ook hij te blijven en zoo hurkte hij daar naast hen neer in stomme misère, wachtend totdat de zon weer zou gaan schijnen.

De regen verminderde; de gierende wind nam af; de wolken dreven weg en de zon brak te voorschijn en bescheen een stoomende wereld. De drie beest-menschen stonden op en schudden zich.

„Ik heb honger,” kondigde Tarzan aan.

Thoar wees om hem heen, waar tal van kleinere dieren dood lagen, verpletterd door de andere in hun dolle vlucht

voor het onheil.

Nu was zelfs Thoar genoodzaakt zijn vleesch rauw te nuttigen, want er was nergens droog hout te vinden om een vuur mee aan te maken; maar voor Tarzan en Tar-gash was dit geen bezwaar. Terwijl Tarzan at blonk er iets van een glimlach in zijn oogen. Hij herinnerde zich een drukdoenerigen bejaarden edelman, met wien hij eens in diens club te Londen gedineerd had, en die haast een stuip van schrik had gekregen toen zijn gevogelte niet voldoende gebraden werd opgediend.

Toen het drietal verzadigd was, begaven zij zich weder op weg om het spoor van Jason en Jana verder te vervolgen; alleen echter om te ontdekken, dat de zondvloed van regen elken indruk van dat spoor op afdoende wijze had uitgewischt.

„Wij kunnen hun spoor niet meer oppikken,” zeide Thoar, „voordat we de plek hebben bereikt, vanwaar ze weer zijn vertrokken nadat de wateren ophielden te vallen. Links is een diep ravijn, waarvan de wanden te steil zijn om er in te kunnen afdalen. Vóór ons is een kloof, die zich langs den voet der bergen uitstrekt over een langen afstand in beide richtingen. Maar als we naar rechts gaan, zullen we een plek vinden waar we erin kunnen afdalen om over te steken. Dat zal de weg zijn, dien ze zijn gegaan. Misschien zullen we daar hun spoor weer kunnen vinden.” Maar ofschoon ze dat deden en de kloof overstaken en aan de overzijde weer naar boven klommen naar de hogere pieken, ze vonden nergens eenige aanwijzing, dat Jason en Jana dien weg hadden gekozen.

„Kan het niet zijn,” deed Tarzan aan de hand, „dat ze je land hebben bereikt langs een anderen weg?”

„Misschien,” zeide Thoar. „Laten we verder gaan naar Zoram. We kunnen niets anders doen. Daar kunnen we mannen van mijn stam bijeen brengen om in de bergen naar hen te zoeken.”

Onder het opstijgen naar den top volgde Thoar nu en dan wildsporen, die gedurende tal van eeuwen door de ruwe

voeten der roofdieren waren betreden, en ook weer leidde hij hen over nooit begane woestenijen van rotspuin, terwijl hij zulke gevaarlijke plekken passeerde langs duizelingwekkende afgronden, dat Tarzan soms verbaasd was, dat ze het er levend afbrachten.

Boven op een onbeschat klein rotsplateau hadden ze een thipdar's nest van zijn eieren beroofd en ze waren juist bezig die te verorberen, toen Thoar eensklaps oplettend werd en luisterde. Tot de ooren van den aap-mensch drong een zwak geluid door, dat op het zware gewiek van vleugels geleek.

„Een thipdar,” zeide Thoar. „En er is hier geen schuilplaats voor ons.”

„We zijn met ons drieën,” zei Tarzan. „Wat hebben we dan te vreezen?”

„Je kent ze niet,” antwoordde Thoar. „Ze zijn moeilijk te dooden en ze geven den strijd nooit op voordat ze dood zijn. Hun hersens zijn heel klein. Wij hebben wel eens de kop van een thipdar opengemaakt en het was moeilijk er iets in te ontdekken, dat zelfs maar op hersens geleek, en daar ze geen hersens hebben, daarom kennen ze ook geen vrees, voor niets, zelfs niet voor den dood, want ze kunnen niet weten wat dood is; en ook worden ze niet van beteekenis door pijn gekweld. Pijn maakt ze alleen boos, zoodat ze nog verschrikkelijker worden. Mogelijk, dat we hem kunnen afmaken, maar ik wilde liever, dat er hier maar een boom was.”

„Hoe weet je, dat hij ons wil aanvallen?” vroeg Tarzan.

„Hij komt hierheen en hij moet ons wel zien; en elk levend ding, dat ze zien, vallen ze aan.”

„Ben jij wel eens door een thipdar aangevallen?” wilde Tarzan verder weten.

„Ja,” hernam Thoar; maar alleen als er geen boom of hol in de buurt was. De mannen van Zoram schamen zich niet om toe te geven, dat ze de machtige thipdars vreezen.”

„Maar als je er vroeger al eens een gedood hebt, waarom zouden wij dezen dan niet kunnen dooden?” vroeg de aap-

mensch.

„Het is best mogelijk,” antwoordde Thoar, „maar ik heb er nooit een alleen ontmoet, wel toen er een aantal mannen van mijn stam bij me waren. De eenzame jager, die uittrekt maar nooit weerkeert, – dat is onze reden, die we hebben om de thipdars te vreezen. En zelfs al zijn we met velen om ze te bevechten, dan nog worden er eenigen gedood en velen gewond.

„Hij komt,” wees Tarzan.

„Hij komt,” zeide Thoar, terwijl hij zijn speer vaster omklemde.

Tot hun ooren drong door een geluid, dat te vergelijken was met dat van stoom, die door een uitlaat ontsnapt.

„Hij heeft ons gezien,” zei Thoar.

Tarzan legde zijn speer op den grond voor zijn voeten, greep een handvol pijlen en legde er een op zijn boog. Tar-gash zwaaide langzaam zijn knots heen en weer en gromde.

Nader kwam het reusachtige reptiel, het zware gewiek zijner vleugels nu en dan onderbroken door een luid en nijdig gesis. En de drie mannen wachtten, in aanvalshouding, gereed.

Er was geen voorspel. De machtige pteranodon vloog recht op hen toe. Tarzan schoot, en zijn pijl trof trouw zijn doel en begroef zich in de borst van het pterodactiel. Het gesis ging over in een schreeuw van woede en daarna vlogen, in snelle opeenvolging, drie nieuwe pijlen het beest in het lijf.

Dat dit een warmere ontvangst was dan hij had voorzien, bleek uit het feit, dat de thipdar plotseling weer omhoog steeg, over hun hoofden scherend alsof hij van den verderen aanval afzag. Maar daarna, zeer onverwacht en met een onbegrijpelijken spoed voor een monster van zulke ongeken- de afmetingen, wendde hij zich in zijn vlucht en dook recht neer naar Tarzan's rug.

Zoo snel had het beest zijn aanval uitgevoerd, dat er geen kwestie kon zijn geweest van eenige verdediging. De aap- mensch voelde scherpe klauwen zich in zijn lichaam begraven

en tegelijk werd hij van den grond gelicht.

Thoar hief zijn speer en Tar-gash zijn knots, maar geen van beiden durfde toe te slaan uit vrees, dat ze hun metgezel zouden wonden. En zoo waren ze gedwongen er werkeloos bij te staan terwijl het monster Tarzan van de Apen wegvoerde over de pieken der Bergen van de Thipdars.

Zwijgend stonden ze het reptiel na te oogen totdat het uit het gezicht verdween over den top van een verwijderden piek, het lichaam van den aap-mensch bungelend aan zijn klauwen. Toen keerde Tar-gash zich om en keek Thoar aan.

„Tarzan is dood,” zeide de Sagoth. Thoar van Zoram knikte treurig. Zonder een woord te zeggen, wendde Tar-gash zich en begaf zich op weg naar de vallei beneden, vanwaar zij waren komen opstijgen. De eenige band die deze twee ervijanden bijeen had doen blijven, was verbroken en Tar-gash ging zijn weg weer terug naar de landstreek, waar zich zijn stam bevond.

Eenige oogenblikken keek Thoar hem na, daarna, met een schouderophalen, richtte hij zijn schreden naar Zoram.

Terwijl het pteranodon hem over de granieten pieken meevoerde, bleef Tarzan slap in diens klauwen hangen, van oordeel, dat, indien het lot hem eenige hoop op ontvluchten had beschoren, dit niet midden in de lucht kon geschieden en dus, dat, als hij trachtte tegen te spartelen of probeerde te vechten tegen zijn aanrander, alleen de dood op de scherp getande rotsen beneden hem de eenige belooning van zijn succes zou zijn. Zijn enkele hoop was daarin gelegen, dat hij zijn bewustzijn zou kunnen bewaren en kracht zou overhouden om te vechten zoodra het monster den grond met hem zou bereiken. Hij wist, dat er roofvogels waren, die hun prooi doodden door die van een groote hoogte te laten neervallen, maar hij hoopte, dat de pteranodons van Pellucidar een dergelijke onaangename gewoonte er niet op na hielden.

Terwijl hij keek naar het panorama van bergtoppen, die ze passeerden beneden hen, was hij er zich van bewust, dat hij

werd weggevoerd over een grooten afstand van de plek waar hij gegrepen was; misschien twintig mijlen.

De vlucht ging tenslotte over een vreesaanjagend diepen afgrond en niet ver daarvandaan cirkelde het pteranodon om een norschen rotspiek en streek naar den top ervan langzaam neer en daar ontdekte Tarzan van de Apen beneden zich een nest van jonge thipdars, die gretig met wijdgeopende kaken lagen te wachten op het vleesch, dat hun wijze vader hun kwam brengen.

Het nest lag op den top van een hoogverheven rots; het geheele oppervlak van dien top bedroeg niet meer dan enkele vierkante meters en aan alle zijden liepen de wanden honderden voeten loodrecht naar omlaag, naar het ruige graniet van den norschen piek waarvan dit punt de top was. Het was inderdaad een netelige plaats om er een gevecht op leven en dood aan te binden.

Behoedzaam trok Tarzan zijn vlijmscherp jachtmes uit de scheede. Langzaam sloop zijn linkerhand opwaarts langs zijn lichaam, over zijn linker schouder, totdat zijn vingers de poot van den thipdar voelden. Heel voorzichtig omsloten zijn vingers den geschubden, vogelachtigen enkel, juist boven den klauw.

Het reptiel daalde langzaam naar het nest. De afschuwelijke demons beneden waren aan het schreeuwen en sissen in blijde verwachting. Tarzan's voeten raakten bijna hun kaken, toen hij onverhoeds met zijn mes den thipdar een steek in de borst toebracht.

Het was geen steek geweest op goed geluk. Met het oog op een slechts zoo geringen kans om er het leven af te brengen, had de aap-mensch er zich zeer goed rekenschap van gegeven, dat alles afhing van de juistheid en de kracht van dien steek. Het gigantische pteranodon stootte een schrille kreet uit, verstijfde stuiptrekkend midden in zijn vlucht, en terwijl hij neerstortte liet hij zijn prooi los, waardoor de aap-mensch kwam te vallen midden tusschen de wijdgeopende kaken van het verschrikte broedsel.

Gelukkig voor Tarzan waren het er maar drie en waren ze

nog heel jong, ofschoon hun tanden scherp en hun kaken zeer sterk waren.

Snel naar links en rechts met zijn mes in het rond stekend, klom Tarzan het nest uit met slechts enkele onbeteekenende sneden en schrammen op zijn beenen.

Het kadaver van den thipdar lag gedeeltelijk over den rand van den top. Tarzan diende het een laatste schop toe en keek het na terwijl het driehonderd voet naar omlaag op de beneden liggende rotsen neerplofte. Daarna vestigde hij zijn aandacht op zijn omgeving, maar hij kreeg al spoedig de zekerheid, evenals hij ook reeds gezien had toen de thipdar met hem boven den top cirkelde, dat het nagenoeg een hopeloos geval was om te trachten hier naar omlaag te komen.

De jonge thipdars bleven krijschen en sissen, maar zij deden geen poging om hun nest te verlaten, terwijl Tarzan zijn nauwkeurig onderzoek van dit granieten hoogtepunt voortzette, waar, naar het hem toescheen, hij zijn avontuurlijk bestaan zou moeten beëindigen.

Plat op den buik liggend keek hij over den rand en zoo schoof hij systematisch rond den geheelen omtrek van de hooge nestplaats, terwijl hij met minutieuse zorgvuldigheid elk plekje van den steilen rotswand onderzocht.

Telkens weer kroop hij rond dien rand, totdat hij elk steunpunt of spleet of mogelijk houvast, dat hij maar van boven af kon waarnemen, goed in zich had opgenomen.

Verscheiden keeren kwam hij bij hetzelfde punt terug en eindelijk maakte hij zijn lasso, die opgerold om zijn schouders hing, los en terwijl hij de beide einden vasthield, liet hij de lus over den rand naar omlaag hangen. Zorgvuldig berekende hij hoever de lasso reikte, en wät een klein eindje scheen het hem maar toe, die luttele vijf en twintig voet tegenover de drie honderd voet, hetgeen de afstand moest zijn tusschen dezen top en de benedenliggende rotsen.

Een eind van den lasso loslatend, liet hij dat vallen in zijn volle lengte en toen hij gezien had waar het onderste einde den granieten wand raakte, bevredigde het hem te weten, dat hij tenminste tot aan dat punt kon afdalen en

dan daaronder nog weer vijf en twintig voet. Maar verder naar beneden afstanden te berekenen was moeilijk, zoodat hij de rest maar aan het toeval moest overlaten.

Na den lasso weer te hebben ingepalmd legde hij het middenstuk ervan om een uitspringend rotsblok en liet de beide einden over den rand van den top naar omlaag zakken. Daarna greep hij de beide strengen stevig in één hand vast en kroop over den rand. Twintig voet onder hem was een uitsteeksel, dat een gering steunpunt voor zijn voet bood en ook een kleine spleet, waar hij de vingers van zijn linker hand in kon steken. Bijna vlak bij zijn gezicht zag hij een boogvormig stuk rots en hij wist, dat er verder naar beneden zich nog meer dergelijke steunpunten bevonden. En het was op deze steunpunten, dat al zijn hoop was gebouwd.

Behoedzaam trok hij aan een streng van zijn lasso. Zoo ongewis was zijn voetsteun op het aflopende stukje steen, dat hij den lasso niet meer dan een paar centimeters tegelijk durfde in te palmen, uit vrees, dat hij zijn evenwicht zou verliezen door de beweging, die hij maakte. Stukje voor stukje haalde hij den streng naar zich toe, totdat hij zag, dat 't bovenste eind los kwam van het uitspringende rotsblok, waar hij den lasso omheen had gelegd, en op hem neerviel. En toen het viel hield hij nòg den adem in uit angst, dat zelfs dit lichte gewicht voldoende zou blijken om hem op de scherpe rotspunten, die onder hem dreigden, te doen neertuimelen.

En nu kwam het langdurige proces van den lasso zonder andere hulp dan zijn eene rechter hand in te palmen, centimeter voor centimeter, totdat het middenstuk onder zijn bereik was. Dit legde hij voorzichtig om het boogvormige rotsstuk vóór hem, het zoo sekuur mogelijk op zijn plaats duwend, en daarna greep hij wederom de beide strengen stevig met zijn rechter hand vast en maakte zich gereed om een nieuwe vijf en twintig voet af te dalen.

Dit gedeelte van zijn afdaling was het angstigste van alles, daar de lus slechts steunde op een boogvormig uitsteeksel en dus elk oogenblik eraf kon slippen. En daarom was het

een onuitsprekelijke opluchting voor hem toen hij, dicht bij het einde van de zwakke strengen van zijn lasso gekomen, bemerkte, dat zijn voet opnieuw een steunpunt had gevonden.

Op dit punt werd het oppervlak van de rots veel ruwer. Er zaten hier en daar spleten in en horizontaal loopende scheuren, die niet van boven af zichtbaar waren geweest; en het gevolg daarvan was, dat, vergeleken met de eerste vijftig voet, de afdaling van hier naar den bodem bespottelijk gemakkelijk ging, zoodat het nu niet lang meer duurde of Tarzan stond wederom flink op beide beenen en op stevigen bodem. En nu eerst had hij gelegenheid aandacht te schenken aan zijn verwondingen.

Zijn beenen waren geschaafd en vertoonden wonden door de tanden en klauwen der jonge thipdars, maar deze verwondingen betekenden niets in vergelijking met de wonden aan rug en schouders, die de klauwen van den ouden thipdar hadden veroorzaakt. Hij kon de diepe wonden voelen, maar niet zien en ook zag hij niet de klonters gestold bloed op zijn bruine huid.

Zijn wonden deden hem pijn en zijn spieren waren rauw en stijf, maar wat hij vreesde was een mogelijke bloedvergiftiging; maar ook daarover tobde de aap-mensch niet lang, gewend als hij was, van zijn kinderjaren af, om nu en dan door roofdieren te worden gebeten en toegetakeld.

Een kort overzicht van de positie, waarin hij zich bevond, deed hem zien, dat het practisch onmogelijk zou zijn om den kolossalen afgrond, die beneden hem gaapte en den scheidsmuur vormde tusschen hem en het punt, vanwaar hij zoo meedoogenloos van zijn kameraden was weggesleurd, opnieuw over te komen. En tegelijk met deze ontdekking kwam de bewustheid in hem op, dat er weinig of geen kans bestond, dat de stam, waarheen Tar-gash getracht had hem te brengen, de leden der bemanning van de O-220 zouden zijn. Vandaar, dat het nutteloos scheen om temidden van deze allergeweldigste pieken, afgronden en ravijnen het nagenoeg onmogelijke te trachten te bereiken teneinde Thoar en Tar-gash terug te vinden. En daarom besloot hij zich te

bepalen tot het vinden van een uitweg uit deze bergen en een terugweg naar de wouden en weiden, die hem meer aanlokten dan de ruwe en steilbelijnde, ongastvrije hooglanden. En meteen besloot hij den weg te volgen, die hem het minst tegenstand bood, daar hij steeds uitkeek naar de gemakkelijkste manieren om van hoogten af te dalen.

Onder zich, in diverse richtingen, kon hij de lijnen reeds waarnemen, langs welke de wouden zich afteekenden en daarheen begaf hij zich nu met spoed op weg.

Onder het dalen werd de weg steeds gemakkelijker, hoewel hij toch af en toe genoodzaakt was gebruik te maken van zijn lasso, om zich van het eene plateau naar het andere te laten zakken. Vervolgens maakten de steile kloven, ongeveer ter hoogte van het midden van den machtigen bergketen, plaats voor meer gelijkliggend land waar aarde lag en de plantengroei begon. Grassen en struiken eerst, daarna kleine boomen en tenslotte wat bijna een woud was; en daar kwam hij op een spoor.

Het was een spoor, dat veel verscheidenheid bood. Een tijdje liep het door een woud en vandaar klom het naar een vooruitstekende rots, die boven een steilen rand zich verhief en over een kolossaal ravijn hing.

Hij kon het spoor niet ver vooruit overzien, want het liep voortdurend rond ver naar voren stekende rotsen.

Terwijl hij verder ging, vast op zijn voeten, stil en op zijn hoede, werd Tarzan van de Apen gewaar, dat ergens voor zich uit er andere voeten waren, die waarschijnlijk ditzelfde spoorde volgden.

Het beetje wind, dat er was, kwam opdwarrelen van uit het ravijn beneden en voerde den reuk van het spoor van dengeen, die voor hem uit liep zoowel als van zijn eigen spoor mee omhoog naar den top van den berg, zoodat het onwaarschijnlijk was, dat de één de aanwezigheid van den ander door den reuk zou kunnen gewaar worden. Maar er was iets in het geluid der voetstappen, die hij onduidelijk kon hooren, dat hem de verzekering gaf, dat het geen mensch was en het was ook zeker, dat die voetstappen dezelfde

richting uit gingen als hij, want het geluid werd niet spoedig duidelijker waarneembaar, maar slechts langzamerhand, alsof hij geleidelijk zijn voorganger aan het inhalen was.

Het spoor was smal en slechts nu en dan, waar het een ravijn of holle bergengte kruiste, was er een plek vanwaar men er hetzij naar kon afdalen of opstijgen.

Op dit spoor dus een wild beest te ontmoeten mocht blijken, om het maar zacht uit te drukken, eenigszins hinderlijk te zijn, maar Tarzan was besloten het spoor te volgen; hij was niet gewend terug te keeren, welke hinderpalen in den vorm van mensch of beest hem ook in den weg zouden komen. Bovendien had hij op het wezen, dat voor hem uit liep, dit voor, dat het zich van zijn tegenwoordigheid niet bewust kon zijn; want Tarzan wist zeer goed, dat niemand met grootere omzichtigheid kon loopen dan hij, als hij dit wenschte; en nu bewoog hij zich voort over dit spoor, geluidloos als een schaduw van een schaduw.

Nieuwsgierigheid spoorde hem aan zijn spoed te versnellen, om er achter te komen wat het ding was, dat voor hem uit ging, en daardoor kon hij het geluid van die andere voetstappen nu beter hooren, en zoo wist hij, dat hij het eene of andere zware, viervoetige dier met zachte voetzolen volgde. Zoover was hij er nu achter, maar verder had hij geen vermoeden wat voor soort beest het kon zijn; en het steeds in een bocht loopende spoor bracht het hem ook niet in het gezicht. Zoo zette de stille besluiper zijn weg voort totdat hij wist, dat hij nog slechts op zeer korten afstand van het dier verwijderd kon zijn, toen eensklaps een vreeselijk gegrauw, als van een woedend beest, tot zijn ooren doordrong, juist recht voor hem uit. Er was iets in den toon van die vreeselijke stem, dat de nieuwsgierigheid van den aap-mensch nog deed toenemen. Uit den omvang van dit geluid leidde hij af, dat het moest komen uit de keel van een ontzaglijk monster, want het scheen wel of de bergwanden trilden van dit donderend gebrul.

Vermoedend, dat het beest een aanval ondernam, of op het punt stond dit te doen, en aangespoord misschien alleen

door benieuwdheid, haastte Tarzan zich voort op een flinken draf en terwijl hij om den hoek kwam van een vooruitspringende rots ontwaarden zijn oogen een schouwspel, dat hem tot onmiddellijk ingrijpen deed besluiten.

Op honderd voet afstand eindigde het spoor bij den ingang van een groot hol, en aan dien ingang stond een jongen, een lenig, knap kind van ongeveer tien of twaalf jaar, terwijl tusschen den jongen en Tarzan een monsterachtige holenbeer woedend op het kind toeliep.

De jongen zag Tarzan en bij zijn eersten blik lichtte er iets van hoop in zijn oogen, maar een oogenblik later, waarschijnlijk omdat hij gezien had, dat de nieuw aangekomene niet van zijn eigen stam was, kwam de uitdrukking van moedeloosheid weer terug op zijn gezicht. Maar hij bleef dapper staan, zijn speer en steenen mes gereed houdend.

Hoe dit tooneel ontstaan was, kon gemakkelijk worden begrepen. De beer, terugkeerend naar zijn hol, had onverwacht den jongen ontdekt, die er juist uitkwam, terwijl het kind, evenzeer verrast, zich in een hoek zag gedreven en nergens een uitweg vond om te ontkomen.

Onder de primitieve wetten der jungle, die hem van kind af aan waren ingeprent, voelde Tarzan van de Apen zich geenszins geroepen om de rol van redder te spelen, maar dit nam niet weg, dat er altijd in zijn binnenste een neiging tot ridderlijkheid had geleefd, een erfdeel, hem door zijn Engelsche ouders nagelaten, waardoor hij meer dan eens zijn leven in de waagschaal had gesteld om anderen bij te springen. Dit kind van een onbekenden stam uit een onbekende wereld mocht geen aanspraak maken op het medegevoel van een wild beest of zelfs van wilde menschen, die niet tot zijn stam behoorden. En wellicht zou Tarzan van de Apen dan ook niet hebben toegegeven, dat 't kind eenig recht had om zijn hulp te verwachten maar in werkelijkheid oefende het een grooten invloed op den aap-mensch uit, een invloed, die uitsluitend zijn oorsprong vond in het feit, dat het een kind was en hulpeloos.

Men moge de daden van een man in actie ontleden en er

bespiegelingen over houden, terwijl de man zelf er zich niet eens van bewust is waarom hij zoo doet, – hij dóet het eenvoudig; en zoo was het ook met Tarzan van de Apen. Een onvoorziene gebeurtenis had zich aan hem voorgedaan en hij was gereed er mede af te rekenen, want sinds het oogenblik, dat hij geweten had, dat er een wild beest op het spoor voor hem uit liep, had hij zijn wapens klaar gehouden, daar jaren van ondervinding op het gebied van primitieve volken en wilde beesten hem de waarde van voorbereid te zijn hadden doen kennen.

Zijn lasso van gevlochten gras hing over zijn linker arm en de vingers zijner linker hand omklemden zijn speer, zijn boog en drie reserve pijlen, terwijl hij een vierden pijl in zijn rechter hand gereed hield.

Een blik op het beest vóór hem had hem overtuigd, dat slechts door een combinatie van behendigheid en zeldzaam geluk hij eenige hoop kon koesteren om dit titanische monster te vernietigen met de betrekkelijk zwakke wapens waarmede hij was toegerust; maar hij kon althans probeeren zijn aandacht af te leiden van den jongen en, door het te plagen, trachten het weg te krijgen van deze plek, totdat de jongen kans zou hebben gezien te ontsnappen. En zoo geschiedde het, dat op hetzelfde oogenblik, dat hij had gezien wat er voorviel, het koord van zijn boog snorde en een zware pijl diep in den rug van den beer zank, dichtbij diens ruggegraat, terwijl tegelijk Tarzan een woest geschreeuw aanhief om het beest te doen weten, dat er een vijand achter hem stond.

Dol van pijn en verrast door de stem achter hem, bracht het monster een en ander met elkander in verband en keerde zich snel om op den smallen rotswand.

Tarzan's eerste indruk was, dat hij in al zijn leven nog nooit zulk een toonbeeld van woeste, bestiale razernij had aanschouwd als te lezen was in de grimmige gezichtsuitdrukking van dezen machtigen holenbeer, die met felle oogen den verwekker van zijn pijn aanzag.

In snelle opeenvolging zonken drie pijlen hem in de

borst, terwijl hij brullend op den aap-mensch aanviel.

Nog een oogenblik slechts bleef deze voet bij stuk houden. Terwijl hij zijn zware speer op het dier richtte, bracht hij zijn rechter arm ver achter zijn rechter schouder en toen, met alle kracht zijner geweldig ontwikkelde spieren, vermeerderd nog door het gewicht van zijn kloeke lichaam, slingerde hij zijn wapen.

Op hetzelfde moment, dat de speer zijn hand verliet, was de beer reeds bijna bovenop hem en dus wachtte hij niet op het resultaat van zijn worp, maar keerde zich om en sprong snel langs het spoor naar beneden, terwijl het woeste grauwen en de zware voetval van het roofdier vlak achter hem de wijsheid van zijn tactiek bewezen.

Hij was er zeker van, dat op dit smalle rotspad, als er tenminste zich geen hinderpalen zouden voordoen, hij den beer gemakkelijk kon ontloopen, want alleen Ara, de bliksem, is sneller dan Tarzan van de Apen.

De mogelijkheid bestond, dat hij het wijfje van den beer zou tegenkomen, terwijl ze op haar terugweg was naar hun hol, en in dat geval zou zijn positie uiterst kritiek worden; maar dat was natuurlijk slechts een kleine mogelijkheid en inmiddels was hij er zeker van, dat hij het dier een voldoende aantal ernstige wonden had toegebracht om zijn krachten uit te putten en tenslotte zijn dood te veroorzaken. Dat het beest een geweldige reserve aan levenskracht bezat, bleek wel uit den woesten spoed waarmede hij zijn belager achtervolgde. Hij scheen onvermoeid en ofschoon Tarzan dat eveneens was, vond hij het vluchten voor een tegenstander vervelend en tot op zekere hoogte ook kwetsend voor zijn gevoel van eigenwaarde. En dus keek hij om zich heen naar middelen om aan dezen wedloop een einde te kunnen maken, en voornamelijk hield hij zijn aandacht gevestigd op de wanden van de rotsen waarlangs het spoor liep, en die vandaar uit steil naar omhoog stegen. Tenslotte ontdekte hij wat hij gehoopt had te vinden, een granieten uitsteeksel in den wand op een afstand van ongeveer vijf en twintig voet boven den grond.

Zijn opgerolde lasso hield hij gereed in zijn linker hand, de lus ervan in zijn rechter, en toen hij genaderd was tot op een worps afstand, slingerde hij zonder falen de lus over het rotsuitsteeksel. De beer kwam achter hem aan hollen. De aap-mensch trok eenmaal heel hard aan den lasso om zich ervan te vergewissen, dat die daarboven goed vast zat, en daarna, met de vlugheid van Manu, het kleine aapje, klauterde hij omhoog.

HOOFDSTUK X

Slechts een mán kan gaan....

Er was geen instinct van een Sherlock Holmes voor noodig om tot de conclusie te komen, dat Jana boos was, en Jason was niet zoo dom dan dat hij de reden van haar ongenoegen niet begreep, welke hij toeschreef aan een natuurlijk, vrouwelijk gevoel van gekwetste ijdelheid, veroorzaakt door de wetenschap, dat zij zich vergist had toen ze aannam, dat haar bekoorlijkheden zijn hart zouden hebben veroverd. Hij beoordeelde Jana naar zijn eigen maatstaf, voor zoover hij zich inbeeldde van vrouwelijke psychologie op de hoogte te zijn. Hij wist, dat ze mooi was, en hij wist, dat zij dat zelf ook wist. Ze had hem verteld van de vele mannen van Zoram, die haar wenschten te huwen en hij had haar pas gered van een minnaar, die haar over de verschrikkelijke Bergen van de Thipdars had vervolgd en zijn leven voortdurend had gewaagd om haar te winnen. Hij begreep, dat het dus slechts zeer natuurlijk was, dat zijzelf de macht harer bekoring hoog aansloeg en in de meening verkeerde, dat iedere man het slachtoffer zou worden van deze toovermacht; maar hij zag geen reden waarom ze boos moest worden zoodra ze bemerkte, dat ze er niet in geslaagd was hèm tot haar slaaf te maken. Ze waren zeer gelukkig samen geweest. Hij kon zich niet herinneren ooit tevoren zoo lang achtereen in het gezelschap van een meisje te hebben doorgebracht of ooit het samenzijn met iemand van haar sexe zoo prettig te hebben gevonden. Het speet hem, dat er iets was

voorgevallen, waardoor de gelijkmatigheid van hun vriendschap werd verstoord, en hij was het spoedig met zichzelf eens, dat het eenige wat een man onder deze omstandigheden kon doen, was haar bokkepruik te negeeren en gewoon met haar om te gaan als voorheen, totdat zij haar bezinning zou hebben teruggevonden. Trouwens iets anders was er niet te doen, want hij kon toch zeker niet Jana toestaan haar tocht naar Zoram zonder bescherming voort te zetten. Het was wel niet erg lief van haar hem voor een jalok te hebben uitgescholden, waarvan hij wist, dat dit in de taal van Pellucidar een diepe beleediging inhield, maar hij wilde dit voorloopig over het hoofd zien en later zou ze er wel spijt van hebben en hem haar excuses aanbieden.

En dus volgde hij haar, maar hij had nog geen twaalf stappen geloopt toen ze zich snel naar hem omkeerde, als een jonge tijger, terwijl ze haar steenen mes trok. „Ik heb je toch gezegd je eigen weg te gaan!” riep zij. „Ik wil je niet meer zien. Als je me volgt, zal ik je doden.”

„Ik kan je niet alleen laten gaan, Jana”, antwoordde hij kalm.

„De Roode Bloem van Zoram wenscht geen bescherming van iemand zoals jij bent!” gaf zij hoogmoedig ten antwoord.

„We zijn zulke goede vrienden geweest, Jana,” pleitte hij. „Laten we met elkander blijven omgaan zoals we dat vroeger hebben gedaan. Ik kan het toch niet helpen, als .. als ..” Hij aarzelde en zweeg.

„Het kan me niet schelen, dat je me niet lief hebt,” zeide ze. „Ik haat je. Ik haat je, omdat je oogen liegen. Soms liegen lippen, en dat doet ons dan geen zeer, omdat we geleerd hebben dat van lippen te kunnen verwachten; maar als oogen liegen, dan liegt ook het hart en is de geheele man valsch. Ik kan je niet vertrouwen. Ik wil je vriendschap niet. Ik wil niets meer van je. Ga weg.”

„Je begrijpt het niet, Jana,” drong hij aan.

„Zooveel begrijp ik wel, dat, als je tracht me te volgen, ik je zal doden.”

„Dan zal je me moeten dooden, want ik zal je blijven volgen. Ik kan je niet alleen laten gaan, het komt er niet op aan of je me haat of niet.” En toen hij dat gezegd had trad hij op haar toe.

Jana keek hem aan, haar voetjes stevig neergezet, haar ruwe steenen dolk krachtig omvat door haar rechter hand, een bliksemend licht van toorn in haar oogen.

Zijn handen langs de zijden neerhangend liep Jason Gridley op haar toe alsof hij haar zijn borst wilde bieden als mikpunt voor haar wapen. Het steenen mes flitste omhoog. Het bleef daar eenige oogenblikken, boven haar schouders; en toen keerde De Roode Bloem van Zoram zich om en vluchtte langs den rand van de kloof.

Ze liep zeer snel en was al spoedig Jason ver vooruit die gehinderd werd door zijn kleeren, zware wapens en munitie. Hij riep haar achterna, eenmaal, tweemaal, smeekte haar stil te houden, maar zij sloeg geen acht op hem; en hij ging hardnekkig voort haar spoor te volgen, zich zooveel reppend als hij maar kon. Hij gevoelde zich gekwetst en boos, maar de overhand in hem had een gevoel van spijt, dat hun prettige vriendschap op zulk een baldadige wijze was verstoord.

Langzaam drong het tot hem door, dat hij zich zeer gelukkig had gevoeld met Jana en dat zij zijn gedachten zoo absoluut in beslag had genomen, dat hij in haar tegenwoordigheid aan geen verleden of toekomst eenige aandacht had geschonken. Zelfs de herinnering aan zijn vermiste kameraden was verbannen geweest naar de tijdelijke nevelen der vergetelheid in het aangezicht van de verantwoordelijkheid, die hij op zich had genomen om het meisje veilig naar het land harer stam terug te geleiden.

„Verdraaid, ze heeft me gewoon tot haar slaaf gemaakt,” overpeinsde hij. „De Circe, die Odysseus ontmoette, kan niet machtiger zijn geweest. En ook niet half zoo lief”, voegde hij eraan toe, terwijl hij spijtig aan de vele charmes der jonge barbaarsche dacht.

En wàt een barbaarsche, – met dat mes, dreigend hem te dooden! Maar hij kon niet nalaten te glimlachen als hij

bedacht hoezeer zij per slot van rekening zich zoo door en door vrouwelijk had gedragen. Zuchtend schudde hij het hoofd, terwijl hij voortsjouwde achter De Roode Bloem van Zoram aan.

Een enkelen keer kreeg Jason een tipje van Jana te zien, als ze een bergrug vóór hem overstak, en ofschoon ze niet meer zoo hard scheen te loopen als voorheen, toch kon hij niet op haar winnen. Voortdurend voelde hij zich gekweld door vrees, dat ze door een wild beest zou worden overvallen en gedood zou worden voordat hij in de gelegenheid zou zijn geweest haar met zijn geweer te hulp te ijlen. Hij wist, dat vroeg of laat ze genoodzaakt zou worden haar vlucht te onderbreken om te rusten en hij hoopte, dat hij haar dan zou kunnen bereiken en dat hij haar dan zou kunnen overhalen haar boosheid te vergeten en weer vrienden te zijn als vroeger.

Maar het scheen wel of De Roode Bloem van Zoram volstrekt niet van plan was om te gaan rusten, terwijl daarentegen de Amerikaan reeds lang het stadium had bereikt van een moeheid, die hem zelfs een oogenblik dreigde te noodzaken zijn achtervolging op te geven totdat hij door slaap nieuwe krachten zou hebben verzameld. Niettemin zeulde hij hardnekkig voort over den ruwen bodem, terwijl het gewicht van zijn wapenen en munitie scheen toe te nemen totdat zijn geweer even zwaar geleeleek als een stuk veldgeschut. Vastbesloten om het niet op te geven wankelde hij de eene helling af en krabbelde tegen een andere weer op, terwijl zijn beenen mechanisch schenen te bewegen, alsof ze folterwerktuigen waren, waar hij geen contrôle over had en die hem maar zonder ophouden verder brachten, niettegenstaande elke vezel van zijn lichaam om rust smeekte.

Bij deze lichamelijke kwelling van vermoeidheid voegden zich nu ook nog honger en dorst, en wetende, dat alleen zij een maatstaf vormden ter berekening van den tijd, leidde hij daaruit af, dat hij wel reeds een zeer langen afstand moest hebben afgelegd sinds hun laatste rust. En toen bereikte hij den top van een lange helling en ontwaarde Jana

recht voor zich uit.

Zij stond aan den rand van een kloof, waar deze overging in een onafzienbaren afgrond en was blijkbaar ongedecideerd wat te doen. De koers, dien ze wenschte te volgen, was haar afgesneden door de kloof en den afgrond. Aan haar linkerkant voerde de weg terug naar de vallei in een tegenovergestelde richting als waar Zoram lag. En keerde ze op haar schreden terug, dan zou zij Jason opnieuw ontmoeten.

Ze keek over den rand van den afgrond, blijkbaar zoekend naar een punt waar ze erin zou kunnen afdalen, toen ze de nadering van Jason bemerkte.

Toornig keerde zij zich naar hem om. „Ga weg,” riep ze uit, „of anders spring ik naar beneden.”

„Toe, Jana,” smeekte hij, „laat me met je mee gaan. Ik zal het je niet lastig maken. Ik zal zelfs niet tegen je spreken als je het niet wilt, maar laat me met je meegaan om je te beschermen tegen de wilde beesten.”

Het meisje lachte hoonend. „Jij mij beschermen!” In haar toon lag een ijzig sarcasme. „Je kent niet eens de gevaren, die zich hier kunnen voordoen. Zonder je vreemde speer, die vuur spuwt en dood, zou je hulpeloos zijn tegen de aanvallen zelfs van de kleinere beesten, en in de hooge Bergen van de Thipdars leven beesten zoo groot en zoo verschrikkelijk, dat ze jou en je vuurspeer erbij in één enkelen slok zouden verslinden. Ga terug naar je eigen volk, mensch van een andere wereld. Ga terug naar de zachte vrouwen, waarvan je me hebt verteld. Slechts een mán kan gaan waar De Roode Bloem van Zoram gaat.”

„Je zoudt me haast doen denken,” antwoordde Jason met een droevig lachje, „dat ik niet meer ben dan een rups, maar niettemin zelfs een rups moet nog over een zekere mate van uithoudingsvermogen kunnen beschikken en daarom blijf ik van plan je te volgen, Roode Bloem van Zoram, totdat de een of andere bemotorbrilde monstrositeit uit het Steenen Tijdperk me aan dit aardsche tranendal komt ontrukken.”

„Ik weet niet waar je nu over praat,” snibbigde Jana;

„maar als je me volgt zal je den dood vinden. Denk eraan wat ik je gezegd heb – slechts een mán kan gaan waar De Roode Bloem van Zoram gaat.” En als om deze bewering waar te maken, keerde zij zich om, slipte snel over den rand van den afgrond en verdween uit het gezicht.

Vlug op diezelfde plek toeloopend keek Jason Gridley over den rand naar beneden en daar, enkele voeten van hem verwijderd, hangend aan een uitsteeksel in den rotswand, was Jana, bezig langzaam haar weg naar omlaag te werken. Jason hield den adem in. Het leek ongelooflijk, dat eenig levend wezen een steunpunt kon vinden langs dezen duizelingwekkend steilen wand. Hij rilde en het koude zweet brak hem uit, terwijl hij het meisje gade sloeg.

Voet voor voet werkte zij zich naar omlaag, terwijl de man, plat voorover liggend, zijn hoofd gebogen over den rand van de rots, haar zwijgend naoogde. Hij durfde niet te spreken uit vrees haar aandacht af te leiden, en toen, na wat een oneindigheid scheen, zij den bodem had bereikt, begon hij te trillen als een riet en nu voor het eerst bemerkte hij hoezeer zijn zenuwen al dien tijd gespannen waren geweest.

„God!” mompelde hij. „Wat een schitterend bewijs van zenuwen en moed en behendigheid!”

De Roode Bloem van Zoram keek niet om of naar boven toen zij haar weg vervolgde en naar een punt zocht waar zij aan de andere zijde weer uit de kloof naar boven zou kunnen klimmen.

Jason Gridley staaarde naar omlaag in den gapenden afgrond. „Slechts een mán kan gaan waar De Roode Bloem van Zoram gaat,” mijmerde hij.

Hij oogde het meisje na totdat ze achter een massa neergestorte rotsblokken verdween, waar de afgrond een bocht naar rechts maakte. En hij wist, dat, tenzij hij eveneens in deze diepte zou kunnen afdalen, hij haar nimmer terug zou zien.

„Slechts een mán kan gaan waar de Roode Bloem van Zoram gaat!”

Jason Gridley stond op. Hij gespte den riem van zijn geweer zoo, dat hij het wapen langs zijn rug kon laten neerhangen. De holsters van zijn beide revolvers verschoof hij zoodat ze aan den achterkant van zijn lichaam kwamen te zitten. Zijn laarzen trok hij uit en liet die over den rotsrand naar beneden vallen. Daarna legde hij zich op den buik en liet zijn lichaam langzaam over den rand naar omlaag zakken, en niet ver van hem vandaan, aan den overkant van den afgrond, bespiedden hem van achter een massa rotspuin twee oogen. Eerst blonk er toorn in die oogen, daarna twijfel, daarna verrassing en eindelijk afgrijzen.

Terwijl de man tastend zocht naar slechts geringe steunpunten en zich dan voorzichtig liet zakken, enkele centimeters, vervolgens weer rondtastte en zich weer een paar centimeters verder liet zakken, verlieten de oogen van het meisje, wijd opengesperd van ontzetting, hem geen seconde.

„Slechts een man kan gaan waar De Roode Bloem van Zoram gaat!”

Behoedzaam tastte Jason Gridley naar elk plekje waar zijn hand of voet een steunpunt kon vinden, alle zoo gering en gevaarlijk, dat het hem soms toescheen of zelfs zijn ademhaling hem zou kunnen doen slippen. Honger, dorst en vermoeidheid waren vergeten, terwijl hij elk zijner zintuigen gebod te gehoorzamen aan het bevel van zijn ijzeren zenuwen.

Plat tegen den wand van den afgrond aangedrukt, durfde hij zijn hoofd zelfs niet enkele strepen te wenden om naar omlaag te kijken en hoewel het hem toescheen of hij daar, zich latende zakken centimeter bij centimeter, reeds een eeuwigheid had gehangen, toch had hij er nog niet het minste begrip van hoeveel verder hij nog moest afdalen. En zoo onmogelijk kwam de taak, die hij zich gesteld had, hem voor, dat hij zelfs geen oogenblik de hoop koesterde die met succes te kunnen volbrengen. Nooit, voor geen moment, gaf het houvast van een nieuw steunpunt hem het gevoel van eenige zekerheid, want elke nieuwe steun scheen hem, zoo mogelijk, nog onzekerder toe dan de voorgaande;

en toen bereikte hij een punt waar, hij mocht tasten waarheen hij wilde, hij heelemaal geen steunpunt kon voelen. Hij kon zich niet bewegen, naar rechts noch naar links, en ook kon hij niet meer zich omhoog werken. Hij had klaarblijkelijk het einde zijner krachten bereikt, maar nog gaf hij het niet op. Terwijl hij zijn gescheurde, bloedende voeten herplaatste op het laatste nietige uitsteeksel, dat ze gevonden hadden, zocht hij heel voorzichtig naar kleine spleten verder omlaag en toen hij eenige uiterst onbetekenende uitsteeksels ruw graniet ontdekte, liet hij zijn voeten langzaam hun steunpunt verlaten totdat zijn lichaam in zijn volle lengte neerhing, slechts gedragen nog door zijn vingers, waar deze zich vastklemden aan de kleine rotspuntjes, die nu zijn eenige toevlucht vormden.

Toen hij daar zoo hing, wanhopend met zijn voeten rondtastend naar het geringste steuntje, verweet hij zich, dat hij zijn zware wapens en munitie niet afgelegd had. En waarom? Omdat zijn leven in gevaar was en hij vreesde te sterven? Neen, zijn eenige gedachte was, dat door hun zwaarte hij niet in staat zou zijn het nog veel langer in deze positie uit te houden en dat, als zijn handen hun houvast zouden moeten loslaten en hij zodoende de eeuwigheid werd ingezonden, dat dan zijn laatste, zwakke hoop om De Roode Bloem van Zoram ooit weer te zien, zou zijn vervlogen. Het is misschien merkwaardig, dat, toen hij daar hing, letterlijk aan het randje van de eeuwigheid, er geen visioenen voor hem oprezen van Cynthia Furnois of Barbara Green.

Hij voelde de kracht zijner vingers verslappen en van hun houvast slippen. Het einde kwam plotseling. Het gewicht van zijn lichaam had de eene hand los doen laten en onmiddellijk slipte ook de andere van het petieterige uitsteeksel, dat ze omklemd had gehouden. En Jason Gridley viel naar beneden, mogelijk achttien centimeters, op den, bodem der kloof.

Toen hij zoo spoedig al op den grond stond durfde Jason het groote geluk, dat hem beschoren was geweest, eerst niet

te geloven. Hij was bijna te bang om te durven kijken, gluurde voorzichtig naar beneden,en toen eerst daagde de waarheid voor hem op: hij had zijn afdaling met succes volbracht! Zijn knieën knikten onder hem en toen hij op den grond ineenzakte, barstte een meisje, dat hem van den overkant der kloof had bespied, in tranen uit.

Niet ver van hem verwijderd welde een bron uit den wand van het ravijn en vormde een klein beekje, dat in het zonlicht naar omlaag huppelde, naar de vallei; en nadat hij zich eenigszins van zijn uitputting en emoties had hersteld, vond hij zijn laarzen weer terug en hinkte naar het beekje. Hier leschte hij zijn dorst en waschte zijn voeten, zo goed mogelijk de verschillende wonden reinigend, legde een ruw verband door zijn zakdoek in reepen te scheuren, trok zijn laarzen weer aan en vervolgde moeilijk zijn weg, op zoek naar Jana.

Ver boven, nabij de toppen van den kolossalen bergketen, zag hij weinig goeds voorspellende wolken zich samepakken. Dat waren de eerste wolken, die hij in Pellucidar had gezien en alleen daarom vond hij ze merkwaardig en belangrijk. Dat ze regen voorspelden kon hij wel begrijpen; maar hoe kon hij droomen, dat hun regenval zulk een catastrophale uitwerking kon hebben?

Ver voor hem uit was De Roode Bloem van Zoram bezig opwaarts te klimmen langs een spoor, waarvan zij meende, dat het haar via den rand van den afgrond zou leiden naar de hoogere regionen der bergen, die ze wenschte te bereiken. Toen zij Jason's leven in onmiddellijk gevaar had gezien, was ze van ontzetting vervuld geweest, en had ze diepe wroeging gevoeld over het gebeurde, maar toen hij zijn afdaling had volvoerd en zich weer in veiligheid bevond, was haar stemming omgeslagen en met de perversiteit, die vrouwen eigen is, zocht ze hem opnieuw te ontkomen. Ze had haast den top van de helling bereikt toen de storm losbrak en tegelijk bedacht ze zich, dat de man beneden haar onwetend was van het gevaar, dat hem thans nog in ergere mate bedreigde dan met zijn afdalen in de kloof

het geval was geweest.

Zonder de minste aarzeling keerde De Roode Bloem van Zoram op haar schreden terug en spoedde zich met snelheid langs het steile spoor, dat ze juist met zooveel moeite had beklommen, naar omlaag. Zij moest hem bereiken voordat de wateren hem konden bereiken. Zij moest hem leiden naar een hoogere plek in het ravijn, want ze wist, dat de bodem spoedig een schuimende, kokende zondvloed zou zijn, het ravijn geheel vullend tot op een hoogte van tweehonderd voet.

Reeds stond het water hoog in het ravijn beneden haar en ze zag het over den rand van de kloof heenkomen en naar omlaag stroomen in razende watervallen, die aarde en steenen met zich sleepten. Nooit in haar leven had Jana zoo iets vreeselijks aanschouwd. De donder rolde en de bliksem flitste; de wind gierde en het water viel in verblindende gordijnen en nu, plotseling zelf bedreigd door een onmiddellijken dood, tastte het meisje met gesloten oogen haar weg naar omlaag, in haar hopeloos pogen hulp te gaan brengen. Hoe hopeloos het was zag ze spoedig, want het water in den afgrond was reeds gestegen; ze ontwaarde het al vlak onder zich, en het einde van den storm was nog lang niet te verwachten. Niets daar beneden zou dit hebben kunnen overleven. En de man moest reeds lang zijn weggespoeld.

Jason was dood. De Roode Bloem van Zoram stond eenige oogenblikken stil te kijken naar het voortdurend nog wassende water beneden haar. En er kwam een drang in haar op er zich in te storten. Zij wenschte niet meer te blijven leven; maar iets weerhield haar; misschien was het 't primitieve instinct van ieder oermensch, wiens geheele bestaan één vechten was tegen den dood, die van geen ander bestaan afwist en wien het begrip van zich vrijwillig aan den vijand overgeven onbekend was. En daarom ging zij weer terug en vocht haar weg opwaarts, terwijl de wateren van beneden, zonder ophouden stijgend, haar dreigden te bereiken en de van boven neergutsende watervallen haar zochten omver te werpen en te vernietigen.

Jason Gridley had wolkenbreuken in Californië en Arizona bijgewoond en hij wist hoe spoedig kloven en ravijnen in kokende zondvloeden konden worden herschapen. In de San Simon Flats had hij eens een rivier gezien, die binnen een paar uur een mijl breed was geworden en toen hij dus het water plotseling den bodem van het ravijn zag overstroomen en bemerkte, dat nog geen storm, dien hij ooit had meegemaakt, in omvang en hevigheid kon vergeleken worden met deze razernij, verloor hij geen tijd met het zoeken naar een hooger gelegen schuilplaats; maar de wanden van het ravijn waren steil en zijn langzaam opstijgen ontmoedigde hem toen hij het water snel achter zich aan zag wassen. Toch was er nog hoop, want juist voor zich uit ontdekte hij een zachter glooiende helling, die naar den bovensten rand van het ravijn voerde.

Terwijl hij zich repte om zijn leven te redden, rees de kokende zondvloed en omspoelde reeds zijn voeten, terwijl van boven af de gordijnen van stroomenden regen op hem neergutsten en hem achteruit wierpen, zoodat hij dikwijls een volle minuut achtereen moest blijven stilstaan om zich op zijn plek te handhaven.

Het razende water had nu reeds zijn knieën bereikt en een oogenblik werd hij van de been geworpen en bij zijn poging om weer overeind te komen verloor hij zijn geweer; maar terwijl dit in den aanzwellenden stroom wegslipte, zag hij nog kans tijdelijk in veiligheid te komen.

Voorwaarts en opwaarts vocht hij zijn weg, totdat hij eindelijk een plek bereikte, waar, naar hij vertrouwde, het water niet zou komen, en daar hurkte hij neer onder een overhangend granietblok, dat hem gedeeltelijk tegen de elementen kon beschermen, terwijl Tarzan en Thoar en Tar-gash in een ander gedeelte dezer bergen neerhurkten, in stille misère wachtend totdat de storm zou zijn uitgewoed.

Hij vroeg zich af of Jana aan dezen zondvloed zou hebben kunnen ontkomen, en zooveel vertrouwen had hij in haar meesterlijke behendigheid om aan de diverse nukken

van het wilde leven in Pellucidar het hoofd te bieden, dat hij slechts weinig vrees voor haar koesterde met betrekking tot dezen storm.

Terwijl het koud en donker was, trachtte hij plannen voor de toekomst te ontwerpen. Welken kans had hij om De Roode Bloem van Zoram terug te vinden in dezen chaos van kolossale pieken, als hij niet eens wist in welke richting haar land gelegen was, in deze streek waar geen wegen en geen wildsporen waren en waar zelfs de enkele voetsporen, die zij zou hebben achtergelaten, volkomen zouden zijn uitgewischt door den zondvloed, die den geheelen omtrek had overstroomd?

Op goed geluk af maar verder strompelen scheen het eenige wat hem overbleef, daar hij niet dan hoogst oppervlakkig de richting wist waar Zoram zich moest bevinden en geen flauw vermoeden had waar zijn vrienden der O-220 expeditie konden zijn.

Eindelijk hield de regen op. De zon brak door over een dampende wereld en gekoesterd door haar verwarmende stralen voelde Jason tegelijk ook de hoop in zijn binnenste eenigszins herleven. Zich als herboren gevoelend nam hij het opsporingswerk weer ter hand, waar het hem tot op dit oogenblik een zoo hopelooze taak was toegeschenen.

Trachtend zich de globale richting te binnen te brengen, waar, zooals Jana hem had medegedeeld, Zoram moest liggen, zette hij koers naar een punt, dat een inham scheen te zijn tusschen twee stoere pieken en zich verhief boven het plateau van den bergketen. Dorst kwelde hem niet meer en hij was over zijn honger heen. En ook scheen het hem weinig waarschijnlijk, dat hij spoedig op wild zou stooten, daar de storm alle beesten naar lager gelegen oorden scheen te hebben verdreven. Maar de fortuin was hem gunstig. In een door het water uitgeholde rotsige ruimte vond hij een nest met eieren, dat de verwoesting der elementen had getrotseerd. Door welk beest die eieren waren gelegd wist hij niet en ook kon het hem niet schelen of het eieren van een vogel dan wel van een reptiel waren. Ze waren versch en

het beteekende voedsel; en zoo groot waren ze, dat twee ervan voldoende waren om zijn honger te stillen.

Niet ver verwijderd van de plek waar hij de eieren had ontdekt, groeide een lage boom en nadat hij zijn maal had beëindigd, droeg hij de drie overblijvende eieren naar deze wel zeer onvoldoende schuilplaats voor de scherpe oogen van vliegende reptielen of roofvogels. Hier trok hij zijn kleederen uit en hing die aan de takken van den boom in het zonlicht te drogen en vervolgens legde hij zich onder aan den stam neer om te slapen. En in de warmte van Pellucidar's eeuwige middagzon gevoelde hij zich behagelijk.

Hoe lang hij geslapen had wist hij niet, maar toen hij ontwaakte was hij volkomen uitgerust en verfrischt. Hij was doordrongen van een nieuw gevoel van zelfvertrouwen toen hij opstond en hij rekte zich eens heerlijk uit, van plan direct zijn kleederen weer aan te trekken. Maar midden in deze strek-beweging hield hij ineens op en hij voelde zich verstijven van schrik: zijn kleederen waren weg! Haastig keek hij om zich heen om het wezen te ontdekken, dat ze gestolen had, maar noch het een noch ook het andere kreeg hij ooit weer te zien.

Wel ontwaarde hij zijn hemd op den grond liggen, dat vermoedelijk aan de aandacht van den plunderaar was ontsnapt. Dat, alsmede zijn revolvers en gordel met munitie, die naast hem hadden gelegen toen hij sliep, was alles wat hem overgebleven was.

De weersgesteldheid van Pellucidar is zoodanig, dat kleeding er eerder een last is dan een noodzakelijkheid, maar een beschaafd mensch is nu eenmaal zoo gewend aan de vreemde uitrusting waarmede hij vele geslachten achtereen zichzelf reeds heeft gehinderd, dat, zoodra hij er zich van beroofd vindt, zijn geschiktheid, zelfvertrouwen en vindingrijkheid plotseling zijn teruggebracht tot een niveau, die het nulpunt nadert.

Nooit in zijn leven had Jason Gridley zich zoo hulpeloos en nietig gevoeld als op dit oogenblik, toen hij de noodzakelijkheid onder de oogen zag om voortaan in deze wereld

rond te wandelen in geen andere kleeding dan een gescheurd hemd en een munitiegordel. Toch overwoog hij, dat, met uitzondering van zijn laarzen, hij niets kwijt was geraakt, dat hem eenig ongemak zou opleveren of hem in zijn bewegingen zou hinderen; maar wellicht was hij het meest ontzet bij de gedachte aan den invloed, dien deze ramp zou hebben op het verder achtervolgen van de hoofdpersoon van zijn opsporingscampagne: hoe kon hij het zoeken naar De Roode Bloem van Zoram voortzetten in deze schamele bedekking?

Het was waar, De Roode Bloem zelf was niet overdadig aangedaan met kleedende omhulsels; toch, in haar geval scheen dit van niet den minsten invloed te zijn op haar zedigheit; maar het vooruitzicht haar te vinden werd nu getemperd door de gedachte aan het malle figuur, dat hij zou slaan; en bij het denken alleen al aan zulk een ontmoeting vloog het bloed hem naar het gezicht.

In zijn droomen had hij zich wel eens voorgesteld, dat hij ergens buiten wandelde in het eene of andere belachelijke déshabillé, maar nu zulk een droom werkelijkheid was geworden, kon hij de vergelijking maken, dat nog nooit in eenig verdichtsel van zijn onderbewustzijn hij zich zóó absoluut verlegen en verstoken van alle zelfvertrouwen had gevoeld als thans inderdaad het geval was.

Gemelijk scheurde hij zijn hemd aan reepen en knutselde er een soort lendedoek van; daarna gespte hij zijn munitiegordel om en stapte zoo de wereld in, als een Adam bewapend met twee Colt-revolvers.

Onder het voortgaan op zijn onderzoekstocht naar Zoram bevond hij, dat het grootste ongemak, hetwelk het gemis van zijn kleederen hem opleverde, was de pijn, die hij aan zijn voeten leed, waarvan de zolen toch reeds waren verwond bij het afdalen langs de scherpe rotshelling van de kloof. Dit ongemak evenwel kwam hij gedeeltelijk teboven toen hij, nadat het wild weer in de bergen was teruggekeerd, in de gelegenheid was een klein reptiel te schieten, uit welke huid hij twee ruwe sandalen fatsoeneerde.

De zon, die zijn naakte lichaam bescheen, had niet dezelfde uitwerking op zijn huid als het geval zou zijn geweest met de zon onzer bovenwereld onder gelijke omstandigheden, maar zij overtoog hem met een goudbronzen tint, welk feit hem een nieuw zelfvertrouwen gaf, bijna even groot als hij zou hebben ondervonden indien hij in staat zou zijn geweest zijn verloren kleederen weer terug te krijgen; en hierdoor ontdekte hij de ware oorzaak van zijn verlegenheid over zijn naaktheid: het was de blankheid van zijn huid geweest, die hem zoo naakt had doen voorkomen in vergelijking met andere schepselen in deze wereld, want deze bleekheid had den indruk van zachtheid en verweekelijking gegeven en een onbehaaglijk gevoel van minderwaardigheid in hem gewekt. Maar sinds hij nu als het ware een bronzen jas aan had en sinds zijn voeten gehard begonnen te worden en aan de sandalen waren gaan wennen, liep hij niet langer voort in voortdurend denken aan zijn naaktheid.

Hij sliep en at verscheiden keeren en dit deed hem begrijpen, dat er een aanmerkelijk lange bovenaardsche tijd moest zijn verlopen sedert zijn scheiding van Jana. Tot dusver had hij geen verder spoor van haar kunnen ontwaren, noch van eenig ander menscheijk wezen, ofschoon hij dikwijls was bedreigd door wilde beesten en reptielen, maar de ondervinding had hem geleerd, hoe hij deze het best kon ontgaan zonder nog van zijn wapens te behoeven gebruik te maken. Hij had besloten slechts in de uiterste noodzakelijkheid zijn toevlucht daartoe te nemen, want hij voorzag niet zonder bezorgdheid, dat eenmaal de tijd zou komen, dat hij zijn laatste munitie zou hebben verschoten.

Hij was nu den rug van den bergketen over en ontdekte, dat aan de andere zijde de landstreek vriendelijker was. Het was er nog wel woest en rotsachtig, maar de plantengroei was weelderiger en op verscheiden punten waren de flanken der bergen bekleed met wouden, die ver opwaarts reikten naar de hooger gelegen pieken. Er waren meer stroomen en een grootere hoeveelheid klein wild, hetgeen hem een opluchting bezorgde met betrekking tot zijn voedsel-

voorziening.

Met het doel zijn kostbare munitie zooveel mogelijk te sparen, had hij andere wapens vervaardigd; de invloed van zijn omgang met Jana bleek uit een groote speer, terwijl hij aan zijn bekendheid met Tarzan van de Apen en de Waziri krijgers zijn ruwen boog en pijlen te danken had. Als hij had moeten wachten tot het oogenblik waarop hij deze wapens behoorlijk had kunnen hanteeren, dan zou hij waarschijnlijk in dien tusschentijd van honger zijn omgekomen. Maar hij had nog zijn Colts en zoo langzamerhand had hij een voldoende geschiktheid verkregen in het gebruik zijner nieuwe wapens om te allen tijde van een rijkelijke jachtbuit verzekerd te kunnen zijn.

Jason Gridley had reeds sinds lang alle hoop opgegeven om nog ooit zijn luchtschip of zijn vrienden terug te vinden en had zich met alle wijsgeerigheid, waarover hij maar kon beschikken, neergelegd bij zijn toekomstig lot, waaraan hij niet scheen te kunnen ontkomen. En zoo had hij zich al ingesteld op een verder voortleven in Pellucidar, met primitieve wapenen strijdend voor zijn behoud tegen de woeste ondieren der onderwereld.

Het meest van alles miste hij menschelijk gezelschap en hij keek verlangend uit naar den dag, waarop het hem vergund zou zijn een stam menschen te vinden, met wie hij zijn lot zou kunnen deelen. Ofschoon hij, naar de inlichtingen, die Jana hem had verstrekt, zich er volkomen van bewust was, dat het ontzaglijk moeilijk zou zijn, zoo niet onmogelijk, om hetzij het vertrouwen of de vriendschap te winnen van welken volksstam dan ook in Pellucidar, wiens houding tegenover vreemden gewoonlijk vijandig is, toch liet hij de hoop niet varen en zijn oogen waren steeds op den uitkijk naar menschen. En nu zou hij daar niet lang meer op behoeven te wachten.

Hij had alle begrip van richting verloren voor zoover betref de ligging van Zoram en trok doelloos verder van kampvuur tot kampvuur in de ijdele hoop, dat hij toch nog wel eens op een keer in Zoram zou kunnen aanlanden, toen

een briesje, van omlaag naar hem opstijgend, hem de scherpe lucht van rook deed ontwaren. Oogenblikkelijk was zijn geheele innerlijke wezen vervuld van opgewondenheid, want rook beteekende vuur en vuur beduidde een mensch.

Behoedzaam den berg afdalend in de richting vanwaar de wind kwam, werden zijn gretig zoekende oogen weldra beloond door het gezicht van een dun spiraaltje rook, dat recht voor hem uit een ravijn omhoog steeg.

Het was een rotsig ravijn met steile wanden, maar veel lager dan die aan zijn anderen kant, terwijl op vele plaatsen de wand zoo zeer uitgehold was door natuurlijke oorzaken, dat men daarlangs gemakkelijk tot op den bodem kon neerdalen.

Voorzichtig naar den rand kruipend, gluurde Jason Gridley naar omlaag. In het midden over den met gras bedekten bodem, kabbelde een bergstroompje. Reusachtige boomen stonden hier en daar verspreid en verleenden aan het geheel een parkachtig aanzien; en dit aspect werd nog verhoogd door de prachtige groote bloemen, die als sterren het grasveld bezaaiden en zelfs tot in de boomen bloeiden.

Naast een klein vuur aan den rand der beek hurkte een bronzen krijgsman, die al zijn aandacht besteedde aan een vogel, dien hij boven zijn vuur braadde. Terwijl Jason hem bespiedde, zon hij op het beste middel om hem nader te komen, teneinde hem direct te overtuigen van zijn vriendschappelijke bedoelingen en te voorkomen, dat zijn natuurlijk wantrouwen in vreemden werd opgewekt, daar dit wantrouwen wilden volksstammen is aangeboren. Hij had juist besloten, dat het beste plan zou zijn onbevreesd op den vreemde beneden toe te loopen, zonder wapenen in de hand te houden, en was op het punt dit plan ten uitvoer te brengen, toen zijn aandacht op den top der kloof aan de overzijde van het nauwe ravijn werd gevestigd.

Er was geen voor zijn ooren waarneembaar geluid geweest en de top had zich ook niet in zijn gezichtslijn bevonden terwijl hij den man, die beneden in het ravijn zat, gade

sloeg. Dus wat zijn aandacht had getrokken wist hij niet, tenzij het die subtiele macht van waarnemen was geweest, welke verleend wordt door de geheimzinnige geestelijke eigenschap, die we wel eens het zesde zintuig noemen.

Maar, het moge dan zijn als het wil, zijn oogen vestigden zich regelrecht op een plek, boven op dien top, waar een monster stond, zooals nog nooit door eenig levend wezen van de buitenkorst der aarde was aanschouwd: een gigantische beschubde dinosaurus was het, een onmetelijk groot reptiel, dat tusschen zestig en zeventig voet lang was en van het achterste gedeelte van zijn lichaam af gemeten, daar dit zijn hoogste punt was, ruim vijf en twintig voet boven den grond stond. Zijn betrekkelijk kleine gepunte kop geleek op die van een hagedis. Langs zijn rug bevonden zich dunne, hoornige platen, die over elkander lagen en waarvan de grootste welhaast drie voet lang en even breed waren, maar van een dikte van niet meer dan een centimeter. De dikke staart, die uitliep in een lange, hoornige graat, was toegerust met twee dergelijke graten aan het bovineinde en aan de punt. Elke dezer graten mat ongeveer drie voet in lengte. Het monster stond op vier hagedisachtige pooten, waarvan de voorste zoo kort waren, dat zijn neus den grond bijna raakte, hetgeen hem een buitengewoon lomp en onbeholpen voorkomen gaf.

Het beest scheen den man in het ravijn te beloeren en plotseling tot Jason's verbazing, trok hij zijn achterpooten onder zich in en stortte zich recht van den top der steile kloof naar omlaag.

Jason's eerste gedachte was, dat het gigantische monster op den bodem van het ravijn te pletter zou vallen, maar tot zijn sprakelooze verbazing viel het niet, maar bewoog zich in glijvlucht naar beneden, gedragen op de lucht door zijn geweldige pantserplaten, waardoor hij zichzelf had getransformeerd in een monsterachtig motorloos vliegtuig.

Het suizen van zijn vlucht trok de aandacht van den krijgsman die naast zijn kampvuur hurkte. De man sprong overeind, greep zijn speer en terwijl hij dit deed wipte

Jason Gridley over den rand van de kloof en rende langs de ruwe helling op den eenzamen krijger toe, terwijl hij tegelijk zijn beide Colts uit hun holsters trok.

HOOFDSTUK XI

De spelonk van Clovi.

Terwijl Tarzan langs den lasso naar omhoog klom, hield de beer, die hem vlak op de hielen zat, zijn vaart in door op de hurken neer te vallen en stopte recht onder Tarzan. En toen gebeurde er een van die onvoorziene ongelukken, waarvoor niemand op zijn hoede had kunnen zijn.

Het toeval wilde, dat het granieten rotsuitsteeksel, waar Tarzan zijn lasso overheen had geslingerd, op een zekere plek aan den bovenkant zoo scherp was als een mes, en door het zware gewicht van den man, die eraan hing, werd de lasso juist op die plaats doorgesneden, zoodat de Gebieder der Wildernis neerstortte en op den rug van den holenbeer terecht kwam.

Dit ging zoo snel in zijn werk, dat het nog de vraag is wie het meest verbaasd was, de beer of Tarzan. Maar wilde beesten en natuurmenschen, die in het leven wenschen te blijven, kunnen zich de luxe niet permitteeren om zich door een verbazing van hun stuk te laten brengen. In dit geval accepteerden beiden de gebeurtenis alsof die vooraf bedoeld en verwacht was.

De beer richtte zich op en schudde zich bij zijn poging om dat mensch-ding op zijn rug kwijt te raken, terwijl Tarzan een bronzen arm om den ruigen nek van het beest slipte en zich krampachtig bleef vasthouden, terwijl hij zijn jachtmes uit de scheede trok. Het was een gevaarlijke plek om er een strijd op leven en dood te gaan ondernemen. Aan den eenen kant verhief zich de rots hoog boven hen en aan de tegengestelde zijde daalde die neer in duizelingwekkende steilte naar de diepte van een gapenden afgrond, en hier beloofden de pogingen van den beer om zijn tegenstander af te schudden

beloond te worden met een val van beiden tegelijk in de diepte der eeuwigheid.

Het gegrauw en gebrul van den viervoeter weerschalde tusschen de machtige pieken der Bergen van de Thipdars, maar de aap-mensch vocht geluidloos, terwijl hij zijn mes herhaaldelijk stootte in den rug van het schoppende beest, dat zijn alleruiterste best deed hem van zich af te werpen, ofschoon het niettemin op zijn hoede was om niet te dicht bij den rand van den afgrond te komen, uit vrees in de diepte te vallen.

Maar het gevecht kon zoo niet eeuwig duren en tenslotte vond Tarzan's mes de ruggegraat. Het monster verstijfde onder stuiptrekkingen en Tarzan glipte vlug van zijn rug af. Hij hervond nog juist zijn evenwicht op den rotsrand, toen 't zware kadaver voorover neersloeg, over den rand heenrolde en in den afgrond plofte, met zich meenemend vier pijlen en de speer van Tarzan.

De aap-mensch vond zijn lasso liggen waar die neergevallen was, raapte hem op en liep langs het spoor terug op zoek naar zijn boog, dien hij op zijn vlucht had moeten wegwerpen; en ook om den jongen te vinden.

Hij had nog slechts enkele stappen gedaan, toen hij om den hoek van een rots gaande, plotseling het kind zag aankomen. Toen de jongen hem zag, bleef hij staan, zijn speer gereedhoudend, zijn steenen mes uit de scheede halend. Hij had Tarzan's boog in de hand, maar bij het gezicht van den aap-mensch liet hij dien vallen, om zich beter te kunnen verdedigen als de vreemde hem aanviel.

„Ik ben Tarzan van de Apen,” zeide de Gebieder der Wildernis. „Ik kom als vriend en niet om te dooden.”

„Ik ben Ovan,” zeide de jongen. „Als je niet naar ons land kwam om te dooden, dan ben je gekomen om een vrouw te rooven en daarom is het de plicht van elken krijgsman van Clovi om je te dooden.”

„Tarzan zoekt geen vrouw,” zeide de aap-mensch.

„Waarom is hij dan in Clovi?” wilde de jongen weten.

„Hij is verdwaald,” antwoordde de aap-mensch. „Tarzan

komt uit een wereld, die aan de andere zijde van Pellucidar gelegen is. Hij heeft zijn vrienden verloren en kan den terugweg naar hen niet meer vinden. Hij zou vrienden willen zijn met het volk van Clovi.”

„Waarom heb je den beer aangevallen?” vroeg Ovan plotseling.

„Als ik hem niet had aangevallen, zou hij jou gedood hebben,” zeide de aap-mensch.

Ovan krabde zich het hoofd. „Ik dacht ook al,” zeide hij, „dat er geen andere reden kon zijn. Hetzelfde zou ook een man van mijn stam hebben gedaan, maar jij behoort niet tot mijn stam. Jij bent een vijand en daarom kon ik niet begrijpen waarom je het deed. Wilde je me zeggen, dat, hoewel ik niet van je stam ben, je toch mijn leven hebt willen redden?”

„Zeker,” zei Tarzan.

Ovan keek lang en vast naar den knappen reus, die voor hem stond. „Ik geloof je,” zeide hij, „hoewel ik het niet begrijp. Ik heb nooit tevoren van zoo iets gehoord. Maar ik weet niet of de mannen van mijn stam je óók zullen gelooven. Zelfs al zal ik hun verteld hebben wat je voor mij hebt gedaan, kan het toch nog wel zijn, dat ze je wenschen te dooden, want zij meenen, dat het nooit veilig is om een vijand te vertrouwen.”

„Waar is je dorp?” vroeg Tarzan.

„Dat ligt niet ver van hier.”

„Ik zal met je meegaan,” zei Tarzan; „dan kan ik je opperhoofd spreken.”

„Heel goed,” antwoordde de jongen. „Je kunt met Avan, het opperhoofd spreken. Hij is mijn vader. En als ze er toe mochten besluiten je te dooden, dan zal ik trachten je te helpen, want je hebt mijn leven gered toen de ryth me wilde verscheuren.”

„Waarom was je in dat hol?” verlangde Tarzan te weten. „Het was toch heel duidelijk, dat het een hol was van een wild beest.”

„Jij volgde ook hetzelfde spoor,” gaf de jongen ten ant-

woord. „Maar jij was toevallig achter den ryth, en het was mijn ongeluk, dat ik voor hem uit liep.”

„Ik wist niet waarheen het spoor leidde,” hernam de aap-mensch.

„Ik evenmin,” zei Ovan. „Ik heb nooit gejaagd behalve samen met oudere mannen, maar nu ben ik op den leeftijd gekomen, dat ik zelf een krijgsman ben geworden en daarom heb ik de hollen van mijn volk verlaten om alleen mijn eerste wild te dooden, want dan eerst mag een man hopen een goed krijgsman te worden. Ik zag dit spoor en, hoewel ik niet wist waarheen het voerde, volgde ik het; maar ik had het nog niet lang gevolgd toen ik de voetstappen van den ryth achter me vernam en toen ik aan het hol kwam en zag, dat daar het spoor eindigde, begreep ik, dat ik nooit de grotten van mijn volk weer zou zien en dat ik nooit een krijgsman zou worden. Toen de groote ryth aankwam en mij hier zag staan, was hij heel boos, maar ik zou toch met hem hebben gevochten. Misschien zou ik hem hebben kunnen dooden, hoewel ik niet geloof, dat dit me zou gelukt zijn. En toen kwam jij met je gebogen stok en wierp een kleine speer in zijn rug, waarop de ryth zoo woedend werd, dat hij mij vergat en jou ging achtervolgen, wat je wist dat hij zou doen. Het moeten wel heel dappere krijgers zijn, die komen van het land, waar jij vandaan komt. Vertel me eens iets van je land. Waar ligt het? Zijn jullie krijgers groote jagers en heeft je opperhoofd veel macht in jouw land?”

Tarzan trachtte uit te leggen, dat zijn land niet in Pellucidar was gelegen, maar dit ging Ovan's begrip van bevatting te boven en daarom leidde Tarzan het gesprek op den jongen zelf en terwijl zij een kronkelend wildspoor volgden naar Clovi, vertelde Ovan van de dapperheid van de mannen van zijn stam en van de schoonheid van diens vrouwen.

„Avan, mijn vader, is een groot opperhoofd,” vervolgde hij. „En de mannen van ons volk zijn machtige krijgslieden. Dikwijls strijden wij met de mannen van Zoram en we zijn zelfs reeds doorgedrongen tot Daroz, dat nog verder ligt

dan Zoram, want altijd zijn er meer mannen dan vrouwen in onzen stam en daarom moeten onze krijgslieden hun vrouwen in Zoram en Daroz zoeken. Nu is Carb weer naar Zoram gegaan met twintig krijgslieden om vrouwen te stelen. De vrouwen van Zoram zijn heel mooi. Als ik wat groter ben zal ik ook naar Zoram gaan om een vrouw te rooven.”

„Hoever ligt Zoram van Clovi?” vroeg Tarzan.

„Sommigen zeggen, dat het niet zoo ver is, maar anderen vertellen, dat het wel ver weg ligt,” hernam Ovan. „Ik heb gehoord, dat de heenweg naar Zoram veel verder is dan de terugweg, omdat onze krijgers gewoonlijk zesmaal eten op hun tocht naar Zoram, maar teruggaande kan een sterke man den weg afleggen terwijl hij maar tweemaal eet en toch zijn kracht blijft behouden.”

„Maar hoe komt het dan, dat de terugweg korter is dan de heenweg?” informeerde de aap-mensch.

„Omdat, als zij terugkeeren, zij gewoonlijk achtervolgd worden door de krijgers van Zoram,” besloot Ovan.

Tarzan schepte vermaak in de naïveteit van Ovan's redeneering, terwijl hem hier alweer de onmogelijkheid bleek om afstanden te berekenen of tijd te bepalen onder de in Pellucidar heerschende onregelmatige omstandigheden.

Terwijl het tweetal zijn weg naar Clovi vervolgde, had de jongen gaandeweg zijn houding van wantrouwen tegenover Tarzan geheel prijsgegeven en scheen hem heelemaal te beschouwen als iemand, die gelijk stond met een lid van zijn eigen stam. Hij ontdekte de wonden aan diens schouders, veroorzaakt door de klauwen van den thipdar, en toen hij na eenige moeite Tarzan ertoe gekregen had hem het heele verhaal te vertellen, gaf hij uiting aan zijn bewondering voor den moed, vindingrijkheid en kracht, die hem in staat hadden gesteld te ontkomen aan een positie, die de bewoners der onderwereld als een hopelooze zouden hebben beschouwd.

Ovan bemerkte, dat de wonden waren gaan zweren en begreep, dat ze Tarzan veel pijn moesten veroorzaken en daarom, toen ze bij een beek waren gekomen, drong hij erop

aan ze te reinigen, hetgeen hij met veel zorg deed, waarna hij bladeren van een bepaalde struik zocht en het sap in de open wonden deed druppelen.

De pijn, veroorzaakt door het zweren, was nog niets geweest vergeleken bij de verschrikkelijk stekende pijn, die hij ondervond door Ovan's behandeling en de jongen lette het zeer goed op, dat Tarzan geen spier van zijn gezicht vertrok bij de heftige smarten, die hij moest uitstaan, en dit verhoogde nog meer de bewondering van het kind voor zijn nieuwgevonden metgezel.

„Het doet wel pijn,“ zeide hij, „maar nu kunnen de wonden niet meer zweren en later zullen ze heel gauw genezen zijn.“

De pijnen, die, toen ze hun weg vervolgden, hem in het eerst nog folterden, namen gaandeweg af, totdat ze tenslotte geheel verdwenen en daarna ondervond de aap-mensch geen hinder meer van zijn wonden.

De weg voerde naar een woud, waar sterke, rechte boompjes groeiden, en daar hield Tarzan zich lang genoeg op om een nieuwe speer en een half dozijn pijlen te vervaardigen.

Ovan betoonde zich zeer belangstellend in Tarzan's stalen mes en in zijn boog en pijlen, hoewel hij voor de pijlen toch wel een beetje minachting had, omdat die in zijn oogen kleine speertjes waren, goed voor kinderen om mee te spelen. Maar toen ze honger kregen en Tarzan een bergschaap neerlegde met een enkel pijlschot, veranderde de minachting van den knaap in bewondering en daarna gaf hij blijken van groot respect voor dien boog met pijlen en verzocht Tarzan hem te leeren hoe hij ze zelf zou kunnen maken en hoe hij ze hanteeren moest.

De kleine Cloviaan was een jongen naar Tarzan's hart en het tweetal werd de beste vrienden op hun weg naar het land van Clovi. En Ovan kenmerkte zich door de rustige waardigheid van het wilde ras en was niet praatziek, welke onhebbelijkheid zoowel de trots als ook de vloek is van den beschaafden mensch. Er bestonden geen jongens-redenaars in het vreedzame Pliocceensche tijdperk.

„Wij zijn er nu bijna,” kondigde Ovan aan, terwijl hij bleef staan aan den rand van een ravijn. Hier beneden liggen de spelonken van de Clovianen. Ik hoop, dat Avan, het opperhoofd, je zal ontvangen als een vriend, maar dat kan ik niet beloven. Misschien zou het voor jou beter zijn nu verder je eigen weg te volgen en niet te gaan naar de holen van Clovi. Ik zou niet graag willen, dat je gedood werd.”

„Ze zullen me niet dooden,” zeide Tarzan. „Ik kom als vriend.” Maar in zijn hart begreep hij, dat er alle kans was, dat deze primitieve wilden nooit een vreemde onder zich zouden willen opnemen of hem op voet van gelijkheid en vriendschap behandelen.

„Kom dan,” zeide Ovan, terwijl hij in het ravijn begon af te dalen. Halverwege naar omlaag begon het pad weer te stijgen langs de zijde van het ravijn in de richting van den ingang der bergengte. Het pad was hier horizontaal, wel onderhouden en veel begaan en wees erop, dat het met bekwaamheid was aangelegd. Het was geenszins een pad als een toevallig ontstaan wildspoor, maar eerder het werk van intelligente menschen, mochten het dan ook wilde en primitieve menschen zijn.

Over dit pad liepen zij een eindje voort en toen liet Ovan een zacht gefluit hooren, dat een oogenblik later werd beantwoord van achter een bocht in het pad en toen beiden den hoek voorbij waren, ontwaarde Tarzan vóór zich een breed, door de natuur ontstaan, plateau, dat geheel door een vooruitstekende rotspartij werd overdekt; en op den achtergrond van den aldus in den wand van de kloof gevormden inham ontdekte hij den donkeren ingang van een grot.

Op dit plateau, dat wel 'n oppervlakte van circa acht of negen duizend vierkante meters moest hebben, waren minstens een honderdtal mannen, vrouwen en kinderen bijeen.

Aller oogen waren op hen gericht, toen zij daar aankwamen en op het gezicht van Tarzan sprongen de krijgers op en grepen hun speren en messen. De vrouwen riepen hun kin-

deren bij zich en begaven zich snel naar den ingang van de spelonk.

„Vreest niet,” riep de jongen. „Het zijn alleen Ovan en zijn vriend Tarzan.”

„We zullen hem dooden,” gromden sommige krijgers.

„Waar is Avan, het opperhoofd?” riep de jongen gebiedend.

„Hier is Avan, het opperhoofd,” kondigde een norsche diepe stem aan, en Tarzan liet zijn blik vallen op een sterke, trotsche gestalte, die uit de spelonk te voorschijn trad.

„Wie is dat daar, Ovan?” wenschte het opperhoofd te weten. „Als je ons een krijgsgevangene hebt gebracht, had je hem eerst moeten ontwapenen.”

„Hij is geen krijgsgevangene,” antwoordde Ovan. „Hij is een vreemde in Pellucidar en hij komt als vriend, niet als vijand.”

„Hij is een vreemde,” hernam Avan, „en daarom had je hem moeten dooden. Hij weet nu den weg naar de grotten van Clovi en als we hem niet dooden zal hij teruggaan naar zijn volk en met zijn krijgers hier weerkeeren om ons te beoorlogeren.”

„Hij heeft geen volk en hij weet niet hoe hij terug moet gaan naar zijn land,” zeide de jongen.

„Dan spreekt hij niet de waarheid, want dat is onmogelijk,” zei Avan. „Er bestaat geen mensch, die den weg naar zijn eigen land niet kent. Kom, ga op zij, Ovan, terwijl ik hem dood.”

Hoog opgericht plaatste de jongen zich voor Tarzan. „Die den vriend van Ovan wil dooden,” sprak hij fier, „moet eerst Ovan dooden.”

Een groote krijgsman, die naast het opperhoofd stond, legde zijn hand op Avan's arm. „Ovan is altijd een goede jongen geweest,” sprak hij. „Er is niemand in Clovi van zijn leeftijd, wiens woorden zoo verstandig zijn als de zijne. Als hij zegt, dat de vreemde zijn vriend is en als hij niet wenscht, dat wij hem zullen dooden, dan moet hij daarvoor een reden hebben en dienen we naar hem te luisteren voordat we be-

sluiten den vreemde te dooden.”

„Goed,” zeide het opperhoofd; misschien heb je gelijk, Ulan. We zullen zien. Spreek, jongen, en vertel ons waarom wij dezen vreemdeling niet zouden moeten dooden.”

„Omdat hij zijn leven heeft gewaagd om het mijne te redden. Hij vocht met een grooten ryth, waaraan ik niet zou hebben kunnen ontkomen als hij er niet geweest was. Ook heeft hij geen hand naar me uitgestoken om me kwaad te doen; en waar is de vijand van de Clovianen, zelfs onder het volk van Zoram of Daroz, die van ons eigen bloed zijn, die niet een jongen uit Clovi, die zoo spoedig een krijgsman zal zijn, zou dooden? En niet alleen is hij heel dapper, maar hij is een groot jager. En daarom zou het juist goed zijn voor den stam van Clovi als hij bij ons kwam leven, als een vriend.”

Avan boog nadenkend het hoofd. „Als Carb terugkomt zullen wij raad houden en beslissen wat er gedaan moet worden,” sprak hij. „Tot zolang moet de vreemdeling hier blijven als krijgsgevangene.”

„Ik zal niet hier blijven als een krijgsgevangene,” sprak Tarzan nu. „Ik kwam als vriend, en als vriend wensch ik te blijven; en anders wil ik in het geheel niet hier blijven.”

„Laat hem hier blijven als vriend,” raadde Ulan aan. „Hij is met Ovan samen geweest en heeft hem geen kwaad gedaan. Waarom zouden we dan meenen, dat hij ons kwaad zou doen, als wij met zoovelen zijn en hij maar alleen is?”

„Misschien is hij gekomen om een vrouw te rooven,” deed Avan aan de hand.

„Neen,” sprak Ovan, „dat is niet zoo. Laat hem blijven en ik sta er met mijn leven voor in, dat hij niemand kwaad zal doen.”

„Laat hem blijven,” beaamden sommige der andere krijgers, want Ovan was altijd de lieveling van den stam geweest, zoodat ze gewend waren zijn zin te doen en dit graag deden omdat hij onbedorven was.

„Goed,” besliste Avan. „Laat hem blijven. Maar Ovan en Ulan zijn verantwoordelijk voor zijn gedrag.”

Er waren er maar weinigen onder de Clovianen, die Tarzan zonder wantrouwen bejegenden, en onder hen was Maral, de moeder van Ovan, en Rela, zijn zuster. Deze sloten zonder meer vriendschap met hem, omdat hij de vriend was van Ovan. Ook Ulan's vriendschappelijke gevoelens waren van den beginne af aan gebleken, hetgeen van veel waarde was, daar Ulan wegens zijn verstand, moed en behendigheid een grooten invloed had in den raad van Clovi.

Tarzan, gewend aan het stamleven der primitieve volken nam op natuurlijke wijze zijn plaats onder hen in, geen aandacht schenkend aan hen, die hem links lieten liggen, terwijl hij met angstvallige nauwgezetheid hun zeden en gewoonten bij zijn in aanraking komen met hen in acht nam. Hij hield ervan om met Maral te spreken, omdat zij zoo'n zonnige natuur had en zoo buitengemeen verstandig was. Zij vertelde hem, dat ze uit Zoram kwam en was geroofd door Avan, toen deze als jong krijgsman besloten had een levensgezellin te nemen. En aan haar geboorteland schreef hij dan ook toe haar bijzondere schoonheid; want het scheen door de Clovianen als feit te worden aangenomen, dat de vrouwen van Zoram de mooiste aller vrouwen waren.

Het spreekt vanzelf, dat hij Ulan vanaf het begin een goed hart toedroeg, omdat hij de eerste was geweest onder de Clovianen, die voor hem in de bres was gesprongen. In vele opzichten verschilde Ulan van zijn kameraden. Hij scheen de eerste van zijn stam te zijn geweest, die ontdekt had, dat hersens nog voor iets anders konden worden gebruikt dan alleen om in het levensonderhoud te voorzien. Door zijn droomen te onthouden en zijn gedachten aan te moedigen zich langs genoegelijke paden te bewegen, bezorgde hij zichzelf en anderen aangename afleiding; hij wist namelijk steeds de meest fantastische verhalen te vertellen, die nu eens zijn toehoorders vermaakten, dan weer hen met diep ontzag vervulden, terwijl ze gretig naar hem luisterden; voorts maakte hij teekeningen en deze toonde hij Tarzan met groote ingenomenheid. Terwijl hij den aap-mensch de rots-spelonk binnenleidde, die tegelijk de schuilplaats, het voorraadmagazijn en

het fort van den stam uitmaakte, ontstak hij een ruwe toorts, die de wanden verlichtte, en de voorstellingen onthulde, die Ulan daarop had geteekend. De mammouth en de sabeltand en de holenbeer stonden daar uitgebeeld, met het roode hert, de hyaenodon en andere bekende beesten; en ook waren er dieren onder, die Tarzan niet kende en er was er zelfs een, dat hij nergens anders had gezien dan in Pal-ul-don, waar het bekend stond als een griffioen. Ulan deelde hem mede, dat het een gyor was en dat het gevonden werd in de Gyor Cors, of Gyor Vlakten, die zich uitstrekken aan het einde van den keten der Bergen van den Thipdars, aan de andere zijde van Clovi.

De teekeningen waren in schetsvorm en zeer goed uitgevoerd. De andere leden van den stam vonden ze prachtig, want Ulan was de eerste, die ooit zoiets gemaakt had en ze konden niet begrijpen hoe hij het deed. Wellicht als hij een zwakkeling was geweest, zou hij door deze gave zijn achting onder hen hebben verloren, maar aangezien hij tevens een bekend jager en krijgsman was, droegen zijn talenten nog tot zijn vermaardheid bij en achtten allen hem er des te meer om.

Naarmate men evenwel Tarzan beter leerde kennen, kwamen er voortdurend anderen bij, die hem goed gezind werden en dit was vooral het geval bij gelegenheden van jachtpartijen, waarop hij hen vergezelde, want zijn behendigheid en durf wonnen hun eerbied, terwijl zij voor zijn vreemde wapens, die aanvankelijk hun minachting hadden opgewekt, een onvermengd ontzag kregen.

En zoo kwam het dat, hoe langer Carb wegbleef, des te beter de kansen voor Tarzan werden om op gelijken voet met de overige leden in den stam te worden opgenomen, iets waarvan hij zeer hoopte, dat het gebeuren zou, daar het hem een basis zou verschaffen, vanwaar uit hij zijn onderzoek naar zijn vrienden zou kunnen voortzetten, omdat hij dan nu dezen menschen, die met het land bekend waren, kon verzoeken hem bij zijn opsporingswerk behulpzaam te zijn.

Hij dacht niet anders dan dat Jason Gridley, als hij nog leefde, wel ergens verdwaald zou zijn geraakt in deze kolossale bergen. Mocht hij hem vinden, dan zouden ze misschien met de hulp der Clovianen erin slagen om de ankerplaats der O-220 terug te vinden.

Hij had reeds vele malen temidden der Clovianen gegeten en geslapen en hij was reeds verscheiden keeren met hen op jacht geweest. Toen hij was aangekomen was het middag en nu was het nog steeds middag, dus of er een dag dan wel een maand voorbij was gegaan kon hij niet weten. En nu hurkte hij neer bij het vuur waarop Maral den maaltijd bereidde, terwijl hij met haar en Ulan in een gesprek gewikkeld was, toen van het einde der vallei het fluitsignaal weerklonk, dat den Clovianen de aankomst van vrienden verkondde en kort daarna kwam een jongen den hoek van de rots om en naderde het dorp.

„Het is Tomar,” verklaarde Maral. „Misschien brengt hij berichten van Carb.”

De knaap spoedde zich naar het midden van het plateau waar zich het dorp bevond en bleef daar staan. Een oogenblik stond hij daar zoo, dramatisch, met opgeheven hand stilte gebiedend. En toen sprak hij. „Carb keert terug!” riep hij uit. „De zegevierende krijgers van Clovi keeren terug met de schoonste vrouw van Zoram. Carb is groot! Groot zijn de krijgers van Clovi!”

Iedereen liet zijn dagelijksche bezigheden in den steek, terwijl de geheele stam zich opmaakte om den terugkeer van de zegevierenden af te wachten.

Weldra kwamen zij in het gezicht, om den hoek van de rots, terwijl zij op het plateau toeliepen: twintig krijgers, aangevoerd door Carb, en onder hen een meisje, haar polsen met een ruw lederen riem op den rug gebonden; een andere riem om haar hals werd aan het einde door een gespierden krijgsman vastgehouden.

De aap-mensch stelde het meest belang in Carb, want zijn positie temidden van dit volk, misschien zelfs zijn leven waren van dezen man afhankelijk, wiens invloed in den raad

van zijn stamgenooten zeer groot was, naar hij had vernomen.

Klaarblijkelijk was Carb iemand van buitengewone lichaamskracht; zijn regelmatige gelaatstrekken verleenden hem het zeer knappe uiterlijk, dat zijn stam kenmerkte. Maar waar anders zijn gezichtsuitdrukking innemend zou zijn geweest, werd dit teniet gedaan door zijn dunne, wreede lippen en koude, onsympathieke oogen.

Nadat hij dit gezicht goed in zich had opgenomen vestigden zich de oogen van den aap-mensch op de gevangene en daar werden ze geboeid door de zeldzame schoonheid van het meisje. Met reden mocht men haar, dacht Tarzan, de mooiste vrouw van Zoram heeten, want het viel te betwijfelen of velen in deze wereld of in de bovenwereld op zooveel schoonheid aanspraak zouden kunnen maken.

Avan, het opperhoofd, staande in het midden van het plateau, ontving de terugkeerende krijgers. Hij keek met tevredenheid naar de oorlogsbuit en luisterde opmerkzaam terwijl Carb de belangrijkste gebeurtenissen der expeditie rapporteerde.

„Wij zullen direct raad houden,” kondigde hij aan, „om te beslissen wie de gevangene zal bezitten en dan kunnen we tevens een ander geval bespreken, waarmede we gewacht hebben tot den terugkeer van Carb en zijn krijgslieden.”

„Wat is dat andere geval?” vroeg Carb.

Avan wees naar Tarzan. „Daar staat een vreemdeling, die wensch in onzen stam te worden opgenomen en een onzer wil zijn.”

Carb sloeg zijn koude oogen op in de richting van den aap-mensch en zijn gezicht betrok. „Waarom is hij niet gedood?” wilde hij weten. „Laten we hem dadelijk afmaken.”

„Dat ligt niet aan jou, om te beslissen,” zeide Avan, het opperhoofd. „De raad der krijgslieden alleen heeft te beslissen wat er zal gebeuren.”

Carb haalde de schouders op. „Als de raad niet besluit hem te dooden, dan zal ik het zelf doen,” zeide hij. „Ik, Carb, wensch niet, dat er een vijand leeft in hetzelfde dorp, waarin

ik woon.”

„Laten we dan den krijgsraad direct bijeenroepen,” mengde Ulan zich in het gesprek, „want als Carb machtiger is dan de krijgsraad, dan is het beter, dat we dit dadelijk weten.” Er klonk sarcasme in zijn stem.

„We hebben lang geloopt zonder te eten of te slapen,” zeide Carb. „Laten we dus eerst eten en rusten voordat we den krijgsraad houden, want er mogen zich wellicht gevallen voordoen in deze vergadering, die al onze kracht vorderen,” en hij keek beteekenisvol naar Ulan.

De andere krijgslieden, die Carb hadden vergezeld, wenschten ook eerst te eten en te rusten vóór den krijgsraad, zoodat Avan hun redelijk verlangen inwilligde.

Het gevangen meisje had niet gesproken sinds zij in het dorp was aangekomen en ze werd nu overgegeven aan de zorgen van Maral, aan wie werd opgedragen, haar te doen eten en haar toe te staan om te slapen. De riemen werden haar afgenomen en ze werd naar het vuur geleid van de vrouw van het opperhoofd, waar ze staan bleef met een uitdrukking van minachting op haar mooi gezicht.

Geen der vrouwen legde eenige neiging aan den dag om de gevangene onaangenaam te bejegenen, een houding, welke Tarzan eenigermate verbaasde, totdat hij de reden ervan had vernomen, want bij meer dan eene gelegenheid was hij getuige geweest van de wreedheden waarmede de vrouwen der stammen van Afrikaansche inboorlingen vrouwelijke gevangenen, die in hun handen waren gevallen, kwelden.

Voor al Maral was vriendelijk tegen het meisje. „Waarom zou ik dat niet zijn?” vroeg ze toen Tarzan er haar op wees. „Onze dochters en evengoed wijzelf, kunnen elk oogenblik door krijgslieden van een anderen stam worden geroofd en als het bekend zou worden, dat wij wreed zouden zijn geweest tegenover hun vrouwen, zouden zij ons ongetwijfeld met gelijken munt betalen. Bovendien is er geen reden, waarom wij anders dan vriendelijk zouden zijn tegenover een vrouw, die voorbeschikt is de rest van haar leven met ons door te brengen. We zijn slechts weinigen in aantal en we zijn

altijd tezamen. Als wij vijandelijke gevoelens gingen koesteren of ruzie zochten, zou ons leven er onaangenamer door worden. Sinds jij hier bent heb je nog nooit een ruzie onder de vrouwen van Clovi bijgewoond; en zoo blijft het, al zou je ook je heele leven hier doorbrengen. Er zijn hier ook ruziezoekende vrouwen geweest, evengoed als kreupele kinderen, maar zoo goed als we die kinderen dooden in het belang van onzen stam, doen we dat evenzeer met dergelijke vrouwen.”

Zij wendde zich tot het meisje. „Ga maar zitten,” zeide ze vriendelijk. „Er is vleesch in de pot. Eet, en dan mag je gaan slapen. Wees niet bevreesd; je bent onder vrienden. Ik kom ook van Zoram.”

Bij deze woorden richtte het meisje haar oogen op de spreekster. „Jij bent ook van Zoram?” vroeg ze. „Dan moet je hebben gevoeld wat ik nu voel. Ik wil terug naar Zoram. Ik zou liever willen sterven dan ergens anders leven.”

„Daar zal je wel overheen komen,” zeide Maral. „Ik voelde het precies zoo, maar toen ik ze leerde kennen ondervond ik, dat de menschen van Clovi niet anders zijn dan die van Zoram. Ze zijn vriendelijk voor mij geweest; ze zullen ook vriendelijk voor jou zijn en je zult gelukkig zijn zooals ik hier gelukkig ben geworden. Als ze je een man hebben gegeven zal je het leven wel anders gaan zien.”

„Ik wil geen van hen tot man hebben,” riep het meisje woedend uit, terwijl ze met haar sandalen op den grond stampte. „Ik ben Jana, De Roode Bloem van Zoram, en ik kies mijn eigen man!”

Maral schudde treurig het hoofd. „Zoo sprak ik ook eens,” zeide ze; „maar ik ben veranderd en jij zult ook veranderen.”

„Ik niet,” riep het meisje. „Ik heb maar één man ontmoet, met wien ik zou wenschen te huwen en ik zal nooit een ander toebehooren.”

„Ben je Jana, de zuster van Thoar?” vroeg Tarzan.

Het meisje keek hem verwonderd aan en, als had ze hem voor het eerst opgemerkt, monsterden haar oogen hem snel. „O,” zeide ze, „jij bent de vreemdeling, dien Carb wil

dooden.”

„Ja,” gaf de aap-mensch ten antwoord.

„Wat weet je van Thoar, mijn broer?”

„We jaagden samen. We waren op onzen tocht terug naar Zoram, toen ik van hem gescheiden werd. We volgden het spoor, dat door jou gemaakt was en door een man, die met je was, toen een storm losbrak en jullie voetsporen uitwischte. Je metgezel was de man, dien ik zocht.”

„Wat weet je van den man, die met me was?” vroeg het meisje.

„Hij is mijn vriend. Wat is er van hem geworden?”

„Hij werd in een ravijn door den storm overvallen en moet verdronken zijn,” zei ze bedroefd. „Ben jij van zijn land?”

„Ja.”

„Hoe wist je, dat hij met me was?” vroeg ze toen.

„Ik herkende zijn voetspoor en Thoar herkende het jouwe.”

„Hij was een groot krijgsman en heel moedig.”

„Ben je er zeker van, dat hij dood is?” vroeg Tarzan.

„Ik ben er zeker van.”

Een tijdlang waren ze beiden stil, beiden met hun gedachten bij Jason Gridley. „Je was zijn vriend,” hernam Jana. Zij was dichterbij hem gekomen en was naast hem gaan zitten. Nu kwam ze nog dichterbij en fluisterde: „Ze zullen je dooden; ik ken deze volksstammen beter dan jij en ik ken Carb. Hij wil zijn zin doorzetten. Jij was Jason's vriend en dat was ik ook. Als we kunnen ontvluchten, zal ik je den weg naar Zoram terug wijzen en als je Thoar's en mijn vriend bent, dan moet het volk van Zoram je wel in zijn midden opnemen.”

„Waarom fluister je?” wenschte een norsche stem te weten en achter hen stond het opperhoofd, Avan. Zonder een antwoord af te wachten wendde hij zich tot Maral: „Breng die vrouw in de spelonk,” zeide hij. „Ze moet daar blijven totdat de raad beslist heeft wie haar tot vrouw zal hebben en in dien tusschentijd zal ik krijgers aan den ingang plaatsen om er voor te waken, dat ze niet ontsnapt.”

Toen Maral Jana beduidde met haar mede te gaan naar de

spelonk, stond laatstgenoemde op en terwijl ze dat deed wierp ze een smeekenden blik op Tarzan. De aap-mensch, die reeds was opgerezen, keek snel om zich heen. Misschien een honderdtal Clovianen bevond zich overal verspreid over het plateau, terwijl dichtbij de opening, die naar het pad leidde, tenminste een dozijn krijgslieden zich ophield. Alleen zou hij zich er misschien doorheen hebben kunnen slaan, maar met het meisje bij hem scheen het een onmogelijkheid. Hij schudde het hoofd en zijn lippen vormden het woord: „Wacht.” Avan stond achter hem. Een oogenblik later was De Roode Bloem van Zoram het donkere hol van de Clovianen binnengeleid.

„En wat jou betreft, man van een ander land,” zeide Avan tot Tarzan, „zoolang de raad nog niet over je lot heeft beslist, ben je krijgsgevangene. Daarom moet je ook de grot binnengaan en daar blijven tot de krijgsraad heeft gesproken.”

Een dozijn krijgers versperden hem nu den weg naar de vrijheid. Maar zijn bewakers schonken niet veel aandacht aan hem, daar ze geen onvoorziene gebeurtenissen verwachtten. Als hij nu direct besloot te vluchten, kon hij door hen heenbreken, voordat ze nog bemerkten zouden hebben, dat hij wilde ontkomen. Hij was er nu zeker van, dat de krijgsraad zich tegen hem zou uitspreken en als het vonnis bekend werd zou hij omgeven zijn door alle krijgslieden van Clovi om zijn ontsnapping te voorkomen. Daarom was nu het gunstige oogenblik gekomen. Maar Tarzan van de Apen deed geen poging om te vluchten. Integendeel, hij keerde zich om en liep toe op den ingang van de spelonk. Want De Roode Bloem van Zoram had hem gesmeekt haar niet in den steek te laten en hij wilde de zuster van Thoar, die tevens de vriendin van Jason was, blijven bijstaan.

HOOFDSTUK XII

Het moeras van Pheli.

Terwijl Jason Gridley naar beneden sprong langs de helling van het ravijn om den eenzamen krijgsman te hulp te komen,

die den aanval stond af te wachten van het vreeselijke reptiel, dat daar van den top der tegenoverliggende kloof met groote snelheid kwam aanglijden, flitste er op het filmdoek zijner herinnering een afbeelding, die hij eens had gezien van een dergelijk uitgestorven reptiel en hij herkende het monster als een stegosaurus uit het Jura-tijdperk. Maar hoe onvolkomen had die afbeelding hem een voorstelling kunnen geven van de kolossale afmetingen van dit monster of van zijn vreesaanjagend voorkomen!

Jason zag den eenzamen krijger daar staan, terwijl hij zijn onontkombaren ondergang afwachtte, zonder dat in zijn uiterlijk eenig teeken van vrees waarneembaar was. Met zijn rechterhand omklemde hij zijn speer, en met de linker zijn ruwe steenen mes. Hij zou moeten sterven, maar eerst zou hij vechten. Hij gaf geen blijken van panische schrik, noch van het voornemen een nuttelooze vlucht te willen beproeven.

De afstand tusschen Jason en den Stegosaurus was te groot voor een revolvershot, maar de Amerikaan hoopte, dat hij tenminste de aandacht van het beest van zijn prooi zou kunnen afleiden en het misschien zou kunnen verjagen door het ongewone geluid van den knal van het wapen en daarom loste hij twee schoten in snelle opeenvolging, terwijl hij zich voortspoedde naar den bodem van het ravijn. Dat minstens een der kogels het reptiel moest hebben getroffen bleek uit het feit, dat het onder luid geschreeuw van koers veranderde.

Opmerkzaam geworden door den knal van den revolver en klaarblijkelijk zijn verwonding toeschrijvend aan dezen nieuwen vijand, zwenkte het reptiel, zijn staart daarbij als roer gebruikend en de rugplaten aan de eene zijde oplichtend, in de richting van Jason.

Toen de beide schoten de stilte van het ravijn verscheurden, richtte de krijgsman zijn oogen op den man, die de helling kwam afspringen naar hem toe, en tegelijk zag hij het reptiel van koers veranderen en op den vreemdeling afvliegen.

Overlevering en routine, gepaard aan ervaring, hadden dezen primitieven wilde geleerd, dat hij in elken man zijn vijand

moest zien, tenzij het iemand van zijn stam was. Slechts bij één gelegenheid in zijn leven was dit anders geweest, en daarom scheen het onbegrijpelijk, dat deze vreemdeling, dien hij onmiddellijk als zoodanig herkende, vrijwillig zijn leven in de waagschaal stelde om hem te komen helpen; toch scheen hij geen andere uitlegging voor het geval te kunnen vinden en daarom rende de stomverbaasde krijger, in plaats van te vluchten nu de aandacht van het reptiel van hem was afgeleid, met de grootst mogelijke snelheid op Jason toe om zich aan zijn zijde te scharen in een gemeenschappelijken strijd tegen het aanvallende monster.

Van het oogenblik af, dat de stegosaurus van de hoogte der kloof was afgesprongen, was hij door de lucht gesuisd met een snelheid, die absoluut buiten proportie stond ten opzichte van zijn allergeweldigsten omvang, zoodat al hetgeen in dit tusschenverloop was geschied, slechts in enkele seconden was afgespeeld; en zoo zag Jason Gridley zich geplaatst tegenover dezen op hem toesnellenden levenden dood bijna nog voordat hij tijd had gehad om de mogelijke gevolgen van zijn waaghalzerig tusschenbeide komen te kunnen overzien.

Met wijd geopende kaken en onder het slaken van doordringende schreeuwen schoot het verschrikkelijke monster op hem af, maar nu eindelijk bood het een gemakkelijk mikpunt en men kon het aan Jason Gridley wel overlaten daar tenvolle van te profiteeren.

Hij vuurde snel met beide wapens, trachtend de kleine hersenpan te raken, naar de plaats waarvan hij slechts gissen kon, terwijl zijn kogels door den opengesperden bek hun weg erheen zochten. Zijn eenige hoop bestond hierin, dat het beest deze geweldige fusillade niet lang zou kunnen weerstaan, en daarin bleek hij gelijk te hebben. Het vreemde en vreesaanjagende geluid en de pijn en schok van de kogels, die zijn hersenpan doorboorden, waren teveel voor den stegosaurus. Op nog geen zes voet afstand van Gridley zwenkte het opwaarts en vloog over diens hoofd, met nog weer twee kogels in zijn buik, die Jason hem nazond.

Nog gillend van pijn en woede gleed het beest neer op

den grond. Maar bijna onmiddellijk daarna wilde het den aanval hervatten. Ditmaal stond het op zijn vier pooten en Jason zag, dat het even geducht zou blijken op den grond als het was geweest toen het zich door de lucht bewoog, want niettegenstaande zijn ontzettenden omvang bewoog het zich met groote behendigheid en spoed.

En terwijl hij het terugkeerend monster stond op te wachten, bereikte de krijgsman hem.

„Ga staan aan dien kant van hem,” sprak de vreemde krijger, „en dan zal ik hem aan deze zijde aanvallen. Blijf uit den weg van zijn staart. Gebruik je speer, je kunt een dyrodor niet bevechten door alleen wat leven te maken.”

Jason sprong snel terzijde volgens de aanwijzingen van den vreemdeling, terwijl hij bij zichzelf moest glimlachen om de naïeve opmerking, dat zijn Colt alleen zou gediend hebben om het monster vrees aan te jagen.

De krijgsman nam zijn plaats in aan den tegenovergestelden kant, maar voordat hij nog den tijd had gehad zijn speer te werpen, en voordat Jason nog weer had kunnen vuren, struikelde het monster, dook met zijn neus in de aarde en rolde over op zijn zijde, dood.

„Is hij dood?” vroeg de krijger in stomme verbazing. „Hoe zou dat gekomen zijn? Geen van ons beiden heeft nog zijn speer geworpen!”

Jason stak zijn Colts weer in hun holsters. „Deze hebben hem gedood,” zeide hij, terwijl hij erop klopte.

„Geluiden doden niet,” zeide de krijgsman sceptisch. „Het blaffen van den jalok of het grauwen van den ryth kan het vleesch niet van de menschen scheuren. En het sissen van den thipdar doodt ook niemand.”

„Het was niet het geluid, dat hem doodde,” legde Jason uit, „maar als je zijn kop wilt onderzoeken en speciaal aan het einde van zijn bek, dan zal je wel zien wat er gebeurde, toen mijn wapen sprak.”

Voldoende aan het verzoek van Jason, onderzocht de krijgsman den kop en den bek van den dyrodor en toen hij de gapende wonden had ontdekt, bezag hij Jason met 'n nieuw

respect. „Wie ben je?” vroeg hij, „en wat doe je in het land van Zoram?”

„Mijn God!” riep Jason uit. „Ben ik in Zoram?”

„Ja.”

„En ben jij een van de mannen van Zoram?”

„Ja; maar wie ben jij?”

„Zeg me, ken je Jana, De Roode Bloem van Zoram?” drong Jason aan.

„Wat weet je van De Roode Bloem van Zoram, vreemde?” wenschte de andere te weten. Maar daarna, als bij een nieuwe gedachte, sperde hij de oogen wijd open. „Zeg me,” riep hij uit, „bij welken naam noemen ze je in het land, waar je vandaan komt?”

„Mijn naam is Gridley,” hernam de Amerikaan; „Jason Gridley.”

„Jason!” riep de andere gretig; „ja, Jason Gridley, dat is het. Zeg me toch, man, waar is De Roode Bloem van Zoram? Wat heb je met haar gedaan?”

„Dat is het juist, wat ik jou wilde vragen,” hernam de Amerikaan. „Wij zijn elkander kwijt geraakt en ik liep naar haar te zoeken. Maar hoe ken je me?”

„Ik heb je lang gevolgd. Maar de wateren vielen en hebben je spoor uitgewischt.”

„Waarom volgde je me?”

„Ik volgde je, omdat je was met De Roode Bloem van Zoram. Ik volgde je om je te doden, maar hij zeide, dat je haar geen kwaad zou doen. Hij zeide, dat ze vrijwillig met je meeding. Is dat waar?”

„Ze is eenigen tijd vrijwillig met me meegegaan, maar daarna verliet ze me. Maar ik deed haar geen kwaad.”

„Misschien heeft hij dan gelijk gehad,” zeide de krijgsman. „Ik zal wachten totdat ik haar terugvind en als je haar geen kwaad hebt gedaan zal ik je niet doden.”

„Wien bedoel je met ‚hij?’” vroeg Jason. „Er is niemand in Pellucidar, die iets van me kan weten, behalve Jana.”

„Ken je Tarzan?” vroeg de krijgsman.

„Tarzan!” juichte Jason. „Heb je Tarzan gezien? Leeft hij

nog?”

„Ik zag hem. Wij jaagden samen en we volgden jou en Jana, maar hij leeft nu niet meer; hij is dood.

„Dood! Ben je er zeker van, dat hij dood is?”

„Ja, hij is dood.”

„Hoe gebeurde dat?”

„Wij staken het plateau van de bergen over, toen hij door een thipdar werd gegrepen en ontvoerd.”

Tarzan dood! Hij had het reeds gevreesd, maar nu hij er het bewijs van had, scheen het hem ongelooflijk. Zijn gedachten konden nauwelijks de beteekenis begrijpen van de woorden, die hij had vernomen, als hij zich de kracht en de levensblijheid herinnerde van dien man van staal. Het was haast ondenkbaar, dat alle leven uit dit sterke lichaam geweken was; dat die geweldige spierbundels niet langer zijn bronzen huid deden zwellen; dat dit dappere hart had opgehouden te kloppen ..

„Je hield veel van hem?” vroeg de krijgsman, wien het zwijgen en de neerslachtigheid van den andere was opgevallen.

„Ja,” zei Jason.

„Ik eveneens,” zeide de vreemde. „Maar noch Tar-gash noch ik konden hem redden. De thipdar greep hem zoo vlug en was zoo snel weer weg, dat we geen gelegenheid hadden om onze wapens te gebruiken.”

„Wie is Tar-gash?” vroeg Jason.

„Een Sagoth, een van de harige menschen. Zij leven in het woud en worden dikwijls door de Mahars als krijgslieden gebruikt.”

„En was hij met jou en Tarzan?”

„Ja. Zij waren samen toen ik ze het eerst zag. Maar nu is Tarzan dood en Tar-gash is teruggegaan naar zijn eigen land en ik moet mijn zoeken naar De Roode Bloem van Zoram voortzetten. Je hebt mijn leven gered, man van een ander land, maar ik weet niet of het waar is, dat je Jana geen kwaad hebt gedaan. Je kunt haar wel gedood hebben. Hoe kan ik dat weten? Ik weet niet wat ik doen moet.”

„Ik zoek óók naar Jana,” zeide Jason. „Laten we samen trachten haar op te sporen.”

„Als wij haar vinden, zal zij me wel zeggen of ik je dooden moet of niet,” besloot de vreemde.

Jason herinnerde zich zeer goed hoe boos Jana op hem geweest was. Zij had hem bijna zelf gedood. Misschien zou ze het gemakkelijker vinden om dezen krijgsman te vragen hem te dooden. Zonder twijfel was de man een harer aanbidders en als hij gehoord had, dat zij boos op Jason was, zou hij geen verdere aansporing behoeven om zich van een mede-minnaar te ontdoen. Maar hij liet van zijn vrees niets blijken toen hij antwoordde.

„Ik zal je vergezellen,” zeide hij. „En als ik De Roode Bloem van Zoram leed heb gedaan, mag je me dooden. Hoe is je naam?”

„Thoar,” gaf de krijgsman ten antwoord.

Jana had Jason van haar broeder verteld, maar als ze ooit zijn naam had genoemd, dan was Jason dien nu vergeten en dus bleef hij in de meening, dat Thoar de aanbidder en mogelijk toekomstige man van De Roode Bloem van Zoram was en dit vond hij een onprettige gedachte; waarom het onprettig was zou hij niet hebben kunnen uitleggen. Hoe meer hij erover nadacht, des te zekerder was hij, dat Thoar Jana's man was, want wie zou anders er zoo op staan hem te dooden als hij haar leed had berokkend? Ja, hij was er zeker van, dat de man Jana's levensgezel was. De gedachte maakte hem boos, want ze had hem doen gelooven, dat ze niet gehuwd was. Dat was weer zoo echt vrouwelijk, piekerde hij; 't waren allemaal flirts; ze zouden een man zijn hoofd op hol brengen alleen uit verveling; maar hem had ze niet voor den gek gehouden. Hij was haar slachtoffer niet geworden, en dat was het juist waarom ze zoo boos was geweest; haar ijdelheid was gekwetst; en omdat ze maar een heel jonge barbaarsche was, had ze er dadelijk over gedacht hem maar te dooden. Wat een kleine duivelin was ze toch geweest om te probeeren hem op zich verliefd te doen worden als ze zelf al gehuwd was. En in dien trant voortgaande

slaagde Jason er bijna in zich op te werken tot een climax van boosheid, totdat zijn gevoel voor humor hem te hulp kwam. Niettemin, ofschoon hij weer kon glimlachen, was er diep in zijn binnenste iets, dat pijn deed en hij vroeg zich af wat daarvan de reden kon zijn.

„Waar heb je Jana het laatst gezien?” vroeg Thoar. „Want dan zouden we daarheen kunnen terugkeeren en vandaar naar haar voetsporen zoeken.”

„Ik geloof niet, dat ik dat kan uitleggen,” antwoordde Jason. „Het is heel moeilijk voor me om te weten te komen waar ik zelf ben of waar andere dingen zich bevinden zonder de hulp van een kompas.”

„We zouden samen kunnen gaan naar het punt, waar we je voetsporen met die van Jana hebben gevonden,” zeide Thoar.

„Misschien zal dat niet noodzakelijk zijn als je het land kent, dat aan de andere zijde van den bergketen ligt. Op onzen weg naar de bergen vanaf de plek waar ik Jana voor het eerst ontmoette, bevond zich een geweldige bergengte aan onze linkerhand. Daarheen vluchtten de twee mannen van de vier, die haar achtervolgden, nadat ik de twee andere had gedood. Jana trachtte een weg te vinden naar den top, ver naar rechts van dat ravijn, maar ons pad werd versperd door een diepe kloof, die parallel liep met den basis van den keten, zoodat ze genoodzaakt was terug te keeren naar 't ravijn, waarin ze afdaalde. Toen ik haar voor het laatst zag, besteeg ze de helling aan den anderen kant van den afgrond. Dus als je weet waar dat ravijn zich bevindt, dan zullen we niet nodig hebben den heelen weg terug te gaan tot aan de plek waar ik haar voor het eerst zag.”

„Ik ken dat ravijn,” zeide Thoar, „en als de twee Phelianen daar binnen gingen, is het mogelijk, dat ze haar hebben gevangen genomen. Wij zullen dus beginnen in de richting van het ravijn te zoeken en als we daar geen spoor van haar mochten vinden, zullen we verder neerdalen in de richting van het laagland, waar de Phelianen wonen.”

Door een netwerk van getande pieken leidde Thoar den

weg. Voor hem beteekende tijd niets; voor Jason Gridley was tijd niet veel meer dan een herinnering. Als ze voedsel vonden aten ze; als ze vermoeid waren sliepen ze. En steeds maar door op hun weg waren er gevaarlijke rotsen, waar ze omheen moesten gaan en kolossale hoogten, die ze moesten beklimmen. De Amerikaan zou nooit hebben kunnen aannemen, dat een meisje hier ooit den weg had kunnen vinden, ware het niet, dat hij in de gelegenheid was geweest te volgen waar De Roode Bloem van Zoram hem voerde.

Soms waren ze genoodzaakt een lager gelegen richting in te slaan, die naar de wouden leidde, welke hoog tegen de flanken der bergen opklommen, en hier vonden ze meer wild en met Thoar's hulp vervaardigde Jason zich een kleedingstuk uit de huid van een berggeit. Het was op zijn best maar een zeer schetsmatig kleedingstuk; toch voldeed het aan het doel, dat hij ermee beoogde en liet zijn armen en beenen vrij. Weldra erkende hij er de voordeelen van en hij vroeg zich af waarom de beschaafde menschen van de buitenkorst der aarde zich toch zoo omhulden met nuttelooze kleedingstukken, als de temperatuur het niet verlangde.

Naarmate Jason Thoar beter leerde kennen, veranderden zijn gevoelens ten opzichte van hem van wantrouwen in bewondering en tenslotte in vriendschappelijkheid, niettegenstaande dit laatste gevoel niet onvermengd was met een gewaarwording van – al was het dan niet bepaald wrok – iets, dat er toch veel op geleek. Het viel Jason zelf moeilijk om het gevoel te definieeren, dat hem prikkelde. Jaloerschheid kon er tusschen hen niet bestaan en toch kenmerkte zich Jason's geheele houding tegenover dezen primitieven krijger als een houding zooals die bijvoorbeeld in acht genomen wordt door elken man van eer ten opzichte van een tegenstander of medeminnaar van eer.

Over Jana spraken ze zelden of nooit; toch waren beiden steeds met hun gedachten bij haar. Jason betrapte zich er dikwijls op, dat hij zich elk onderdeel van zijn omgang met haar voor den geest haalde; elk harer karakteristieke bewegingen en uitdrukkingen was onuitwischbaar in zijn

geheugen gegrift, evengoed als de lijnen van haar volmaakte gestalte of de liefalligheid van haar stralende gezichtje. Zelfs de bittere woorden waarmee ze afscheid van hem genomen had, waren niet in staat aan de herinnering aan haar vroolijke kameraadschap afbreuk te doen. Nooit tevoren in zijn leven had hij het gezelschap van een vrouw gemist. Soms trachtte hij haar uit zijn gedachten te verbannen door zich voorvallen uit zijn vriendschap met Cynthia Furnois of Barbara Green te binnen te brengen, maar het visioen van De Roode Bloem van Zoram handhaafde zich hardnekkig op den voorgrond, terwijl de schimmen van Cynthia of Barbara steeds geleidelijk naar het niet der vergetelheid vervaagden.

Tegen dezen toestand van zich geestelijk onderworpen te weten ten opzichte van het persoontje van een onbeschaafd natuurmeisje, kwam zijn gevoel van eigenwaarde in opstand en hij probeerde er aan te ontkomen door te denken aan zijn verdriet, veroorzaakt door den dood van Tarzan; maar het was vreemd, dat hij er zich nooit goed kon indenken dat Tarzan dood was. Dit was een van die dingen, die gewoon onmogelijk waren te bevatten.

Als dat niet lukte, trachtte hij zich in gedachten bezig te houden met bespiegelingen betreffende het lot van Von Horst, of van Muviro en zijn Waziri's, of wat er aan boord van het groote luchtschip voorviel en dikwijls zochten zijn oogen den wolkenloozen hemel van Pellucidar af in de hoop het te kunnen ontdekken. Maar waarheen hij zijn gedachten ook liet reizen, tot zelfs naar zijn verafgelegen Tarzana Heuvelen in Californië, telkens en telkens keerden ze weer terug om zich te groepeeren rond de meisjesgestalte van De Roode Bloem van Zoram.

Thoar, van zijn kant, vond in den Amerikaan een kameraad naar zijn hart – een man, waar men op aan kon, met kalme manieren, steeds gereed om zijn aandeel op zich te nemen in de ongemakken en verantwoordelijkheden, verbonden aan hun moeilijken tocht.

Zoo kwam het tweetal eindelijk bij den rand der groote

kloof en ofschoon zij daar in elke richting langen tijd aan het navorschen waren, konden ze geen spoor van Jana vinden, noch eenig merkbaar teeken, dat zij daar gepasseerd zou zijn.

„We zullen nu afdalen naar de lage landen,” zeide Thoar, „naar het land, dat Pheli wordt genoemd; en al mochten we haar ook daar niet vinden, toch zullen we haar wreken.”

Het denkbeeld van primitieve rechtvaardigheid, aan de hand gedaan door Thoar's voorstel, verwekte bij den beschaafden Amerikaan geenszins eenig gevoel van verzet uit moreele overwegingen; integendeel, het scheen hem het natuurlijkste ding van de wereld toe, dat hij en Thoar zichzelf zouden constitueeren als een soort rechtbank niet alleen, maar ook als executeurs van het vonnis dier rechtbank. Want zoo gemakkelijk ontdoet een mensch zich van het dunne vernisje van beschaving, welk vernisje het eenige is, dat hem doet verschillen van zijn primitieve voorzaten.

Aldus werd de kloof van misschien wel honderd duizend jaren, welke gaapte tusschen Thoar van Zoram en Jason Gridley van Tarzana, overbrugd. Vervuld van denzelfden haat daalden zij gezamenlijk langs de flanken der Bergen van de Thipdars naar het land van Pheli; en in beider hart laaide de lust tot dooden. Hier waren geen hebzuchtige munitiefabrikanten noodig om een oorlog te ontketenen!

Steeds verder naar omlaag, door statige wouden en overgolvende heuvelen, begaven zich Thoar en Jason naar het land van Pheli. De landstreek wemelde van wild van alle soorten en op hun weg zagen zij zich omringd door felle roofdieren, door domme, schrikachtige herbivoren van pompeus gewicht en kort aangebonden karakter, of door gigantische reptielen, onder welkeer pooten de aarde dreunde. En het was slechts te danken aan hun superieur menschenverstand, gepaard aan een groote mate van geluk, dat zij ongedeerd de moerassige streek konden bereiken waar Pheli ligt.

Hier stond de wereld in 't teeken der reptielen. Zij zwermden daar in tallooze duizendtallen en in alle afmetingen en variëteiten. Waterreptielen en amphibieën, vleeschetende en

plantenetende, sisten daar en gilden en vochten en verslonden elkander zonder ophouden, zoodat Jason zich verwonderd afvroeg hoe ze er nog den tijd voor konden vinden om te paren en verbaasd stond over het geval, dat de plantenetende individuen onder hen hier nog kans zagen om te blijven leven. Een helsche orgie van uitroeingsrazernij scheen het eenige bestaansdoel van een zeer groot aantal hunner te vormen en toch gaven de allergeweldigste afmetingen van vele dezer exemplaren, waaronder verscheiden variëteiten van planteners, er duidelijk blijk van, dat een aanzienlijk aantal van die monsters een hoogen ouderdom had bereikt, want in tegenstelling met zoogdieren houden reptielen nooit op te groeien zoolang ze leven.

Het moerasland, waarin Thoar meende, dat zich de dorpen der Phelianen moesten bevinden, was verderop begroeid met een reusachtig woud van eeuwenoude boomen en zoozeer strengelden de takken dier boomen zich in elkaar, dat de beide mannen het gemakkelijker vonden over die takken hun weg te vervolgen, dan om den sappigen, verraderlijken grond te beloopten. Hier waren ook de reptielen veel kleiner, ofschoon nauwelijks minder in aantal. Onder dezen evenwel waren ook wel uitzonderingen en die hun de grootste vrees inboezemden, waren slangen van zulke titanische afmetingen, dat, toen Jason er voor het eerst een zag, hij zijn oogen niet kon gelooven. Zij zagen zich plotseling voor het monster geplaatst terwijl het bezig was een trachodon te verslinden, die welhaast zoo groot was als een olifant. De geweldige plantenetende dinosaurus leefde nog en vocht dapper om zich aan de kaken van het serpent te ontworstelen, maar zelfs niet zijn reuzekracht, noch ook zijn vreeselijke bewapening aan tanden, die een reservevoorraad van over de vierhonderd stuks alleen in de onderkaak telden, konden hem baten bij zijn ongelijken strijd met het kolossale monster dat hem langzaam, levend, inslikte.

Misschien was het omdat zij in hun oogen zoo klein waren, of kwam het door geluk dat zij niet aan deze afschuwelijke beesten ten prooi vielen; of wellicht lag het aan de

behendigheid, die zij betoonden bij het telkens ontwijken of ontsnappen aan aanvallen, daar reptielen zeer dom zijn, zoodat dit hun betrekkelijk gemakkelijk viel.

Hier in dit ijselijke moeras der verschrikkingen durfden zelfs de reusachtige tarags of de even woeste leeuwen en luipaarden van Pellucidar zich niet te wagen, en hoe een mensch hier kon blijven bestaan ging boven Jason's begrip. Hij betwijfelde dus, dat de Phelianen, of welk ander menschenras ook, in dit oord hun woningen zouden hebben.

„Menschen zouden hier niet kunnen leven,” zeide hij tot Thoar. „Pheli moet ergens anders liggen.”

„Neen,” antwoordde zijn metgezel. „Mannen van mijn stam zijn hier volgens overleveringen meermalen geweest om het rooven van vrouwen te wreken en de verhalen, die zij over dit land hebben gedaan, hebben ons allen bekend gemaakt met de hier heerschende toestanden. Neen, dit is wel degelijk het bedoelde land.”

„Je mag gelijk hebben,” sprak Jason, „maar als je alleen maar eens denkt aan de slangen, die we hebben gezien, dan zal ik eerst de dorpen der Phelianen met eigen oogen moeten aanschouwen voordat ik zal kunnen gelooven, dat ze hier werkelijk kunnen leven; en zelfs dan nog weet ik niet of ik het wel gelooven kan.”

„Het zal niet meer lang duren voordat je de Phelianen in hun eigen dorp zult kunnen zien,” beloofde Thoar.

„Waarom denk je dat?” vroeg Jason.

„Kijk daar maar naar beneden, dan zie je waar ik naar uitgekeken heb,” wees Thoar.

Jason ontdekte een kleine stroom, die zich door het moerasland slingerde. „Ik zie niets anders dan een rivier,” zei hij.

„Daar heb ik ook juist naar gezocht,” antwoordde Thoar. „Allen van onzen stam, die hier zijn geweest, zeggen, dat de Phelianen leven aan de oevers van een rivier, die door het moerasland loopt. Op sommige plaatsen is het land wat hooger en op die heuvels bouwden zij hun woningen. Ze leven niet in holen, zooals wij doen, maar bouwen huizen van groote boomen en die huizen zijn zoo sterk, dat zelfs de

grootste reptielen ze niet kunnen beschadigen.”

„Maar waarom zou iemand het uitzoeken om in zulk een streek te leven?” wilde de Amerikaan weten.

„Om een betrekkelijk rustig bestaan te kunnen leiden. De Phelianen zijn niet, gelijk de bergvolken, een ras van krijgers. Zij houden er niet van te strijden en daarom hebben ze hun dorpen in dit moerasland verborgen, waar geen mensch durft te komen, en zoo zijn ze dus practisch gesproken vrij van menschelijke vijanden. Bovendien is hier zooveel wild voorhanden, dat ze altijd goed voorzien zijn. De levensvoorwaarden zijn dus in hun oogen ideaal en daarom leven ze liever hier dan ergens anders in Pellucidar.”

Van nu af, terwijl ze verder gingen, betrachtten ze de grootst mogelijke omzichtigheid, daar ze elk oogenblik in het gezicht van een Pheliaansch dorp konden komen. Het duurde niet lang of Thoar hield halt en verborg zich achter den stam van een boom, terwijl hij voor zich uit wees. Jason keek en zag een kalen heuvel, waarvan een gedeelte door de boomen zichtbaar was. Het was duidelijk, dat het hout van dien berg door menschen was gekapt, wat men aan de vele boomstronken kon zien, die waren overgebleven. En zoover hij kon zien was er maar een enkel huis, als dit tenminste een huis mocht worden genoemd.

Het was samengesteld uit blokken, een voet of twee in diameter. Drie of vier van die blokken, horizontaal geplaatst en op elkander gestapeld, vormden den wand, die naar Jason toegekeerd was. De andere zijwand liep daarmee parallel met een tusschenruimte van vijf of zes voet en over de bovenste blokken waren stukken van kleine boomstammen gelegd, ongeveer zes centimeters in doorsnee, op afstanden van niet meer dan een voet van elkander. Deze droegen het dak, dat bestond uit verscheiden blokken, iets langer dan die voor de wanden waren gebruikt. De dakblokken waren dicht tegen elkander gelegd en de openingen daartusschen waren opgevuld met klei. De voorkant van de woning werd gevormd door kortere blokken, die rechtop in den grond waren geplaatst en een kleine opening lieten, die als toegang kon

dienen. Maar het merkwaardigste van deze Pheliaansche architectuur waren de lange, scherp gepunte staken, die diagonaal onder een hoek van ongeveer vijf en veertig graden uit den grond oprezen, vanaf de wanden van het huis naar buiten uitstekend op afstanden van circa achttien centimeters van elkaar. Deze staken zelf waren zes tot acht centimeters in doorsnee en ongeveer tien voet lang, terwijl ze aan de bovenste einden waren gepunt, zoodat ze een omheining vormden, welke maar weinig beesten, hoe hersenloos ze ook mochten zijn, zouden trachten te forceeren.

Dichterbij komend konden de beide mannen een beter gezicht krijgen op het dorp, dat tegen den heuvel lag aan de zijde, die naar hen toegekeerd was, en dat bestond uit vier woningen gelijk aan die, welke ze het eerst ontdekt hadden. Aan den voet van den heuvel verhief zich een dicht woud, maar de heuvel zelf was geheel van boomen beroofd, zoodat geen sterveling, groot of klein, het dorp der Phelianen kon naderen zonder te worden gezien.

In het dorp konden ze geen menschen waarnemen, maar dit misleidde Thoar niet, die vermoedde, dat alles wat er aan deze zijde van den heuvel voorviel direct zou ontdekt worden door tal van oogen, die door de openingen in de wanden der woningen gluurden, vanuit de duistere interieuren dezer bouwwerken, die zóó laag waren, dat de bewoners er vermoedelijk niet anders dan in hurkende of liggende positie in konden leven, daar een volwassen mensch er onmogelijk rechtop in kon staan.

„Wel,” sprak Jason, „daar zijn we nu. En wat gaan we nu doen?”

Thoar bezag verlangend de beide Colts van zijn kameraad. „Je wilde deze niet gebruiken uit vrees van teveel dooden te verspillen, die ze door hun blauwe bekken uitspuwen,” zeide hij, „maar met één van deze wapens zouden we Jana spoedig kunnen vinden als zij hier is, of haar kunnen wreken als ze er niet is.”

„Kom dan maar,” zei Jason. „Ik zou nog wel meer willen offeren dan alleen mijn munitie voor De Roode Bloem van

Zoram." En terwijl hij dit zeide verliet hij den boom waar ze een schuilplaats hadden gevonden en liep toe op de dichtstbijstaande Pheliaansche woning. Vlak achter hem kwam Thoar en geen van beiden bemerkten ze de oogen, die hen beloerden achter de stammen der boomen, die dicht opeen groeiden tusschen de rivier en den heuvel, – wreede oogen in behaarde gezichten.

HOOFDSTUK XIII

Het Reptielenvolk, de Horibs.

Avan, het opperhoofd der Clovianen, had krijgslieden geposteed voor den ingang tot de spelonk en toen Tarzan naderde om zich naar binnen te begeven, hielden ze hem aan.

„Waar ga je heen?" verlangde een hunner te weten.

„Naar de grot," antwoordde Tarzan.

„Waarom?" vroeg de krijgsman.

„Ik wil gaan slapen," antwoordde de aap-mensch. „Ik ben hier vroeger dikwijls binnengegaan en nooit heeft iemand me tegengehouden."

„Avan heeft instructie gegeven, dat geen vreemden de grot mogen binnengaan of verlaten tot na afloop van den krijgsraad," zeide de man met nadruk.

Op dit oogenblik verscheen Avan. „Laat hem binnengaan," zeide hij. „Ik heb het hem gezegd. Maar hij mag er niet weer uitkomen."

Zonder verdere woorden passeerde de Gebieder der Wildernis den ingang en begaf zich naar het schemerachtige interieur van het hol der Clovianen. Het duurde een tijd voordat zijn oogen gewend waren geraakt aan de duisternis daarbinnen en hij in staat was zijn omgeving op te nemen.

Het gedeelte van de spelonk, waar hij zich bevond en dat hem bekend was, besloeg een vrij aanzienlijk oppervlak. Hij kon de wanden aan beide zijden zien, en, heel vaag, een stuk van den achterwand, maar verderop heerschte absolute duisternis, daar dit het binnenste van den berg was, waarin het hol zich bevond. Tegen de wanden, op bedden van ge-

droogd gras bedekt met huiden, lagen vele krijgslieden en enkele vrouwen en kinderen, allen nagenoeg in slaap verzonken. Aan den ingang, waar het minder donker was, zat een groep menschen bijeen gehurkt, in fluisterend gesprek gewikkeld, terwijl hij stil de grot afzocht naar het meisje van Zoram. Zij herkende hem het eerst en trok zijn aandacht door een zacht gefluit.

„Heb je al een plan om te ontvluchten bedacht?” vroeg ze hem, toen hij zich op een vacht naast haar had neergezet.

„Neen,” antwoordde hij. „Al wat we kunnen doen is de verdere gebeurtenissen afwachten en dan direct een gelegenheid, die zich mocht voordoen, aangrijpen.”

„Ik denk, dat het voor jou gemakkelijk genoeg is om te ontvluchten,” was het meisje van meening. „Jou behandelen ze niet als gevangene; jij kunt je vrij onder hen bewegen en ze hebben je zelfs je wapens laten behouden.”

„Op het oogenblik ben ik wèl een gevangene,” gaf Tarzan ten antwoord. „Avan heeft juist bevel gegeven, dat de krijgslieden aan den ingang me niet mogen toestaan me weer naar buiten te begeven voordat de krijgsraad over mijn lot beslist heeft.”

„Je toekomst ziet er dan niet rooskleurig uit,” vond het meisje; „en wat mij betreft, ik weet al wat me te wachten staat, maar ze zullen me niet hebben, noch Carb noch iemand anders!”

Zoo spraken ze met elkander op gedempten toon en met lange tusschenpoozen van zwijgen. Maar toen Jana het gesprek had gebracht op de wereld, waar ook Jason vandaan kwam, werden deze oogenblikken van zwijgen steeds korter. Zij stond Tarzan niet toe om te gaan rusten, maar overstelpte hem met vragen, hoewel de antwoorden op vele ervan ver buiten haar bevattingsvermogen lagen. Stoom en electriciteit en de tallooze toepassingen daarvan in het leven der beschaving gingen ten eenenmale boven haar begrip, evenals de hemellichamen of muziekinstrumenten of boeken. Maar niettegenstaande wat wel scheen te zijn de diepste diepte van onwetendheid, op den bodem waarvan zij zich vastgeworteld

bevond, gaf zij toch blijk van groote intelligentie en als zij sprak over de dingen, die haar eigen wereld betroffen, waarmede ze bekend was, dan waren haar woorden steeds interessant en onderhoudend.

Eindelijk opende een krijgsman dichtbij hen de oogen, kwam overeind zitten en rekte zich uit. Hij keek om zich heen en stond van zijn legerstede op. Daarna ging hij in de spelonk rond om de anderen te wekken.

„Word wakker,” sprak hij tot elk, „en begeef je naar den krijgsraad.”

Toen hij bij Tarzan kwam, dien hij herkende, bleef hij staan en richtte een doordringenden blik op hem.

„Wat doe jij hier?” vroeg hij gebiedend.

Tarzan stond op en keek den krijgsman aan, maar hij beantwoordde diens vraag niet.

„Geef antwoord,” snauwde Carb. „Waarom ben je hier?”

„Jij bent het opperhoofd niet,” gaf Tarzan ten antwoord. „Je kunt vrouwen en kinderen ondervragen, maar niet mij.”

Carb vloekte woedend. „Ga weg!”, beval Tarzan, terwijl hij wees naar den uitgang. Even aarzelde de Cloviaan, daarna zette hij zijn ronde voort om de overige krijgers te wekken.

„Nu zal hij er wel voor zorgen, dat je gedood wordt,” zei het meisje.

„Daar had hij immers al eerder toe besloten,” antwoordde Tarzan. „We zijn er niet slechter aan toe dan we al waren.”

Van dit oogenblik af vervielen ze tot stilzwijgen, beiden wachtend op het vonnis, dat over hen zou worden uitgesproken. Zij wisten, dat buiten, op het plateau, de krijgers in een grooten kring bijeen zouden zitten en dat er veel zou worden gesproken en gepocht en geargumenteed voordat er een beslissing zou zijn bereikt; voor het meerendeel onnodige woorden; want zoo is het sinds heugelijke tijden altijd geweest met mannen, die de wetten voorschrijven, waarbij evenwel onze moderne volksvertegenwoordigers het nog winnen, omdat ze meer woorden tot hun beschikking hebben dan de eerste aap-menschen.

Terwijl Tarzan en Jana nog wachtten, betrad een jongen de spelonk. Hij droeg een fakkel in de hand en liep zoekend rond. Weldra ontdekte hij Tarzan en kwam snel op hem af. Het was Ovan.

„De krijgsraad heeft het vonnis geveld,” zeide hij. „Jij bent ter dood veroordeeld en het meisje komt aan Carb.”

Tarzan van de Apen stond op. „Kom,” sprak hij tot Jana, „nu is onze tijd gekomen. Als we het plateau kunnen oversteken en het pad kunnen bereiken, zou alleen een uiterst vlugge krijgsman ons kunnen inhalen. En als jij mijn vriend bent,” wendde hij zich tot Ovan, „en je hebt gezegd, dat je dat bent, dan zal je zwijgen en ons onzen kans geven.”

„Ik ben je vriend,” hernam de jongen; „daarom juist ben ik hier, maar je zoudt nooit levend het plateau naar het pad kunnen oversteken, want er zijn teveel krijgers en ze zijn alle op hun hoede. Ze weten, dat je gewapend bent en ze verwachten, dat je wilt ontluchten.”

„Er is geen andere weg,” zei Tarzan.

„Er is wel een andere weg,” sprak de jongen; „en ik ben gekomen om je dien te wijzen.”

„Waar?” vroeg Jana.

„Volg mij,” zei Ovan, en hij leidde den weg naar diep achterin de grot zich bevindende schuilhoeken, die door zijn flikkerende toorts grillig werden verlicht. En hem volgden Jana en de aap-mensch.

De wanden der grot vernauwden zich hier, de bodem rees steil omhoog, zoodat er gedeelten waren, die zij in deze halve duisternis slechts met moeite konden beklimmen. Tenslotte bleef Ovan staan en terwijl hij zijn toorts hoog boven het hoofd hield, toonde hij hun een kleine ruimte, aan de achterzijde waarvan zij een donkere spleet ontdekten.

„In dit donkere hol,” legde hij uit, „begint een pad, dat naar de top der bergen voert. Alleen het opperhoofd en de oudste zoon van het opperhoofd kennen dit pad. Als mijn vader bemerkt, dat ik het je heb gewezen, zal hij me doden, maar hij zal het niet te weten komen, want, als ze me vinden, zal ik liggen te slapen op een huid ver beneden bij den ingang

van deze spelonk. Het pad is steil en ruw, maar het is de eenige weg. Nu moet je gaan. Dit is mijn dankbaarheid, omdat je eens mijn leven hebt gered." En terwijl hij deze laatste woorden sprak, slingerde hij zijn toorts op den grond, zoodat zij in het pikdonker stonden. In de verte vernam Tarzan den zachten voetval zijner sandalen, terwijl de jongen terugtastte naar omlaag waar het bewoonde gedeelte van de grot der Clovianen was.

De aap-mensch stak zijn hand uit in de duisternis en vond Jana's hand. Voorzichtig leidde hij haar door het Styxsche donker naar de opening der kloof. Stap voor stap zijn weg aanvoelend, met zijn vrije hand voor zich uit tastend, ontdekte de aap-mensch tenslotte den toegang naar het pad.

Voortstropelend over massa's scherp rotspuin, scheen het den beiden vluchtelingen toe of zij absoluut niet vorderden. Als tijd kon worden afgemeten met het hulpmiddel van spierinspanning of lichamelijk ongemak, dan had het tweetal kunnen gissen, dat ze een eeuwigheid in deze pikzwarte kloof hadden doorgebracht. Maar eindelijk toch begon het minder donker te worden en wisten ze, dat ze den toegang tot de kruin van het gebergte naderden. En niet lang daarna traden ze naar buiten in het schitterende licht der middagzon.

„En zeg me nu," zeide Tarzan, „in welke richting Zoram ligt."

Het meisje wees het hem. „Maar we kunnen Zoram niet bereiken door dezen weg te gaan," zeide ze, „want elk spoor zal door Carb en zijn mannen vermoedelijk wel worden bewaakt. Geloof maar niet, dat die ons zoo gemakkelijk laten ontsnappen. Het zou zelfs mogelijk zijn, dat, bij hun zoeken naar ons, ze de spleet hebben gevonden en ons nu hier volgen."

„Dit is jouw wereld," antwoordde Tarzan. „Jij bent er beter mee bekend, dan ik. Wat zou je ons dus aanraden?"

„We moeten de bergen afdalen, heelemaal in tegengestelde richting van Clovi. Want juist in de bergen zullen ze naar ons zoeken. Als we het laagland hebben bereikt, kunnen we terugkeeren langs den voet van den keten totdat we onder Zoram uitkomen. Maar niet voordat we zoover zijn mogen

we de bergen weer ingaan.”

De afdaling in dit gebergte ging langzaam, omdat zij geen van beiden thuis waren in dit gedeelte van den bergketen. Dikwijls vonden zij hun weg versperd door gapende afgronden en dan waren ze genoodzaakt om op hun schreden terug te keeren teneinde een gelegenheid te zoeken waardoor ze om dien afgrond heen konden gaan. Zij aten herhaaldelijk en sliepen driemaal en alleen hierdoor kon Tarzan gissen, dat dit afdalen wel een grooten tijd in beslag moest hebben genomen. Maar wat beteekende tijd voor hen?

Onderweg reeds had Tarzan door de boomen een glimp gezien van een uitgestrekte vlakte, die zich beneden ontrolde zoover het oog kon reiken. Het laatste gedeelte hunner afdaling liep door een lang, kronkelend ravijn en toen, tenslotte, zij aan het eind daarvan waren aangekomen, bevonden ze zich aan den rand der vlakte, die Tarzan had gezien. Boomen groeiden daar nagenoeg niet en van het punt bezien, waar hij stond, geleek het zoo glad als een zeespiegel.

„Dit is de Gyor Cors,” zeide Jana, „en laten we maar hopen, dat we niet het ongeluk hebben een Gyor te ontmoeten.”

„En wat is een Gyor?” vroeg Tarzan.

„O, een verschrikkelijk monster,” legde Jana uit. „Ikzelf heb er nooit een gezien, maar sommige der krijgers van Zoram zijn naar de Gyor Cors geweest en die hebben ze gezien. Ze zijn tweemaal zoo groot als een tandor en hun lengte is nog grooter dan van vier lange mannen liggend op den grond. Ze hebben een gekromden bek en drie lange horens, twee boven de oogen en een boven hun neus. Aan den achterkant van hun kop zit een groote, beenige kraag, die bedekt is met een dikke hoornen huid, die hen beschermt tegen de horens van hun soortgenooten en de speren der menschen. Vleescheters zijn ze niet, maar ze zijn kortaangebonden en vallen alles aan wat ze tegenkomen, zoodat ze in de Gyor Cors alleen de baas zijn.”

„Dan hebben ze een flink domein,” vond Tarzan, terwijl hij zijn oogen liet dwalen over de ongelimiteerde uitgestrekt-

heid van weideland, dat zich naar alle kanten ontrolde, langzaam omhoog stijgend naar de nevelen van het verschiet, „en de beschrijving, die je van ze geeft, wijst er op, dat ze weinig vijanden hebben, die erover zouden denken hun dit domein te betwisten.”

„Alleen de Horibs,” antwoordde Jana. „Die jagen ze voor hun vleesch en voor hun huid.”

„Wat zijn Horibs?”

Het meisje huiverde. „Het slangenvolk,” fluisterde ze op een toon van ontzag.

„Slangenvolk?” herhaalde Tarzan. „Hoe zien die er uit?”

„Laten we liever niet van hen spreken. Ze zijn afgrijselijk. Ze zijn nog erger dan de gyors. Hun bloed is koud en men zegt, dat ze geen hart hebben, want ze bezitten geen enkele eigenschap, die de menschen bewonderen; vriendschap of sympathie of liefde kennen ze niet.”

Langs den bodem van het ravijn, waar doorheen zij waren afgedaald, had een bergstroom een diepe insnijding doen ontstaan, waarvan de wanden zoo steil waren, dat zij het maar beter vonden om den stroom te volgen naar de vlakke, om daar een meer gemakkelijken overtocht te vinden, daar de stroom tusschen hen en Zoram was.

Ze waren ongeveer een mijl verder naar beneden gedaald, in de richting van het einde van het ravijn. Rond hen verhieven zich lage heuvelruggen, die geleidelijk in de verder gelegen vlakke overgingen; hier en daar verspreid stonden groepen boomen en tot hun knieën reikte het sappige, wuivende gras, dat de Gyor Cors tot een waar paradijs maakte voor de geweldige dynosaurussen. De middagzon bescheen een tooneel van rust en vrede. Toch gevoelde Tarzan van de Apen zich ongedurig. De blijkbare afwezigheid van dierlijk leven scheen welhaast angstwekkend voor iemand, die gewend was geraakt aan het gewoonlijk van bedrijvigheid wemelende leven van Pellucidar. Toch wist de aap-mensch, dat er beesten in den omtrek moesten zijn en de vreemde, nooit gekende reuksporen, die tot zijn neusgaten doordrongen, wekten in hem een voorgevoel van onmiddellijk dreigend ge-

vaar. Een bekende reuk had niet die uitwerking op hem, maar hier waren reuksporten, die hij niet kon plaatsen, vreemd-onaangenaam voor een mensch om waar te nemen. Ze geleken op het reukspoor van Histah, de slang, maar toch waren ze weer anders.

In Jana's belang wenschte Tarzan, dat zij spoedig een punt zouden kunnen vinden, waar ze konden oversteken en de hooger gelegen terreinen weer konden gaan bestijgen op hun weg naar Zoram, want de beesten, die ze in de bergen ontmoetten, waren hun welbekend en de gevaren, die hun ontmoeting met zich bracht, waren bekende gevaren, die zij gewend waren onder de oogen te zien. Maar de verticale oevers van den razenden bergstroom boden nog geen gelegenheid tot oversteken en nu ontwaarden zij, dat het voorkomen van de Gyor Cors, zoo van de hoogte af gezien, zeer bedriegelijk was geweest; want het land was lang niet zoo vlak als hun van een verren afstand was toegeschenen, maar doorsneden door ravijnen en onderbroken door inzinkingen, waarvan sommige zeer uitgestrekt en zeer diep waren. Het duurde niet lang of een zijravijn, komende van de op deze plek ondiepe bedding der rivier, noodzaakte hen een omweg te maken, dat hen verder uit de richting van Zoram bracht. In die richting vervolgden zij hun weg nog een mijl ver, toen ze eindelijk een doorwaadbare plek ontdekten. Aan den overkant gekomen raakte het meisje Tarzan's arm aan en wees. Maar hij had het ook reeds gezien.

„Een gyor,” fluisterde het meisje. „Laten we gaan liggen en ons verbergen in het lange gras.”

„Hij heeft ons nog niet gezien,” zeide Tarzan, „en het is mogelijk, dat hij niet dezen kant uit komt.”

Geen beschrijving van het monster, dat daar in zulk een verschrikkelijke gedaante voor hen opdoemde, zou den indruk vermogen te evenaren, die zijn titanische afmetingen of vreeselijk wezen inboezemde. Op het eerste gezicht was Tarzan vooral getroffen door zijn merkwaardige overeenkomst met de Gryfs van Pal-ul-don. Het vertoonde de twee groote horens boven de oogen, een middenhoorn op de

neus, een gehoornden bek en een groote gehoornde kap of overdwarse kam over den nek en zijn kleur was dezelfde, maar meer getemperd, in hoofdzaak blauw-grijs, terwijl buik en omtrek van den bek geelachtig waren. De blauwe ringen om de oogen waren niet zoo geaccentueerd en het rood van den kam en de beenige uitsteeksels langs den ruggegraat minder glanzend dan bij den gryf. Het feit, dat het een plantenetend dier was, zooals Jana hem had verteld, schonk hem de overtuiging, dat hij een welhaast onveranderd type van den gigantischen triceratopus voor zich zag, die, met zijn makkers de dynosaurussen, eens de toenmalige wereld van het Juratijdperk had beheerscht.

Jana, die zich voorover in het hooge gras had geworpen, drong bij Tarzan erop aan hetzelfde te doen. Diep neergedoken, zijn oogen even boven het gras uit, bespiedde deze den monsterachtigen dynosaurus.

„Ik geloof, dat hij van ons de lucht heeft gekregen,” zeide hij. „Hij heeft de kop opgericht en kijkt om zich heen; nu gaat hij in een cirkel loopen. Hij is zeer licht ter been voor een beest van zulke enorme afmetingen. Daar, hij heeft iets geroken, maar het is niet ons reukspoor. De wind is tegen ons in. Er komt iets aan, links van ons, maar het is nog ver weg. Ik kan het alleen maar hooren, een flauw geluid van iets, dat beweegt. Nu kijkt de gyor die richting op. Wat het ook zijn mag, het nadert snel. Dat hoor ik, want het geluid wordt spoedig duidelijker. En er zijn er meer dan een, – velen zelfs. Nu loopt hij vooruit om dit te onderzoeken, maar hij zal voorbijgaan op een grooten afstand van onze linkerzijde.” Tarzan beloerde den gyor en beluisterde de nadering van de nog steeds onzichtbare beesten. „Wat daar aankomt zal passeeren langs den bodem van het ravijn, dat we juist hebben overgestoken,” fluisterde hij. „Ze zullen vlak achter ons voorbij komen.”

Jana bleef in het gras verborgen liggen. Zij wenschte het noodlot niet te tarten door zelfs maar het tipje van haar hoofd te toonen, waardoor ze de opmerkzaamheid van den gyor zou kunnen trekken. „Misschien doen we beter weg te

kruipen, terwijl zijn aandacht ergens anders op is gevestigd,” stelde ze voor.

„Ze komen uit het ravijn,” fluisterde Tarzan. „Daar komen ze over den rand, – een aantal mannen. – Maar, in 's hemelsnaam, wat is dat waar ze op rijden?”

Jana kwam met de oogen boven het gras uit kijken en tuurde in de richting, waarin Tarzan staarde. Ze huiverde. „Dat zijn geen menschen,” rilde ze. „Dat zijn de Horibs en de beesten, waar ze op rijden zijn Gorobors. Als ze ons zien, zijn we verloren. Niets in de wereld kan aan de Gorobors ontsnappen, want niets in heel Pellucidar is zóó bliksemsnel als zij. Lig stil. Onze eenige kans is, dat ze ons niet ontdekken.”

Op het gezicht van de Horibs liet de gyor een vreesaanjagend gebulder hooren, waar de grond van trilde. Hij boog den kop en trok recht ten aanval op. Tenminste vijftig Horibs waren, gezeten op hun griezellige rijdieren, uit het ravijn te voorschijn gekomen. Tarzan zag dat de ruiters waren bewapend met lange lanssen; – geheel ontoereikende, nietige wapens, zoo dacht hij, om er een triceratopus mee te bestrijden. Maar het bleek al spoedig, dat de Horibs niet van plan waren dezen aanval het hoofd te bieden. Zwenkend naar rechts vormden zij, met éenen, een lange rij achter hun leider en toen voor het eerst kreeg Tarzan een voorstelling van den buitengewonen spoed der reusachtige hagedissen, die als hun rijdieren dienden, een spoed, die alleen kon vergeleken worden met de als bliksemflitsen zoo snel zich bewegende kleine woestijnhagedissen.

Een tactiek volgend gelijk aan die der prairie-Indianen van West-Amerika, gingen de Horibs hun prooi omsingelen. De bulderende gyor, opgezweept tot een razernij van woede, viel nu eens uit in de eene richting, dan weer naar een anderen kant, maar de Horibs schoten voor hem uit den weg, zoo snel, dat hij ze nooit kon bereiken. Hijgend en brieschend kwam hij eindelijk tot staan en toen vernauwden de Horibs hun kring, terwijl ze in duizelingwekkende vaart om hem heen bleven rijden en terwijl Tarzan het schouwspel

gadesloeg, vroeg hij zich af hoe ze ooit konden hopen deze tien ton wegende geïncarneerde furie, die in het midden van den kring naar alle richtingen stond te stooten, af te maken.

Kort daarop vloog een Horib op den gyor af met zulk een snelheid, dat ruiters en rijdiers niet meer dan een schaduw schenen. De gyor maakte front, kop naar omlaag, gereed hem op zijn drie horens te spietsen; en tegelijk vlogen twee andere Horibs van achteren op hem toe.

Even snel als hun aanval was geweest, even snel had het drietal ook weer zijn plaats in den racenden cirkel hernomen, maar in de flanken van den gyor hadden zij twee lansen achtergelaten, die er diep in staken. De woede van den gewonden triceratopus overtrof al zijn vroegere betoogingen. Zijn gebulder ging over tot een heesch, hoestend schreeuwen, toen hij den kop wederom boog en opnieuw ten aanval trok.

Ditmaal wendde hij zich niet naar telkens een andere richting, zooals hij eerst gedaan had, maar recht vooruit, waarschijnlijk in de hoop door den cirkel heen te breken; en tot zijn schrik bemerkte de aap-mensch, dat hij en Jana zich juist in zijn lijn bevonden. Als de Horibs het aanvallende beest niet konden keeren, dan waren ze verloren.

Een dozijn der reptiel-menschen vlogen den gyor achterna. En nog weer een dozijn lansen zonk diep in zijn lichaam en was voldoende om hem te doen keert maken, teneinde zich te wreken op de wezens, die hem deze nieuwe pijn hadden bezorgd.

Deze charge had den gyor binnen een afstand van vijftig meter van Jana en Tarzan gebracht. De aap-mensch had een oogenblik van spanning doorgemaakt; maar het resultaat was al even rampspoedig, want de manoeuvre bracht de omcirkelende Horibs in de onmiddellijke nabijheid van hun positie.

Daar stond nu de gyor, met gebogen kop, zwaar snuivend, en bloedend uit meer dan een dozijn wonden. Een Horib reed nu op hem toe, langzaam, hem naderend direct aan de frontzijde. De aandacht van den triceratopus was nu uitsluitend op dien enkelen tegenstander gevestigd. Maar aan de

achterzijde naderden twee andere reptiel-ruiters, een aan elken kant, diagonaalsgewijs, en zoo, dat het beest hen niet kon gewaar worden door den grooten overdwarsen kraag, die zijn nek achter de oogen en horens omgaf. Het drietal naderde zoo tot op een afstand van vijftig meter en toen schoten de achtersten voorwaarts, tegelijk en met een verschrikkelijke vaart, voorovergebogen op hun rijdieren, hun lansen omlaag gestrekt houdend. Op hetzelfde oogenblik dreven zij hun speren diep in de zijden van den gyor. Zoo dicht waren ze bij hun prooi gekomen, dat hun rijdieren tegen de schouders van den gyor opbotsten terwijl ze weer keerden en terugvlogen.

Nog een oogenblik stond het groote monster op zijn pooten te wankelen; daarna zakte het zwaar naar voren ineen, rolde op zijn zijde en stierf; – de laatste lansen hadden zijn hart doorboord.

Tarzan was verheugd dat het voorbij was, daar hij een oogenblik had gevreesd, dat ze door de Horibs zouden ontdekt worden, terwijl die zich zoo dichtbij hen bevonden en hij wenschte zichzelf reeds geluk met den goeden afloop, toen de geheele bende slangen-menschen hun rijdieren wendde en snel op hun schuilplaats kwam aangereden. Weer vormden ze hun cirkel, maar ditmaal waren Tarzan en Jana het middelpunt ervan. De Horibs hadden hen dus blijkbaar wel gezien, maar hen genegeerd totdat ze met den gyor zouden hebben afgerekend.

„We zullen moeten vechten,” zeide Tarzan; en daar verder zich te verschuilen nu niet meer noodig was, rees hij overeind.

„Ja,” zei Jana, die eveneens opstond en zich naast hem plaatste. „We zullen moeten vechten, maar het zal weinig helpen. Ze zijn met hun vijftigen tegen ons tweeën.

Tarzan legde een pijl op zijn boog. De Horibs reden langzaam om hen heen, terwijl ze hun nieuwe prooi inspecteerden. Eindelijk vernauwden zij den kring en lieten hun rijdieren halt houden, front makend naar het tweetal.

Nu voor het eerst kon Tarzan de slangen-menschen goed

opnemen en eveneens hun afschuwelijke rijdieren. De lichaamsbouw der Horibs was bijna identiek aan die van menschen, in zoover dit hun romp en ledematen betrof. Hun driegeteende voeten en vijfgeteende handen waren die van reptielen. Hoofd en gezicht geleken op een slang, maar hun puntige ooren en twee korte horens gaven er een grotesk aanzien aan, dat tevens afschuwwekkend was. De armen waren beter gevormd dan de beenen, die nagenoeg geheel vormloos waren. Het lichaam was over zijn volle lengte bedekt met schubben, ofschoon die op de handen, voeten en gezicht zoo klein waren, dat ze bijna den indruk gaven van een gladde huid, hetgeen nog meer tot uiting kwam door het feit, dat die gedeelten van het lichaam veel lichter van kleur waren, een tint, die het doodsche wit van den buik van een slang nabij kwam.

Als eenig kleedingstuk droegen zij een soort voorschoot, vervaardigd uit een zeer dikke huid, waarschijnlijk van het een of andere gigantische reptiel. Dit kleedingstuk diende in werkelijkheid tot wapenrusting, om de zachte witte buiken der Horibs te beschermen, zooals Tarzan later vernam. Ter hoogte van de borst was elk kleedingstuk voorzien van een vreemd devies: een achtvoudig getand kruis met een cirkel in het midden. Om de heup droeg iedere Horib een lederen gordel, waaraan een scheede hing, waar een beenen mes instak. Om de polsen en boven den elleboog waren armbanden bevestigd. Deze voltooiden hun uiterlijk. Behalve een mes had iedere Horib nog een lange lans, met been beslagen. Zij zaten op hun potsierlijke rijdieren met hun teenen achter de ellebogen der Gorobors geklemd; dit waren reusachtige reptielen, overeenkomende met die van het Triassische tijdperk, bekend bij de paleontologen als Pareiasuri. Vele dezer monsters maten tien voet in lengte, ofschoon ze op korte, dikke en zeer gespierde pooten stonden.

Terwijl Tarzan in betoovering de Horibs aanstaarde, die „koudbloedig waren en geen hart bezaten,” bepeinsde hij, dat hij òf een der grillen der natuur in het aangezicht zag,

òf mogelijk een herhaling in eenigen vorm van het ons onbekende wezen, dat eenmaal de voorlooper kon zijn geweest op het pad, dat zou geleid hebben van het tijdperk der reptielen tot het tijdperk van den mensch, op de buitenkorst der aarde. Ook scheen het hem niet merkwaardiger toe, dat een op een mensch gelijkend reptiel zich uit reptielen zou hebben kunnen ontwikkelen dan dat vogels dit zouden hebben gedaan, of zoogdieren, zooals de geleerden dit tegenwoordig trachten aan te toonen.

Deze gedachten trokken als een flits aan den geest van Tarzan voorbij terwijl de Horibs hen door hun kraaiachtige, lidlooze oogen zaten aan te staren, maar als hij verbaasd was geweest door het uiterlijk dezer monsters, dan was die verbazing nog niets vergeleken bij den schok, dien hij ontving, toen een hunner hem aansprak in de gewone taal der gilaks van Pellucidar.

„Je kunt niet ontsnappen,” zeide het reptiel-mensch. „Leg je wapens neer.”

HOOFDSTUK XIV

Door het donkere woud.

Jason Gridley spoedde zich den heuvel op naar het dorp der Phelianen, waar hij De Roode Bloem van Zoram hoopte te vinden, en aan zijn zijde liep Thoar, speer en mes ter hand om zijn zuster te bevrijden of haar te wreken, terwijl achter hen, aan het oog onttrokken door het kreupelhout, dat onder de langs den oever der rivier staande boomen groeide, een aantal taankleurige, gebaarde mannen het tweetal bespiedde.

Tot Thoar's verbazing kwamen er geen krijgers uit het huis, dat ze naderden, aanloopen om zich te verdedigen, en evenmin drong van binnen eenig geluid tot hen door. „Wees voorzichtig,” waarschuwde hij Jason, „het kon wel eens een hinderlaag zijn,” en de Amerikaan, die deze waarschuwing ter harte nam, was op zijn hoede. Zij waren al bij den ingang van de woning gekomen en nog steeds had zich niemand vertoond om tegen hun aankomst te protesteeren.

Jason hield stil en keek door de lage deuropening, daarna bukte hij zich en ging met Thoar achter zich aan de woning binnen.

„Er is niemand hier,” zei Jason; „de woning is verlaten.”

„Laten we dan ons geluk eens in de volgende probeeren,” zei Thoar; maar in de volgende woning bevonden zich ook geen bewoners en in de overige evenmin.

„Ze zijn allemaal weg,” zei Jason.

„Ja,” zei Thoar, „maar ze zullen terugkomen. Laten we teruggaan naar de rivier en daar achter de boomen ons verdekt opstellen om ze af te wachten.”

Onbewust van enig gevaar liepen ze den heuvel weer af en drongen in het kreupelhout, dat welig tusschen de boomen groeide. En daar volgden ze een smal spoor, dat druk belooopen scheen te zijn door de sandalen der Phelianen.

Nauwelijks waren ze zoover, of ze werden besprongen door een twaalftal kerels, die hen op den grond wierpen. In een oogenblik waren ze ontwapend en waren hun polsen hun achter op den rug gebonden; daarna werden ze overeind getrokken en Jason Gridley keek verbluft toen hij zag wie zijn aanranders waren.

„Wel, te deksels!” riep hij uit. „Ik ben er nu langzamerhand aan gewend geraakt om met betrekkelijke kalmte te kijken naar wollige rhinocerossen, trachodons, pterodactielen en dinosaurussen, maar ik had nooit verwacht een partijtje zeeroovers in het hartje van Pellucidar te ontmoeten.”

In zijn verbazing sprak hij in zijn eigen taal, die natuurlijk niemand der anderen verstond.

„Wat voor taal is dat?” vroeg een hunner aanranders barsch. „Wie ben je en uit welk land kom je?”

„Dit is goed, degelijk Amerikaansch, van de U.S.A.,” antwoordde Jason; „maar wie te duivel zijn jullie en waarom heb je ons gevangen genomen?” En terwijl hij zich wendde tot Thoar: „Dit zijn toch niet de Phelianen, wel?”

„Neen,” antwoordde Thoar. „Dit zijn vreemde menschen, die ik nog nooit tevoren heb gezien.”

„We weten wie je bent,” sprak een der gebaarde mannen. „We weten van welk land je komt. Tracht ons dus niet te misleiden.”

„Heel best; als je het dan zoo goed weet, maak ons dan los, want dan weet je ook, dat ons land niet met jullie land in oorlog is.”

„Je land is altijd in oorlog met Korsar,” hernam de spreker. „Je bent een Sariaan. Ik zie dat aan de wapens die je draagt. Hetzelfde oogenblik, dat ik die zag, wist ik dat je uit het ver hiervandaan liggende Sari komt. De Cid zal blij zijn, dat we je gevangen genomen hebben, en Bulf ook. Misschien,” voegde hij eraan toe, zich tot een zijner kameraden wendend, „is dit Tanar zelf wel. Heb je hem gezien, toen hij een krijgsgevangene was in Korsar?”

„Neen, ik was toen op een kruistocht,” gaf de andere ten antwoord. „Ik zag hem dus niet, maar als hij het werkelijk is, zullen we een goede belooning ontvangen.”

„We konden nu wel teruggaan naar de boot,” zei de eerste spreker. „Er is geen enkele reden waarom we nog langer zouden wachten op die inboorlingen met hun platte voeten en de kans, dat we er een knappe vrouw onder zouden vinden, is een op de duizend.”

„Ze vertelden ons verder beneden op de rivier, dat die menschen dikwijls vrouwen van Zoram roofden en daarom zou het misschien wel goed zijn nog wat te wachten.”

„Neen,” besloot de andere, „ik zou ook wel eens graag een van die vrouwen van Zoram zien, waar ze me altijd zooveel van verteld hebben, maar de inboorlingen zullen niet terugkomen zoolang wij hier in de buurt blijven. We zijn al te lang weggebleven van het schip en voor zoover ik de kapitein ken, zal hij er geen been in zien om een paar van ons om zeep te laten brengen tegen dat we terugkomen.”

Vastgemeerd aan een boom langs den oever en bewaakt door vijf andere Korsaren, lag een sloep van een schip, maar van een type, dat Jason herinnerde aan zijn jongensboeken, zooals ook de gebaarde mannen dit deden, met hun groote pistolen en houwens en haakbussen.

De gevangenen werden ruw in de sloep geduwd, de Korsaren scheepten zich in en het vaartuig werd afgestooten naar het midden van de rivier, die hier smal en snel was.

Terwijl ze met groote vaart met den stroom mee dreven had Jason gelegenheid zijn bewakers eens op te nemen. Het was een bemanning met zulke allergemeenste tronies als waarvan hij alleen nog maar in boeken had gelezen en ze zagen er nog meer als zeeroovers uit dan de felste zeeroovers van zijn verbeelding. Met hun gouden oorringen en, bij sommigen, neusringen en met hun levendig gekleurde hoofddoeken en de sjerpen om hun middel, zouden zij prachtig als model hebben kunnen dienen voor een mooi schilderij van fel coloriet, op een afstand gezien, want van dichtbij beschouwd waren ze smerig en was hun kleeding gelapt.

Hoewel hij door het relaas over Tanar van Pellucidar, dat hij door de radio van Perry had ontvangen, bekend geworden was met het uiterlijk en den aard der Korsaren, thans zag Jason, dat ze er werkelijk uitzagen, zooals hun beschrijving luidde. Naar het radiobericht had hij zich hen meer voorgesteld als de fictieve, of hoogstens legendarische zeeroovers uit zijn jongensboeken of uit de geschiedenis en niet als menschen van vleesch en bloed, zooals hij ze nu voor zich zag, kerels wier mond overliep van de gemeenste vloeken en ruwste scherts en wier vuile manieren en uiterlijk hen tot werkelijke menschelijke wezens stempelden.

In deze woeste Korsaren, in hun boot, hun kleeding, en hun antieke vuurwapenen, vond Jason het overtuigend bewijs, dat ze van de menschen onzer bovenwereld moesten afstammen en hij begreep nu, dat zij het waren geweest, die David Innes de absolute zekerheid moesten hebben ingeboezemd omtrent het bestaan van een toegang bij de pool, die van Pellucidar naar de buitenkorst der aarde moest leiden.

Terwijl Thoar ontmoedigd was door het lot, dat hen in handen van dit vreemde volk had doen vallen, overwoog Jason, dat deze episode voor hem wellicht een groot geluk kon beteekenen, daar uit de gesprekken, die hij sinds zijn gevangenneming had beluisterd, met redelijke zekerheid kon

worden afgeleid, dat ze naar Korsar zouden worden overgebracht, de stad waar David Innes zich in gevangenschap bevond, en die uit hoofde daarvan het doel uitmaakte van hun eigenlijke expeditie, die beoogde den Keizer van Pellucidar te hulp te komen.

Dat hij daar zou aankomen alleen en als gevangene waren nu niet bepaald redenen om verheugd over te zijn; toch zou hij over het algemeen niet slechter af zijn dan dat hij doelloos bleef rondlopen in een land, vervuld van onbekende gevaren, met niet de minste hoop ooit zijn vrienden te kunnen terugvinden. Nu, eindelijk, was hij zoover, dat hij overgebracht werd naar een plaats, die ook zijn vrienden poogden te bereiken en dus waren de kansen hen weer te zien des te grooter geworden.

De rivier, waar ze zich op bevonden, kronkelde zich door een moerassig woud en kruiste een groot aantal inhammen, die soms zoo belangrijk van afmetingen waren, dat het meren schenen. Overal wemelde het water en de zandbanken van reptielen, hetgeen op Jason Gridley den indruk maakte of hij een tooneel aanschouwde, zooals zich dat zou hebben kunnen voordoen in een paradijs in het Mesosoïsche tijdperk, ontelbare eeuwen geleden, op de buitenkorst der aarde. Zoo talrijk en dikwijls zoo kolossaal en strijdlustig waren deze woeste reptielen, dat het afglijden langs de rivier ontaardde in een aanhoudend loopend gevecht, waarbij de Korsaren voortdurend op hun hoede moesten zijn en herhaaldelijk genoodzaakt waren gebruik te maken van hun donderbussen teneinde hun leven te verdedigen. Vaak verschrikte het knallen dezer wapens de aanvallende reptielen, maar er waren er ook onder, die hardnekkig in hun attakeeren bleven volharden, totdat ze gedood werden; en het was niet onmogelijk, dat bij een dezer gelegenheden een felle, hersenlooze krokodil hun sloep zou doen kantelen en daarna samen met zijn soortgenooten de bemanning zou verslinden.

Jason en Thoar waren in het midden der sloep geplaatst, waar ze naast elkander neerhurkten op den bodem, hun handen nog steeds met riemen op den rug gebonden. Dicht

bij Jason was een Korsar, die door zijn kameraden aangesproken werd als Lajo. Er was iets aan dien man, dat Jason's bizondere aandacht trok. Misschien was het omdat hij een minder schurkachtig voorkomen had en zich minder wreed en goddeloos gedroeg. Hij had niet meegedaan als de anderen de gevangenen op een gemeene manier voor den gek hielden en schonk over het algemeen weinig aandacht aan iets anders dan uitsluitend aan het verdedigen van de boot tegen de aanvallende krokodillen.

Niemand scheen het commando over de sloep te voeren; alles werd gemeenschappelijk besproken en zoo kwam men tot beslissingen; toch had Jason bemerkt, dat de anderen met attentie luisterden als Lajo sprak, wat zelden voorkwam; maar als hij iets beweerde, was het verstandig en ter zake. Geleid door het resultaat dezer observaties, koos hij Lajo uit als de meest redelijke Korsar om iets aan te kunnen vragen. Daarom trok hij diens aandacht bij de eerste beste gelegenheid.

„Wat wil je?” vroeg Lajo.

„Wie heeft hier het commando?” was Jason's wedervraag.

„Niemand,” antwoordde de Korsar. „Onze commandant kwam om het leven op den weg hierheen. Waarom wil je dat weten?”

„Ik had graag, dat onze armen werden vrij gemaakt,” gaf Jason ten antwoord. „We kunnen niet ontvluchten. We zijn ongewapend en in de minderheid en daarom kunnen we jullie geen kwaad doen; maar als de boot eens werd vernield of omgekanteld door een dezer reptielen, zouden we hulpeloos zijn met onze handen op onzen rug gebonden.”

Lajo trok zijn mes.

„Wat wou je doen?” vroeg een der andere Korsaren, die naar het gesprek had zitten luisteren.

„Ik wou hun riemen gaan doorsnijden,” antwoordde Lajo. „Er is niets bij te winnen door ze geboeid te laten.”

„Zeg, wie ben je eigenlijk, om zoo maar zonder te vragen hun riemen los te snijden?” vroeg de andere op twistzieken toon.

„En wie ben jij, om te zeggen, dat het niet mag?” vroeg Lajo kalm terwijl hij zich naar de gevangenen begaf.

„Ik zal je wel eens laten zien, wie ik ben!” schreeuwde de andere, terwijl hij zijn mes trok en op Lajo af kwam.

Er was geen aarzeling. Als een panter sprong Lajo op zijn tegenstander toe, weerde met zijn linkerhand diens opgeheven arm af en stak hem tegelijk zijn moorddadig uitziende mes tot aan het gevest in de borst. Met een enkelen, in bloed verstikten schreeuw zonk de man levenloos op den bodem der boot neer. Lajo rukte het mes uit het lichaam van den verslagene, veegde het af aan diens hemd en sneed er kalm de riemen mee door, die de polsen van Jason en Thoar vastbonden. Blijkbaar onbewogen hadden de overige Korsaren dit moordtooneel aanschouwd, behalve dan, dat er een paar moppen werden getapt ten koste van den gesneuvelde en dat sommigen een gegrom van goedkeuring lieten hooren.

De overwinnaar ontnam het lijk zijn wapens en wierp die achter in de boot, buiten het bereik van de gevangenen. Toen wees hij op den gedooden man en beval Jason en Thoar: „Gooi dat overboord.”

„Wacht nog even,” riep een van de bemanning. „Ik wil zijn laarzen hebben.”

„En ik zijn sjerp,” riep een andere, en weldra waren er een half dozijn aan het twisten over het bezit van de kleedingstukken van den doode, als een troep honden om een been. Lajo bemoeide zich niet met dit krakeel en zoo duurde het niet lang of alle voddige kleedingstukken, die gediend hadden om de naaktheid van dezen man te bedekken waren hem van het lichaam gescheurd en verdeeld onder de overigen; dat wil zeggen de sterksten behielden eenvoudig wat ze bemachtigd hadden, welke manier van verdeling even doeltreffend was. Daarna tilden Jason en Thoar het naakte lijk overboord, waar het onmiddellijk gegrepen werd door de vraatzuchtige rivierbewoners.

Oneindig, naar een onbekende bestemming, scheen de reis Jason toe. Zij aten en sliepen vele malen en nog maar steeds kronkelde zich de rivier door het eindeloze moerasland. De

weelderige plantengroei en prachtige bloemen, die langs de oevers prijken, interesseerde hem sinds lang niet meer, ja zelfs maakte de eentonigheid ervan hem wrevelig.

Hij vroeg zich af welke bijna bovenmenselijke inspanning het moest gekost hebben om deze groote, zware boot stroomopwaarts te roeien temidden van de verschrikkelijke aanvallen dezer horden van reptielen, die hun elke mijl van hun tocht betwistten nu ze met den stroom meegleden.

Maar eindelijk dan toch veranderde het landschap; de rivier werd breeder en het lage moerasland maakte plaats voor heuvelachtig terrein. De wouden, die nog steeds de oevers omljnden, waren vrijer van kreupelhout, wat erop wees, dat hier weer plantenetende dieren zouden huizen, een theorie, die weldra werd bevestigd door het gezicht van grazende kudden, waaronder Jason roodbruine herten, bisons, runderen en verscheiden andere rassen van herbivoren herkende. Het woud aan hun rechterzijde was open en zonnig en met zijn grazend vee bood het een opwekkend aanzien van warmte en leven; maar het woud aan den linkerkant was donker en somber. Het loof der boomen, die van geweldigen omvang waren, was zoo dicht, dat practisch alle zonlicht werd buitengesloten, terwijl de afstanden tusschen de boomstammen daardoor de huiveringwekkende impressie gaven van duistere gangen in sombere gewelven.

De rivier bevatte hier minder reptielen, maar de Korsaren schenen ongewoon zenuwachtig te zijn en het was alsof ze het eene of andere gevaar voorvoelden nu men dit stroomgebied had bereikt. Voorheen hadden zij de sloep met den stroom mee laten drijven, slechts een enkelen riem gebruikend om mee te wrikken aan den achtersteven, teneinde de boot in een rechte lijn te houden, maar nu hadden allen zich op de riemen geworpen en werden ook Jason en Thoar gedwongen om mee te roeien gelijk met de anderen. Iedere roeier had zijn geladen haakbus naast zich liggen, terwijl aan boeg en achtersteven gewapende mannen voortdurend scherp op den uitkijk waren. Aan den rechter oever schonken ze slechts weinig aandacht, maar op den somberen, duisteren

linker oever was alle aandacht hunner zenuwachtige, spiedende blikken gevestigd. Jason vroeg zich af wat het toch zijn mocht, dat ze vreesden, maar hij had geen gelegenheid tot vragen en hij mocht niet met roeien ophouden, tenminste hij en Thoar niet, want de anderen losten elkander bij het wacht houden en roeien af.

Zoo met den stroom meeroeiend maakten zij uitstekende vorderingen, maar of ze dichtbij of aan het eind der gevaarlijke zône waren, dit kon Jason niet nagaan, evenmin als hij den aard kon gissen van wat hen bedreigde; en dat er iets dreigde was duidelijk waarneembaar uit de houding, die de Korsaren aannamen.

De beide gevangenen waren op het punt van absolute uitputting van hun krachten gekomen, toen Lajo hun toestand bemerkte en hen afloste. Hoelang zij zoo geroeid hadden kon Jason niet benaderen, maar hij begreep dat, hoewel niemand hunner nog had gegeten of geslapen sinds zij zich in dit stroomgebied bevonden, er toch een aanmerkelijke tijd moest zijn voorbijgegaan. Den afstand, dien ze nu hadden afgelegd, schatte hij ruw op meer dan honderd mijlen en hij en Thoar hadden al dien tijd onafgebroken aan de riemen gezeten, zonder voedsel of rust, maar nauwelijks hadden ze zich op den bodem der boot neergeworpen, of daar weerklonk van den boeg een opgewonden uitroep: „Daar komen ze!” schreeuwde de man. En oogenblikkelijk was aan boord alles in rep en roer.

„Blijft aan de riemen!” riep Lajo. „Onze eenige kans is, dat we vaart houden om door hen heen te roeien!”

Ofschoon welhaast tezeer uitgeput van vermoeienis om belangstelling te hebben zelfs voor een dreigend doodsgevaar, richtte toch Jason zich nog met moeite op tot een zittende positie, waardoor hij met de oogen over het boord van de boot kon heen kijken. In het eerst was het hem onmogelijk om zich ook maar een vage voorstelling te vormen van de horde, die daar voor hen uit zwom op het oppervlak van de vreedzame rivier met de kennelijke bedoeling hen den pas af te snijden, maar al spoedig

ontdekte hij, dat het op menschen gelijkende monsters waren, die afschuwelijk uitziende reptielen bereden. Zij droegen lange lanssen en hun geschubde rijdieren bewogen zich met een ongelooflijken spoed door het water. Toen de boot naderbij kwam zag hij, dat deze monsters geen menschen waren, hoewel zij den vorm van menschen hadden, maar groteske en huiveringwekkende reptielen met de hoofden van hagedissen en dat het van nature reeds afschuwwekkende van hun uiterlijk nog werd verhoogd door hun puntige ooren en korte horens, die aan hun geheel bovendien nog een griezellig-potsierlijk aanzien gaven.

„Goeie God!” riep hij uit. „Wat zijn dat voor wezens?”

Thoar, die zich eveneens tot een zittende houding had opgewerkt, huiverde. „Het zijn Horibs!” rilde hij. „Het is beter te sterven dan in hun handen te vallen.”

Stroomafwaarts komend, voortgejaagd door lange riemslagen en door haar eigen geweldige voortstuwvermogen, schoot de zware boot recht op de afschuwelijke horde af. De afstand, die beide partijen scheidde, werd snel kleiner en de boot was welhaast den voorsten Horib genaderd, toen van den boeg een donderbus werd afgevuurd. De felle knal ervan verbrak de dreigende stilte, die de rivier als een wade had omhuld. Onmiddellijk voor het front der sloep was de bende Horibs uiteengespat en raceten zij nu aan beide zijden van de boot mee. Donderbussen spuwden rook en vuur, slingerden hun ijzeren scherven en kiezelsteentjes, waarmee ze geladen waren, onder de sissende vijanden, maar voor elken Horib, die sneuvelde, waren er dadelijk twee die zijn plaats innamen.

Nu eens trokken ze zich een eindje terug, maar zonder de minste zichtbare inspanning haalden hun geschubde rijdieren de boot weer in; en dan weer, met éénen achter elkander, vertoonden ze zich aan beide zijden der boot tegelijk en wierp een ruiter zijn speer; en het scheen wel, dat geen ervan ooit zijn doel miste. Zoo doodelijk was hun worp, dat de Korsaren genoodzaakt waren de riemen te verlaten en onder in de boot te gaan liggen, nu en dan even boven het

boord uitkomend om te vuren, waarna ze weder onmiddellijk dekking zochten om hun donderbussen te herladen. Maar zelfs deze tactiek konden ze niet lang volhouden, daar de Horibs, steeds meer naderbij zich wagend, over den rand der boot konden reiken om de bemanning met hun lansen te bewerken. Soms vertoonden ze zich vlak voor de monding van een haakbus, blijkbaar ten eenenmale verstoken van eenig begrip van vrees; groote gaten werden er geschoten in de lichamen van sommigen, anderen werden onthoofd, terwijl een groot aantal hunner een hand of een arm verloor. Maar ze bleven aanvallen.

Eindelijk gelukte het een reptiel-mensch om een lijn te werpen over een klamp van het dolboord en onmiddellijk werd deze lijn door verscheiden Horibs gegrepen, waarna ze hun rijdieren op den oever aanstuurden.

Practisch uitgeput en zonder wapens om zich te kunnen verdedigen, waren Jason en Thoar op den bodem der boot blijven liggen, te moe om zich veel om hun lot te bekommeren. Half bedekt door de lijken der Korsaren, die waren gesneuveld, lagen zij in een plas van bloed. Om hen heen donderden de haakbussen temidden van schreeuwen en vloeken, en boven alles uit hoorde men het sissende gekrijsch, dat de strijdkreet der Horibs scheen te zijn.

De boot werd aan land getrokken en de lijn aan den stam van een boom vastgemaakt, ofschoon de Korsaren drie keeren de lijn hadden doorgesneden en driemaal de Horibs hadden gedwongen weer een nieuwe lus aan het dolboord te bevestigen.

Er was nog slechts een handjevol van de bemanning overgebleven, dat niet gedood of gewond was, toen de Horibs van hun rijdieren afstegen en de sloep binnendrongen om met de bemanning af te rekenen. Houwers, messen en donderbussen verrichtten hun doodelijk werk, maar steeds door kwamen de slijmerige slangen-menschen aanzetten, kruipend over de lijken van hun gesneuvelden, om de overlevende Korsaren af te slachten, totdat laatstgenoemden practisch lagen begraven onder het aantal hunner gedooide en gewonde

kameraden.

Toen de strijd voorbij was, waren er nog slechts drie Korsaren, die aan den dood of aan ernstige verwonding waren ontkomen, en Lajo was een hunner. De Horibs bonden hun de handen en voerden hen met zich aan land, waarna zij begonnen de dooden en gewonden uit de sloep te dragen, terwijl ze de zwaargewonden met hun messen afmaakten. Tenslotte bij Jason en Thoar komend en hen ongedeerd vindend, bonden ze hen, gelijk ze met de drie andere Korsaren hadden gedaan, en brachten hen bij de overige gevangenen aan land.

De strijd voorbij en de gevangenen in verzekerde bewaring, vielen de Horibs nu aan op de lijken der gesneuvelden en rustten niet voordat ze die allen hadden verslonden, terwijl Jason en Thoar misselijk werden bij den aanblik van dezen griezigen maaltijd. Zelfs de Korsaren, wreed en harteloos als ze waren, huiverden bij dit schouwspel.

„Waarom denk je, dat ze ons sparen?” vroeg Jason.

Lajo schudde het hoofd. „Ik weet het niet,” zeide hij.

„Zonder twijfel om ons aan hun vrouwen en kinderen te voederen,” sprak Thoar. „Ze zeggen, dat ze hun menselijke gevangenen opsluiten en vetmesten.”

„Je weet dus wie dat zijn? Heb je ze vroeger al eens gezien?” vroeg Lajo aan Thoar.

„Ja, ik weet wie dat zijn,” gaf Thoar ten antwoord, „maar dezen zijn de eersten, die ik ooit zelf heb gezien. Het zijn de Horibs, het slangen-volk. Ze houden verblijf tusschen de Rela Am en de Gyor Cors.”

Terwijl Jason de Horibs bij hun afgrijselijken maaltijd gade sloeg bemerkte hij plotseling een merkwaardige verandering, die in hun uiterlijk voorkomen plaats greep. Toen hij ze voor het eerst zag en ook tijdens het geheele gevecht, was de kleur van hun huid spookachtig blauw geweest, handen, voeten en gezicht zelfs nog een tint bleeker dan de romp van hun lichaam, maar naarmate ze met hun bloederig maal vorderden werd deze tint geleidelijk vervangen door een roodachtige kleur, die in nuance verschilde bij verscheiden individuen,

waaronder er enkele waren, wier uiterste ledematen en gezichten nagenoeg karmozijnrood werden naar gelang ze zich bij dit feest hadden tegoed gedaan.

Hadden het uiterlijk en de bloeddorstige woestheid dezer monsters hem reeds ontzet doen staan, niet minder was hij verschrikt, toen hij hen voor het eerst met elkander hoorde spreken in de gewone taal der menschen van Pellucidar.

De algemeene lichaamsbouw dezer schepselen, hun wapens, die bestonden uit lange lanssen en steenen messen, het voorschootachtige kleedingstuk, dat ze droegen en hun blijkbare poging tot versiering, waarvan de onderscheidingsteekenen ter hoogte van hun borst en de armbanden, die ze droegen, voorbeelden waren, dit alles bracht teweeg, dat ze min of meer aan iets menschenlijks deden denken, welke gedachte tegelijk potsierlijk en afgrijselijk was; maar nu hier ook nog bij kwam, dat ze een menschentaal spraken, deed deze meerdere overeenkomst nog met de menschen een indruk ontstaan, die onbeschrijfelijk weerzinwekkend was.

Zoozeer werd Jason door deze wezens geboeid, dat hij zijn gedachten noch zijn oogen van hen kon afwenden. Hij nam waar, dat, terwijl de meerderheid hunner een lengte had van ongeveer een meter tachtig, velen belangrijk kleiner waren, aflopend tot circa een meter twintig, terwijl er een geweldig groot individu bij was, die minstens twee meter zeventig moest zijn; toch waren allen naar verhouding gelijk van bouw en het verschil in lengte gaf niet den indruk, dat dit aan den leeftijd kon worden toegeschreven, behalve dat de schalen der grootsten aanmerkelijk dikker en grover waren. Later evenwel vernam hij, dat het onderscheid in omvang en lengte wel degelijk wees op leeftijdsverschil, daar de groei van deze monsters door dezelfde wet wordt beheerscht als die, welke voor reptielen in het algemeen geldt, die, ongelijk aan zoogdieren, voortgaan met groeien gedurende hun geheele levensbestaan.

Nadat ze zich hadden tegoed gedaan aan het vleesch der Korsaren, legden de Horibs zich neer, maar of ze dit deden om te gaan slapen of niet kon Jason niet te weten komen

aangezien hun lidlooze oogen onafgebroken bleven staren. En nu geschiedde er een nieuw wonder. Geleidelijk verdween de roodachtige kleur hunner lichamen om over te gaan in een dof bruinachtig grijs, welke tint harmonieerde met de kleur van den grond waar ze op lagen.

Uitgeput door zijn langen arbeid aan de riemen en door de verschrikkingen, welke hij had bijgewoond, verzonk Jason langzamerhand in een diepe sluimering, die evenwel verstoord werd door afschuwelijke droomen, waarin hij Jana zag in de klauwen van een Horib. Het ondier trachtte De Roode Bloem van Zoram te verscheuren, terwijl Jason worstelde met de riemen waarmede hij was vastgebonden.

Hij werd wakker door een stekende pijn in zijn schouder en toen hij zijn oogen had geopend zag hij een der menscheesten, zooals hij ze in zijn gedachten betitelde, over zich heen gebogen, terwijl hij hem met zijn scherpe lans prikte. „Je moet minder leven maken,” sprak het monster, en Jason begreep, dat hij in zijn slaap had liggen ijlen.

De overige Horibs verzezen nu alle van den grond, terwijl ze een vreemd fluitend gesis deden hooren, en weldra kwamen van het water der rivier en vanuit de duistere lanen van het sombere woud hun afschuwelijke rijdieren in antwoord op dit bevel aantropen.

„Sta op!” beval de Horib, die Jason gewekt had. „Ik zal je handen vrij maken. Je kunt niet ontvluchten. Als je het toch probeert, is het je dood. Volg me,” beval hij weer, nadat hij de riemen, die Jason's polsen bonden, had verwijderd.

Jason vergezelde het monster naar het midden van de troep periosaurussen, die met elkander bijtend en sissend aan het vechten waren langs den oever der rivier.

Hoewel de gorobors er in Jason's oogen alle gelijk uitzagen, schenen de Horibs toch verschil tusschen de diverse individuen te maken, want hij, die Jason hierheen gebracht had, bewoog zich tusschen de slijmerige beesten, totdat hij een bepaald exemplaar genaderd was.

„Stijg op,” beval hij Jason, hem wenkend op het monster

te gaan zitten. „Je moet goed naar voren zitten, op zijn nek.”

Met een gevoel van de uiterste walging klom Jason op den rug van den gorobor. Het aanvoelen van diens kille, klamme huid tegen zijn naakte beenen maakte, dat er een rilling langs zijn rug liep. De reptiel-man steeg achter hem op en weldra was de geheele troep op marsch, terwijl ieder der overige gevangenen vóór een Horib op een gorobor had moeten plaats nemen.

Door het spookachtige woud bewoog zich deze vreemde cavalcade voort, langs duistere, kronkelende lanen, afgedekt door dicht loover dat grootendeels een doode, gele kleur had aangenomen door gebrek aan zonlicht. Een klamme kilte, iets ongewoons in Pellucidar, doordrong de atmosfeer en was oorzaak, dat de gevangenen zich gedrukt en moedeloos gevoelden.

„Wat ga je met ons doen?” vroeg Jason, nadat ze eenigen tijd in stilte hadden voortgereden.

„Je wordt vetgemest met eieren, totdat je geschikt bent geworden om te worden gegeten door onze vrouwen en kinderen,” antwoordde de Horib. „Ze hebben genoeg van visch en gyor-vleesch. We krijgen niet dikwijls zooveel gilak-vleesch, als we nu hebben gehad.”

Jason verviel weer in zwijgen, begrijpend, dat, wat hem betrof, hij toch met den Horib over geen andere onderwerpen kon spreken, en lang daarna nog verkeerde hij onder een diepen indruk van de afschuwelijke beteekenis, die het antwoord van het monster inhield. Niet dat hij den dood vreesde; maar het was het denkbeeld van te worden vetgemest, dat hem deed huiveren.

Terwijl zij tusschen eidelooze boomenreeksen voortreden, trachtte hij zich een voorstelling te vormen hoe deze griezige wezens toch wel zouden hebben kunnen ontstaan. Het kwam hem voor of zij hun oorsprong ontleenden aan een uiterste krachtsinspanning der Natuur om langs een korteren weg een hooger doel te bereiken, een minderen omweg dan zij had gevolgd op de buitenkorst der aarde vanaf het

tijdperk der reptielen tot aan het tijdperk van den mensch.

Gedurende den marsch had Jason nu en dan gelegenheid een glimp op te vangen van Thoar en de andere gevangenen, hoewel hij niet met hen kon spreken en na wat hem een oneindige tijd toescheen, reed de cavalcade het bosch uit en bevond zich in het zonlicht en Jason ontwaarde op een afstand de glinsterende blauwe wateren van een binnenmeer. Toen zij daar dichterbij waren gekomen ontdekte hij een menigte Horibs, waarvan sommige zwommen of lui in het water van het meer dreven, terwijl andere lagen of neerhurkten aan den modderigen oever. Toen de troep naderde toonden zij slechts een koude, reptielsche belangstelling in de terugkeerende krijgslieden, ofschoon enkele vrouwelijke en jonge exemplaren hen met een veelbeteekenend interesse monsterden.

De volwassen vrouwelijke individuen verschilden slechts weinig in uiterlijk met de mannelijke. Behalve het feit, dat ze hoornloos en naakt rondliepen kon Jason geen geslachtsonderscheid ontdekken. Hij zag nergens iets van een dorp, noch eenig spoor van handwerk of bedrijf dan alleen de simpele werktuigen, die gebezigd werden tot het vervaardigen van hun grove wapenen en eenvoudige voorschootachtige kleedingstukken, die de krijgers droegen om de zachte huid hunner buiken te beschermen.

De gevangenen werden nu van hun rijdieren gelicht en samengedreven door een aantal krijgslieden, die hen langs het meer naar een hooger gelegen gedeelte van den oever leidden.

Op hun weg daarheen passeerden zij verscheiden vrouwelijke individuen, die bezig waren eieren te leggen, welke ze deponeerden in de zachte, warme modder juist boven de waterlijn, terwijl zij ze met een dunne laag slijk bedekten en daarna een lange stok ernaast in den grond staken om de plaats van het nest te merken. Op dit punt langs den oever waren er honderden van zulke stokken en verderop zag Jason verscheiden heel kleine Horibs, die waarschijnlijk juist uitgebroed waren, zich spartelend uit den modder op-

werken. Niemand schonk ook maar de minste aandacht aan dit gebroed, dat eerst op handen en voeten aan het rondscharrelen was, als heele kleine, potsierlijke hagedissen, en daarna overeind waggelde en struikelde in hun poging om zich aan het gebruik hunner ledematen te gewennen.

Bij de hooger gelegen zandbank aangekomen drukte de krijgsman, die Thoar bewaakte, plotseling zijn hand tegen diens mond, kneep tegelijk met duim en wijsvinger diens neus dicht en dook, zonder meer, met zijn slachtoffer in het water.

Jason was ontzet toen hij daar zijn metgezel en vriend zoo maar zag verdwijnen onder het modderige oppervlakte van het water, dat eerst heftig werd bewogen en daarna weer kalm werd, terwijl een steeds grooter wordende kring de plek aangaf waar het tweetal was ondergedoken. Kort daarna dook een andere Horib het meer in met Lajo, en een oogenblik later deelden de beide andere Korsaren hetzelfde lot.

Met bovenmenselijke kracht zocht Jason zich los te rukken uit de klauwen van zijn bewaker, maar de kille, klamme handen hielden hem stevig vast. En eensklaps voelde ook hij zijn mond en neus dichtgedrukt en daarna het warme water van het meer hem omsluiten.

Steeds nog worstelend om zich te bevrijden, bemerkte hij, dat de Horib snel onder water met hem voortzwom. Weldra bespeurde hij slijmerige modder beneden zich, waar zijn lichaam doorheen werd getrokken. Zijn longen barstten bijna bij gebrek aan lucht, wat een kwellende marteling was; hij was op het punt zijn bewustzijn te verliezen en alles om hem heen werd zwart, maar niet zoo zwart als de Styxsche duisternis van het hol, waar hij werd ingesleept. Daarna werd de slijmhand van zijn mond en neus weggenomen; mechanisch hijgden zijn longen naar lucht en toen hij weer bijgekomen was bemerkte Jason dat hij niet verdrongen was, maar dat hij op een legerstede van modder lag en dat er lucht en geen water in zijn longen drong.

Pikzwarte duisternis omgaf hem; hij voelde een klam

lichaam langs hem heen schuiven, daarna een ander en nog een ander. Er was een geluid van geplas en geborrel van water en vervolgens stilte, – de stilte van het graf.

HOOFDSTUK XV

Gevangen.

Staande aan den rand van de groote Gyor Vlakten, omgeven door gewapende monsters, die juist hun geschiktheid hadden bewezen om een der machtigste en meest woeste beesten te vernielen, die de natuur ooit had kunnen scheppen, was Tarzan van de Apen er toch afkeerig van om zijn wapenen neer te leggen en zich over te geven, zooals hem bevolen was. Onzeker van het lot, dat hem zou wachten, wilde hij weerstand bieden.

„Wat ben je van plan met ons te doen?” wenschte hij te weten van den Horib, die het bevel had gegeven.

„We zullen je meenemen naar ons dorp, waar je goed gevoed zult worden,” antwoordde de reptiel-man. „Je kunt ons niet ontvluchten. Niemand kan den Horibs ontvluchten.”

De aap-mensch aarzelde. De Roode Bloem van Zoram kwam dicht bij hem. „Laten we maar met hen mee gaan,” fluisterde ze. „We kunnen hun nu toch niet ontvluchten, er zijn er te veel. Mogelijk kunnen we later een gelegenheid vinden, als we nu meegaan.”

Tarzan knikte en wendde zich tot de Horib.

„We zijn gereed,” zeide hij.

Geplaatst ieder op den nek van een gorobor, met een Horib achter zich, werden zij schuin over een hoek van de Gyor Cors gevoerd naar hetzelfde sombere woud, waar de andere Horibs Jason en Thoar doorheen hadden geleid, ofschoon zij het uit een andere richting komend binnenreden.

Ten oosten van de Bergen der Thipdars stroomt een rivier in Zuidoostelijke richting, die op een gegeven punt het bosch der Horibs doorsnijdt, vanwaar zij verder koers zet om zich tenslotte te vereenigen met de Rela Am, of

Rivier der Duisternis. Dichtbij dit snijpunt was het, dat de Korsaren door de Horibs waren aangevallen en langs den bovenoever dezer zelfde rivier werden nu Tarzan en Jana ontvoerd naar de woonstede der hagedis-menschen.

Het meer der Horibs is op grooten afstand gelegen van de oostelijke zijde der Bergen van de Thipdars, misschien vijfhonderd mijlen verwijderd, en waar de onderwereld tijdloos is en afstanden alleen berekend kunnen worden langs den weg van voedsel en slapen, maakt het weinig verschil uit of plaatsen vijf of vijfhonderd mijlen van elkander verwijderd zijn. Iemand zou duizend mijlen kunnen afleggen zonder dat hem iets overkwam en een ander zou, bij zijn poging om één mijl te loopen, kunnen gedood worden, in welk geval die ééne mijl verder zou zijn dan de duizend mijlen, want in werkelijkheid zou die ééne mijl gebleken zijn een oneindige afstand te beteekenen voor hem, die deze vruchteloze poging ondernam.

Terwijl Tarzan en Jana door het triestige woud voortreden, richtte, honderden mijlen verder, Jason Gridley zich op tot een zittende positie. De duisternis was zoo intens, dat hij die bijna voelen kon. „Mijn God!” riep hij uit.

„Wie sprak daar?” vroeg een stem uit het donker en Jason hoorde, dat het Thoar was, die sprak.

„Ik ben het, Jason,” antwoordde Gridley.

„Waar zijn we?” vroeg een andere stem. Het was Lajo.

„Het is zoo donker. Ik wilde maar, dat ze ons liever gedood hadden,” sprak een vierde stem.

„Wees daar niet bevreesd voor,” zeide een vijfde. „We zullen spoedig genoeg gedood worden.”

„We zijn dus allemaal hier,” besloot Jason. „Ik dacht, dat het met ons allen gedaan was, toen ik ze jullie een voor een in het water zag sleuren.”

„Waar zijn we?” vroeg een der Korsaren opnieuw. „Wat voor een hol is het, waar ze ons nu gebracht hebben?”

„In de wereld waar ik vandaan kom,” legde Jason uit, „zijn er ook groote reptielen, krokodillen ge-

noemd, die zulke nesten of schuilplaatsen in de zandbanken der rivieren bouwen, juist boven de waterlijn; maar hun eenige toegang is onder het wateroppervlak der rivier. In zulk een hol hebben ze ons nu gesleept.”

„Waarom kunnen we er niet weer uit zwemmen?” wilde Thoar weten.

„Misschien dat we dat konden doen,” antwoordde Jason, „maar ze zouden ons ontdekken en ons weer terugbrengen.”

„Moeten we dan hier maar in den modder blijven liggen wachten, totdat ze ons komen afmaken?” protesteerde Lajo.

„Neen,” gaf Jason toe; „maar laten we eerst tenminste een redelijk plan tot ontvluchten maken. Het leidt tot niets om nu overijld te werk te gaan.”

Een tijdlang zwegen allen, totdat eindelijk Jason de stilte verbrak. „Denken jullie, dat we hier alleen zijn?” vroeg hij op gedempten toon. „Ik heb scherp zitten luisteren, maar ik heb geen ander geluid gehoord dan onze eigen ademhaling.”

„Ik evenmin,” stemde Thoar toe.

„Laten we dan dichter bij elkaar gaan zitten,” zeide de Amerikaan, en de vijf mannen tastten in het donker en kwamen in een cirkel bijeen zitten, waar zij neerhurkten en zich voorover bogen totdat hun hoofden elkaar raakten. „Ik heb een plan,” ging Jason voort. „Toen ze ons hier brachten heb ik bemerkt, dat het woud dichtbij het meer staat op dit punt. Als we een tunnel konden graven, die in het bosch uitkomt, zouden we mogelijk kunnen ontsnappen.”

„In welke richting ligt het bosch?” informeerde Lajo.

„Dat is iets, wat we alleen maar kunnen gissen,” zei Jason. „We kunnen verkeerd raden, maar daar moeten we het op wagen. Maar ik zou denken, dat het bosch ligt tegenover den ingang naar het hol, waardoor we zijn binnengebracht.”

„Laten we dadelijk met graven beginnen,” riep een der Korsaren enthousiast.

„Wacht, totdat ik eerst naar den ingang heb gezocht,” waarschuwde Thoar.

Hij kroop weg op handen en knieën, tastend door de duisternis en door den modder. Weldra kondigde hij aan, dat hij den toegang had gevonden en afgaande op de richting, vanwaar zijn stem kwam, begonnen de anderen direct te graven.

Allen waren van nieuwe hoop vervuld, want een welslagen hunner onderneming scheen bijna binnen de perken der mogelijkheid te liggen. Maar reeds direct stonden ze voor het probleem wat ze met den modder moesten doen, die uitgegraven werd. Daarom droeg Jason Lajo op om te blijven bij het punt waar ze wilden gaan graven, terwijl de anderen in verschillende richtingen zouden kruipen om zodoende een begrip te krijgen van de afmetingen der ruimte waarin ze zich bevonden. Ieder moest in een rechte lijn voortkruipen en de keeren tellen, dat zijn knieën den grond raakten voordat hij aan een wand van het hol kwam.

Langs dezen weg kwamen zij tot de conclusie, dat het hol lang en nauw was en dat het waarschijnlijk parallel liep met den oever van het meer. Want de breedte werd getaxeerd op circa twintig, en de lengte op meer dan vijftig voet.

Men kwam eindelijk overeen, dat de beste manier zou zijn om eerst de uitgegraven aarde over den grond uit te spreiden en later naar het verst afgelegene gedeelte van het hol te brengen en daar op te hoopen tegen den wand, teneinde geen onnoodige attentie te trekken voor het geval, dat er Horibs zouden komen om hen te bezoeken.

Het graven met hun handen was een langzaam vorderend en moeilijk werk, maar ze arbeidden hard voort en losten elkander af. De man, die groef, wierp de modder achter zich neer en de anderen namen die op en verspreidden ze over den grond, zoodat er nergens in het rond hoopen aarde lagen als er een Horib zou komen om te inspecteren. En er kwamen Horibs. Zij brachten voedsel. Maar de mannen konden het geplas in het water vernemen zoodra een hunner in het meer dook om naar den tunnel te zwemmen,

die toegang tot het hol gaf; en zoo gewaarschuwd groepeerden ze zich telkens bij den ingang, waardoor het verdere gedeelte der ruimte aan het gezicht der Horibs werd onttrokken. Het feit, dat de reptiel-menschen op ongezette tijden hun bezoek brachten, wees erop, dat zij het geval niet vertrouwden. Terwijl het bleek, dat ze in het donker konden zien, was het toch ook spoedig merkbaar, dat ze de voorwerpen niet duidelijk onderscheiden konden en dit feit verminderde gedeeltelijk hun groote vrees, dat hun complot zou worden ontdekt.

Na een geweldige inspanning waren zij erin geslaagd een tunnel te graven, die ongeveer drie voet breed en circa twaalf voet lang was, toen Jason, wiens beurt het was om te graven, een groote schelp te voorschijn bracht, die het graafwerk aanmerkelijk bespoedigde. Van toen af vorderden ze sneller, maar toch scheen het hun een eindeloos werk toe. En niemand kon weten wanneer de Horibs zouden komen om hen mee te nemen voor het groote feestmaal.

Het was Jason's wensch om eerst een goed eind door te graven onder het bosch alvorens in bovenwaartsche richting het graafwerk te continueeren, maar om eenigszins te weten wanneer dat oogenblik zou zijn aangebroken, moesten ze eerst op de wortels van boomen stuiten en dan nog een eind verder graven, wat een omweg en een groot oponthoud beteekende; aan den anderen kant, als ze te vroeg de oppervlakte zouden bereiken, dan zou dit al wat ze tot nu toe hadden verricht te niet kunnen doen en een eind kunnen maken aan alle hoop op ontvluchting.

En terwijl vijf menschen onder de aarde aan het graven waren in een pikdonker hol, dat zich langzaam begon uit te strekken beneden het spookbosch der Horibs, dreef een groot luchtschip majestueus in de hooge lucht boven de noordelijke flanken der Bergen van de Thipdars.

„Dezen weg zijn ze nooit gegaan,” zeide Zuppner. „Slechts

een klipgeit zou dezen bergketen kunnen oversteken.”

„Ik ben het volkomen met U eens, mijnheer,” zei Hines.

„We zouden nu beter in eene andere richting kunnen gaan zoeken.”

„Als ik maar wist,” riep Zuppner ontmoedigd uit, „in welke richting we dan moesten zoeken.”

Hines schudde het hoofd. „De eene richting is even goed of kwaad als de andere, mijnheer,” antwoordde hij.

„Dat denk ik ook,” besloot Zuppner. En, gehoorzaamend aan den lichten druk op de stuurinrichting wendde zich de neus der O-220 naar stuurboord. Oostelijk koerste zij, parallel met den beneden haar zich verheffenden bergketen der thipdars en vandaar vloog zij over de Gyor Cors.

Slechts een kleine druk op het wiel zou voldoende zijn geweest om het luchtschip naar het Zuidoosten te doen koerszetten, over het sombere woud, door welks spookachtige lanen Tarzan en Jana werden ontvoerd naar een afschuwelijken dood. Maar dit wist kapitein Zuppner niet en zoo vervolgde de O-220 haar koers in oostelijke richting, terwijl de Gebieder der Wildernis en De Roode Bloem van Zoram in zwijgen voortreden naar hun ondergang.

Welhaast van het eerste oogenblik af, dat zij het woud waren binnengekomen, had Tarzan geweten, dat hij kon ontvluchten. In een ommezien zou hij vanaf den rug van den gorobor, waarop hij zat, een der laaghangende takken der boomen hebben kunnen bereiken, waarvan sommige zelfs hun hoofden raakten terwijl ze er onder door reden. En eenmaal in de boomen, wist hij, dat geen Horib noch ook een gorobor ooit meer hem zou kunnen achterhalen. Maar hij kon Jana niet in den steek laten. Ook kon hij haar zijn plan niet mededeelen, want ze waren nooit zoo dicht bij elkaar, dat hij haar iets zou hebben kunnen toefluisteren zonder dat een Horib het gehoord zou hebben. Maar zelfs al had hij dit wel kunnen doen, dan noch betwijfelde hij of ze in staat zou zijn in de boomen een schuilplaats te vinden voordat de Horibs haar weder gevangen hadden

kunnen nemen.

Als hij maar dicht genoeg bij haar kon komen om haar te grijpen, dan was hij er wel zeker van, dat hij er den kans toe zou zien om hun beider vlucht te bewerken. En zoo reed hij voort, zwijgend, steeds nog een flauwe hoop koesterend, dat er zich een gunstige gelegenheid zou kunnen voordoen.

Zij hadden het bovengedeelte van het meer bereikt en bewogen zich voort langs den westelijken oever ervan, en de aap-mensch kon uit korte opmerkingen, die tusschen de Horibs maar schaars werden gewisseld, afleiden, dat ze hun bestemming bijna moesten hebben bereikt. En nog scheen de kans op vluchten even gering als voorheen.

Ziedend van ongeduld stond Tarzan juist op het punt om eensklaps een poging te wagen zijn vrijheid te herwinnen, in het vertrouwen, dat het onverwachte van zijn daad de hagedismannen voor slechts enkele seconden van de wijs zou brengen, welk kort tijdsbestek voldoende zou zijn, naar hij hoopte, om Jana over zijn schouder te trekken en met haar omhoog te zwaaien naar de lage terrassen der boomen, die hem uitnoodigend lokten.

De zenuwen en spieren van Tarzan van de Apen zijn getraind tot absolute gehoorzaamheid aan zijn wil; zij worden er nooit op betrapt, dat zij eenige emotie verraden, noch ook wordt hun dikwijls toegestaan te doen blijken wat er in de gedachten van den aap-mensch omgaat als hij in tegenwoordigheid is van vreemden of vijanden. Maar nu, dezen enkelen keer, kon het bijna een ongehoorzaamheid genoemd worden, dat zij toch werkelijk blijf gaven van de stomme verbazing van hun gebieders, toen een zwervend briesje een reukspoor tot zijn neusgaten leidde, dat hij nooit had gemeend ooit weer te zullen waarnemen.

De Horibs reden tegen den wind in, zoodat Tarzan wist, dat zij, die dit bekende luchtje afgaven, ergens vóór hen uit moesten zijn. Zijn hersenen werkten nu snel, maar niet zonder het plan zorgvuldig aan alle kanten te bekijken, dat direct bij hem opgekomen was toen hij dit familiere reukspoor had ontdekt. Het voornaamste punt zijner over-

weging was de veiligheid van het meisje, maar wilde hij haar bevrijden, dan diende hij allereerst voor zichzelf te zorgen. Hij gevoelde, dat het onmogelijk zou zijn, dat zij op een gelijktijdig moment konden ontvluchten, maar er was nu een andere weg, – een weg, die uitnemende mogelijkheden op succes bood.

Achter hem gezeten op zijn gorobor en zoo dicht tegen hem aan, dat hun lichamen elkaar raakten, was een geweldig groote Horib. In de eene hand droeg hij zijn lans, maar de andere hand was vrij. Tarzan zou zoo snel in zijn bewegingen moeten zijn, dat het monster hem niet met zijn vrije hand zou kunnen grijpen voordat hij buiten zijn bereik zou zijn. Hiervoor zou een welhaast bovenmenselijke behendigheid vereischt worden, maar er zijn weinig schepselen, die zich in dit opzicht met den aap-mensch kunnen vergelijken. Dicht boven zijn hoofd wuifden de takken van het sombere woud; Tarzan wachtte totdat zich een gelegenheid zou voordoen. Weldra kwam de gelegenheid: een kloeke tak, met genoeg ruimte erboven voor zijn hoofd, als het ware een toegang tot het trieste loofdak. Hij boog zich naar voren; licht rustten zijn hand op den nek van den gorobor. Toen ze bijna genaderd waren tot den tak, dien hij gezien had, sprong hij luchtig overeind en bijna op hetzelfde oogenblik zwaaide hij zich op in den boom. Zoo bliksemsnel was dit gegaan, dat de Horib het eerst bemerkte, toen hij al weg was. Toen het goed tot hem doordrong, was het reeds te laat: de gevangene was ontvlucht. Met de anderen, die de vlucht ook gezien hadden, hief hij een kreet aan om hen, die vóór hen reden, te waarschuwen, maar niemand kon de vluchteling meer hooren of zien, want Tarzan spoedde zich reeds voort langs het bovenste terras en al het dichte gebladerte daar onder onttrok hem aan het gezicht zijner vijanden.

Jana, die op korten afstand achter Tarzan had gereden, zag zijn vlucht en haar hart kromp ineen, want de tegenwoordigheid der Horibs had in haar een gewaarwording doen ontstaan, die dichter bij het gevoel van vrees kwam

dan nog ooit in haar leven was voorgekomen. Uit de aanwezigheid van Tarzan had ze in zekere mate troost geput, en nu hij weg was voelde ze zich zeer alleen en verlaten. Zij nam het hem niet kwalijk, dat hij ontvlucht was toen zich een gelegenheid voordeed, maar ze voelde, dat ze er zeker van kon zijn, dat Jason haar nooit op die manier in den steek zou hebben gelaten.

Het reukspoor volgend, dat zijn eenige gids was, spoedde Tarzan van de Apen zich door de boomen voort. Eerst reisde hij over de hoogere terrassen en daar vond hij een nieuwe wereld, – een wereld van zonlicht en weelderige foliage, bevolkt door vreemde vogels van een prachtig gevederte, die vlug van tak op tak sprongen. Er waren ook vliegende reptielen en groote bonte nachtvlinders. Op vele takken lagen slangen opgerold en daar deze tot variëteiten behoorden, die hij niet kende, wist hij evenmin of ze al dan niet een gevaar voor hem opleverden. Het was tegelijk een prachtige en ook weer afstootende wereld, maar wat in hoofdzaak hem erin aantrok was de overal heerschende diepe stilte, want haar bewoners schenen alle stom te zijn. De aanwezigheid der slangen en het dichte loof maakten het tot een moeilijke wereld om er vlug in vooruit te komen en daarom liet de aap-mensch zich zakken naar een lager gelegen terras en hier vond hij het woud meer open en kon hij ook het reukspoor duidelijker waarnemen.

Geen oogenblik had hij getwijfeld aan den oorsprong van dezen reuk, ofschoon het hem bespottelijk onmogelijk voorkwam, dat hij het hier zou ontdekken, in dit sombere bosch in het uitgestrekte Pellucidar.

Zoo vlug mogelijk bewoog hij zich voort, want hij wenschte, zoo het eenigszins kon, zijn bestemming te bereiken voordat de Horibs kwamen. Hij hoopte, dat zijn ontvluchting de hagedismenschen zou ophouden, en dit was inderdaad het geval geweest; want een aantal hunner was in de boomen geklommen om naar Tarzan te zoeken. Op hun nagenoeg uitdrukkinglooze gezichten was het moeilijk af te lezen of ze al dan niet zeer boos waren, maar de

ziekelijske, blauwachtige tint, die hun schubben overspreidde, gaf blijk van hun stijgende woede over het groote gemak waarmede hun gilak-gevangene was ontvlucht, en toen ze eindelijk, nadat hun zoeken vruchteloos was gebleken, hun onderbroken marsch voortzetten, verkeerden ze in een bizonder kwaadaardige stemming.

Ver voor hen uit liet Tarzan van de Apen zich nu afzakken naar de laagste terrassen. Krachtig in zijn neusgaten was de reuk, dien hij had gevolgd en die hem in een nog duidelijker taal dan woorden mededeelde, dat hij nog slechts een klein eind verder had te gaan om te vinden, die hij zocht; en even later sprong hij neer in een der sombere lanen van het woud, alsof hij uit den hemel was komen neervallen, tusschen tien kloeke krijgers.

Een oogenblik stonden ze naar hem te kijken met wijdgeopende oogen van verbazing, en daarna renden ze op hem toe, vielen voor hem op hun knieën en kusten zijn handen, terwijl ze tranen van geluk weenden. „O, Bwana, Bwana,” riepen zij uit; „jij bent het werkelijk! Mulungu is goed geweest voor zijn kinderen; hij heeft hun hun Grooten Bwana levend teruggegeven!”

„En nu heb ik dadelijk een werkje voor jullie, jongens,” zeide Tarzan. „Het slangenvolk is in aantocht en ze voeren met zich een meisje, dat ze gevangen hebben genomen. Ik dank God, dat jullie met geweren bent bewapend en ik hoop, dat jullie nog genoeg munitie bij je hebt.”

„We hebben die gespaard, Bwana, en onze speren en pijlen gebruikt zooveel we konden.”

„Goed,” zei Tarzan, „we zullen nu de munitie wel noodig hebben. Hoever zijn we van het luchtschip?”

„Ik weet het niet,” antwoordde Muviro.

„Weet je het niet?” herhaalde Tarzan.

„Neen, Bwana, we zijn verdwaald. We zijn al 'n heelen tijd verdwaald,” gaf het opperhoofd der Waziri's ten antwoord.

„Wat deden jullie alleen zoover van het luchtschip?”

„We waren uitgezonden met de Bwana's Gridley en Von Horst om je te zoeken.”

„Waar zijn die dan nu?”

„Een langen tijd geleden, ik weet niet hoe lang, zijn we Bwana Gridley kwijt geraakt en we hebben hem nooit weer gezien. Dat kwam door de wilde beesten, die ons scheidde, maar hoe Bwana Von Horst is weggeraakt weten we niet. We hadden een hol gevonden, waar we gingen slapen, en toen we wakker werden was Bwana Von Horst er niet meer; en hij is ook niet weer teruggekeerd.”

„Daar komen ze!” waarschuwde Tarzan.

„Ik hoor ze, Bwana,” bevestigde Muviro.

„Heb je ze al gezien, de reptiel-menschen?” vroeg Tarzan.

„Neen, Bwana;” menschen hebben we al lang niet meer gezien, alleen beesten, – verschrikkelijke beesten.”

„Dan zal je nu verschrikkelijke menschen zien,” waarschuwde Tarzan; „maar laat je niet afschrikken door hun uiterlijk. Je kogels zullen wel met hen afrekenen.”

„Wanneer, Bwana, heb je ooit een Waziri-krijger bevreesd gezien?” vroeg Muviro met trotsch gebaar.

De aap-mensch glimlachte. „Laat een van jullie mij zijn geweer geven,” zeide hij. „En ga je dan verspreiden door het bosch. Ik weet niet precies waar ze zullen passeeren, maar zoodra jullie ze ziet, begin je te schieten en elk schot moet doodelijk zijn. Maar denkt eraan, dat het meisje vóór op het rijdier van een van hen zit, en dus weest voorzichtig, dat je haar niet raakt.”

Hij had nauwelijks uitgesproken toen de eerste der Horibs in het gezicht kwam. Tarzan en de Waziri's hadden geen moeite gedaan zich verdekt op te stellen en toen de voorste Horib hen gewaar werd, uitte hij een schrille kreet van blijdschap. Toen knalde een geweer en de Horib wrong zich stuiptrekkend en duikelde zijdelings op den grond. De anderen der voorhoede, vertrouwend op de snelheid hunner rijdieren, reden bliksemsnel op de Waziri's en den blanken reus, die hen aanvoerde, toe, maar vlugger dan de gorobors waren de kogels der bovenwereld. Even vlot als Tarzan en zijn Waziri's konden vuren, even vlot vielen de Horibs. Nooit tevoren hadden ze geweten wat een neder-

laag beteekende. Waren ze blauwachtig getint van woede, dit blauw ging over in een slijmerig grijs als de kogels hun hart troffen en ze dood ter aarde stortten.

Zoo snel flitsten de gorobors en zoo snel spraken de geweren dat het treffen binnen enkele minuten was beslist, en nu trachtten de overblijvende Horibs, bemerkend, dat ze toch niet konden hopen deze gilaks, die met zulke vreemde wapens vochten, dat ze hen eerder troffen dan zij hun lansen konden slingeren, te overmeesteren en gevangen te nemen, – zich te verspreiden in een poging om langs den vijand heen te komen en hun weg te kunnen vervolgen.

Totnutoe had Tarzan Jana nog niet ontdekt, hoewel hij wist, dat zij zich ergens in de achterhoede onder de overlevende Horibs moest bevinden, en toen zag hij haar opeens in de verte voorbijflitsen op den rug van een rappen gorobor. Wat nu nog de eenige kans scheen om haar te kunnen redden, was om het snelle beest, dat haar ontvoerde, neer te schieten. Tarzan bracht vlug zijn geweer in den aanslag, maar op hetzelfde moment ontving hij een stoot in den rug van een ruitersloozen gorobor, die hem spartelend op den grond deed komen. En toen hij weer op zijn beenen stond, waren Jana en haar bewaker reeds uit het gezicht verdwenen achter de stammen der boomen.

Dichtbij de Waziri's stond een aantal verschrikte, ruiterslooze gorobors te trappelen. Het was een van deze beesten geweest, die Tarzan omver geloopt had. De beesten schenen zich verloren te gevoelen, zonder de leiding hunner meesters, maar toen ze gewaar werden, dat er enkele hunner waren, die de vluchtende Horibs achterna renden, volgden de andere en in hun dolle vaart vormden deze een bijna even groote bedreiging als de Horibs zelf dit waren geweest.

Muvaro en zijn krijgers sprongen behendig achter de stammen van dikke boomen om ze te ontgaan, maar de aap-mensch gevoelde een nieuwe hoop in zich ontwaken, daar ze juist het middel aan de hand deden om den Horib in te halen, die De Roode Bloem van Zoram ontvoerde. En tot verbazing en groot afgrijzen der Waziri's sprong

Tarzan op den rug van een juist voorbijsnellenden grooten hagedis. Zijn teenen geklemd houdend achter de ellebogen van het monster, zooals hij dit de Horibs had zien doen, werd hij met groote snelheid weggedragen in den dolzinnigen ren van het beest om zijn soortgenooten in te halen. Het tot spoed aanzetten was niet noodig, als hij geweten had hoe hij dit moest doen, want nog opgewonden en doodelijk verschrikt door het gevecht, schoot het met een ongelooflijken spoed voorbij de stammen der grijze boomen, zijn kameraden ver achter zich latend.

Weldra, juist recht voor hem uit, ontdekte Tarzan den Horib, die Jana ontvoerde. Maar hij zag ook, niet alleen, dat hij hem spoedig zou hebben ingehaald, maar dat, door den enormen spoed, die zijn eigen rijdier ontwikkelde, hij Jana wellicht voorbij zou schieten zonder in staat te zijn geweest iets voor haar bevrijding te ondernemen. En hij begreep, dat hij alles in het werk moest stellen om den hagedis van den Horib tot staan te brengen.

Er bleef hem slechts een kort oogenblik over, waarin hij moest decideeren en handelen, maar in dat oogenblik bracht hij zijn geweer aan den schouder en vuurde. Misschien was het een prachtig staaltje van scherpshutterskunst, misschien ook was het maar gewoon geluk; hoe dan ook, de kogel trof den gorobor juist in de ruggegraat en onmiddellijk zakte het beest in zijn achterhand neer en rolde over op zijn zij, waardoor Jana en de Horib met een smak op den grond terecht kwamen. Tegelijk schoot Tarzan's rijdier hen reeds voorbij en de aap-mensch, een leelijken val riskeerend, slipte van zijn rug en tuimelde hals over kop tegen de karkas van het neergeschoten beest.

Hij sprong op om zich tegen den reptiel-mensch te verdedigen, en toen hij dat deed week de grond beneden hem en viel hij eensklaps tot aan zijn oksels in een hol. En terwijl hij worstelde om daar weer uit te komen, greep iets hem bij de enkels en trok hem naar omlaag, – kille vingers, die hem meedoogenloos bleven vasthouden en hem in een donker, onderaardsch hol sleurden.

HOOFDSTUK XVI

Bevrijding.

De O-220 kruiste langzaam boven de Gyor Cors, terwijl spiedende oogen het beneden liggend land afzochten; maar de eenig levende wezens, die zij zagen, waren reusachtige dinosaurussen.

Gestoord door het leven der motoren van het bestuurbare gevaarte, renden de groote beesten woedend in het rond en soms galoppeerde een hunner, die het luchtschip boven zich gewaar werd, het boos loeiend achterna, of ook weer trachtte een ander een aanval te ondernemen op de ovale schaduw, die de O-220 over den grond deed voortsnelen.

„Wel aardige, zachtzinnige beestjes,” merkte Hines op, die uit een der patrijspoorten der eetzaal naar omlaag tuurde.

„Nou, en wajt bènne et wel voor liefe beessies, luit?” vroeg Robert Jones.

„Triceratopussen,” antwoordde de officier.

„'k Wil bist mit iedereen 'n robbertje bokse, m'heir, maor liefer nie mit aan fan die liefe jongetjes,” vond Robert.

Buiten weten van den verbijsterden officier van navigatie had het schip een zuidoostelijken koers aangenomen. Ver weg, aan stuurboordzijde, doemde een bergketen op, flauw waarneembaar in het naar omhoog rollende, nevelige verschiet, en nu doorsneed een rivier de vlakte, een rivier, die in die bergen haar oorsprong scheen te vinden; en deze volgden zij, wetend, dat menschen, die verdwaald zijn, meestal den loop van een rivier volgen, als ze zoo gelukkig zijn er een te vinden.

Zoo vlogen zij eenigen tijd door, toen luitenant Dorf vanuit de observatiehut telefoneerde. „Ik zie vooruit niets dan water, mijnheer,” rapporteerde hij. „Ik zou zeggen, dat we de kust van een grooten oceaen naderen.”

Aller oogen waren nu in gespannen verwachting aan het uitkijken en weldra konden allen aan boord een groot stuk water recht voor zich uit zien opdagen. Het schip kruiste

langzaam een eindweegs de kust op en neer en daar het eenigen tijd geleden was sinds zij frisch water of versch vleesch hadden kunnen krijgen, besloot Zuppner te landen om zich van beide te voorzien, en koos daartoe een plek even benoorden de rivier, die ze hadden gevolgd, waar deze in de zee uitmondde. En toen het luchtschip soepel neerstreek op het malsche weiland, schreef Robert Jones met onzekere hand in zijn beduimeld journaal:

„Me binne hier faamiddag angekomme.”

Terwijl het groote luchtschip uitrustte aan het strand der stille Pellucidarische zee, waren Jason Gridley en de zijnen honderden mijlen verder bezig hun tunnel opwaarts naar de oppervlakte van het woud uit te graven. Jason bevond zich vooraan, hard werkend, en elken keer maar een paar handen aarde tegelijk achter zich aangevend aan diegenen, die op hem volgden. Zij werkten voort met koortsachtigen ijver, aangezien de lengte van den tunnel nu zoo groot was geworden, dat ze door den langen afstand met moeite tijdig den toegang tot het hol konden bereiken als ze Horibs hoorden aankomen.

Toen Jason zoo bezig was de aarde boven hen uit te graven, drong er eensklaps tot zijn ooren door een geluid, dat veel weg had van gedempte geweerschoten. Hij kon niet gelooven, dat hij goed gehoord had, maar wat kon het anders zijn? Zoo lang reeds was hij nu van zijn kameraden gescheiden, dat het hem onmogelijk toescheen, dat een gril van het lot hen juist nu naar dit sombere hoekje van Pellucidar zou hebben geleid, en ofschoon hij even een blijde hoop in zich voelde opkomen, toch verbande hij dit denkbeeld uit zijn gedachten en verving het door de meer voor de hand liggende conclusie, dat de schoten moesten zijn afgevuurd door de donderbussen van Korsaren, die van het schip kwamen, dat, zooals Lajo hem had medegedeeld, ergens beneden in de Rela Am moest ankeren. Ongetwijfeld had de kapitein van dit schip een expeditie uitgezonden om de vermiste leden der bemanning op te sporen. Maar zelfs het

voorzicht om wederom in de handen der woeste Korsaren te moeten vallen, scheen hem een hemelsch geluk toe vergeleken met het noodlot, dat hun nu te wachten stond, als ze niet mochten slagen.

Jason verdubbelde dus zijn inspanning, koortsachtig voortgravend om zijn nauwe schacht naar het boven hen liggende bosch op te werken. Het geluid der schoten, dat slechts enkele minuten had geduurd, hield op, maar nu volgde er het snel naderende gedreun van vele voeten, alsof groote beesten in zijn richting kwamen aanrennen. Hij hoorde ze vlak boven zijn hoofd voorbij komen en het was allemaal zoo duidelijk, dat hij er zeker van was, dat hij heel dicht bij het oppervlak van den grond moest zijn. Weer klonk er een schot, bijna vlak boven hem; hij vernam de bons van een vallend lichaam en de aarde om hem heen beefde door het gedreun van dien val. Jason's opgewondenheid had haar hoogste punt bereikt, toen plotseling de aarde boven hem wegzakte en er iets in de schacht op zijn hoofd neerkwam.

Daar zijn gedachten zich al zoo lang met nagenoeg niets anders hadden bezig gehouden dan met den voortdurenden vrees, dat hun ontvluchting door de Horibs zou worden ontdekt, reageerde Jason instinctief op den drang naar zelfbehoud. Zijn beste kans zou zijn den ontdekker van hun geheim zoo spoedig mogelijk uit het gezicht te trekken en met dit doel voor oogen werkte hij zich vlug in den tunnel achteruit, terwijl hij den vreemde met zich meetrok. Dit ging eerst gemakkelijk genoeg, maar het geval wilde, dat Tarzan zijn geweer stevig had vastgehouden en dit wapen kwam in horizontale positie op den grond te liggen terwijl de

aap-mensch den tunnel werd binnengetrokken; aan den eenen kant der opening bevond zich de loop, aan den anderen kant de kolf van het geweer, zoodat dit een flink houvast vormde over de opening van het hol heen. Hieraan hield de aap-mensch zich vast terwijl Jason wanhopig aan zijn enkels rukte. En toen, langzaam, begonnen de stalen spierbundels van den Gebieder der Wildernis in actie te komen en naar gelang hij zichzelf naar omhoog heesch, werd Jason Gridley

met hem mee getrokken. Hoezeer hij zich ook inspande, de Amerikaan kon de gestadige ontwikkeling dezer gigantische spierkracht niet bemeesteren. Langzaam, onweerstaanbaar, werd hij naar de oppervlakte van den grond omhoog getrokken.

Natuurlijk wist hij reeds, dat de man, dien hij vasthield, geen Horib was, want zijn vingers omklemden de gladde huid van een menschelijk wezen en geen schubbig omhulsel van een hagedis-man; maar toch gevoelde hij, dat hij dien kerel niet mocht laten ontkomen.

De Horib, die Tarzan's aanval had afgewacht, had hem op mysterieuse wijze in den grond zien verdwijnen; hij hield zich echter niet op om dit wonder te onderzoeken, maar omgreep Jana's pols en rende achter zijn soortgenooten aan, het worstelende meisje met zich voortsleurend.

Zij waren beiden reeds welhaast verdwenen achter de stammen der boomen, die de sombere lanen vormden van het spookachtige woud, toen Tarzan, opduikend uit de schacht, hen nog juist even kon zien. Het was bijna het gegrauw van een razend beest, dat zijn lippen ontsnapte, toen hij er zich rekenschap van gaf, dat deze nieuwe ramp hem nu voorgoed de mogelijkheid ontnam om het meisje ooit weer te kunnen bevrijden. Woedend over de kracht dier vingers, die maar krampachtig zijn enkels omvat hielden, schopte de aap-mensch hevig in een poging om ervan los te komen en met zulk een goed resultaat, dat Jason in zijn tunnel terugtuimelde, terwijl hijzelf op den vasten grond sprong en, zijn vrijheid herwonnen, ijlings den Horib en De Roode Bloem van Zoram achtervolgde.

Zijn metgezellen toeroepend zich te haasten, klom Jason snel uit de schacht, juist nog bijtijds om een half naakten, bronzen reus te zien wegreppen voordat deze achter den stam van een grooten boom uit het gezicht verdween. Maar dit vluchtige visioen deed bekende herinneringen in hem ontwaken en zijn hart sprong op bij de gedachte aan de mogelijkheid, dat dit werkelijkheid kon zijn. Maar hoe kon het? Had niet Thoar gezien hoe de Gebieder der Wildernis naar

zijn ondergang werd weggevoerd? Maar of de man al dan niet Tarzan was, wat was de reden van zijn haast? Was hij aan het vluchten of aan het achtervolgen? In elk geval, iets zeide Jason, dat hij den man niet uit het gezicht mocht verliezen. Hij was tenminste geen Horib, en als hij geen Horib was, dan moest hij een vijand der reptiel-menschen zijn. Zoo snel hadden de gebeurtenissen elkander opgevolgd, dat Gridley een oogenblik niet wist wat hij doen moest. Maar hij mocht den man niet uit het oog verliezen, dat was zeker. En dus zette hij hem achterna op een harden draf.

Door het donkere bosch rende Tarzan van de Apen, alleen geleid door het teere en subtiele aroma, hetwelk het reukspoor was van De Roode Bloem van Zoram en dat door geen andere menschelijke neusgaten zou zijn kunnen waargenomen dan door die van den Gebieder der Wildernis. Sterk tot zijn neusgaten drong eveneens door het ziekmakende reukspoor der Horibs en vreezend, dat hij een aantal hunner onverwacht zou kunnen ontmoeten, zwaaide hij zich luchtig in de boomen omhoog, waarop hij met onverminderden spoed voortijlde; en het duurde niet lang voordat hij hen beneden zich ontdekte: een enkelen Horib, die het nog steeds worstelende meisje met zich voorttrok.

Er was geen aarzeling en evenmin eenige vermindering in zijn vaart, toen hij zich als een levend projectiel boven op den leelijken rug van den Horib wierp. Met zulk een kracht kwam hij op het monster terecht, dat het half bewusteloos was toen hij het op den grond neertrok. Een pezige arm omcirkelde zijn nek toen Tarzan opstond en het wezen mee overeind sleurde. Met een snelle wending en zich voorover buigend slingerde Tarzan het lichaam over zijn hoofd en smakte het met kracht tegen den grond, steeds zijn nek blijvende vasthouden. Weer en nog eens weer zweepte hij het zware lijf boven zijn hoofd en altijd weer smakte hij het tegen den grond terwijl het meisje verbluft toeschouwster was van deze tentoonspreiding van Herculische kracht.

Eindelijk, overtuigd, dat het monster nu dood of tenminste bewusteloos was, liet Tarzan het los. Snel maakte hij zich

meester van zijn steenen mes en raapte de gevallen lans op, en daarna wendde hij zich tot Jana. „Kom,” zei hij, „er is maar één veilige plaats voor ons, „en haar op zijn schouder tillend, zwaaide hij zich op naar den overhangenden tak van een dichtbij staanden boom. „Hier,” zei hij, „zal je tenminste veilig zijn voor de Horibs, want ik vermoed wel niet, dat een gorobor ons hier volgen kan.”

„Ik heb altijd gedacht, dat er geen betere krijgslieden waren dan die van Zoram,” zeide Jana, „maar dat was voordat ik jou en Jason kende. „Een oprechtere waardeering voor hetgeen hij voor haar gedaan had, zou zij niet hebben kunnen uiten, dat wist Tarzan, want in de oogen der natuurvrouwen bestaan er geen mannen zoo dapper als die van haar eigen stam. „Ik wenschte,” ging zij na eenige oogenblikken op treurigen toon voort, „dat Jason nog maar leefde. Hij was een groot man en een machtige krijger; maar bovenal had hij een goed hart. De mannen van Zoram zijn nooit wreed tegen hun vrouwen, maar ze zijn niet altijd voorkomend en meegaand. Jason scheen altijd het eerst te denken aan wat mij genoeg kon doen en aan mijn veiligheid.”

„Je hebt veel van hem gehouden, is het niet?” vroeg Tarzan.

De Roode Bloem van Zoram gaf geen antwoord. Tranen omfloersten haar oogen en verstikten haar stem, zoodat ze slechts knikken kon.

Eenmaal in de boomen, had Tarzan Jana van zijn schouder afgetild en hij zag weldra, dat ze heel goed zich alleen langs de takken kon voortbewegen, wat ook wel had mogen worden verwacht van iemand, die zoo luchtig van rots tot rots kon springen langs de huiveringwekkende flanken van het Thipdar-gebergte. Zonder haast te maken begaven ze zich terug in de richting waar ze het laatst Muviro en zijn Wazirikrijgers hadden gezien, maar daar de wind met hen mee was, kon Tarzan het reukspoor van zijn volgelingen niet oppikken en daarom spanden zijn ooren zich dubbel in om het minste geluid te kunnen opvangen, dat hem zou aangeven waar ze zich bevonden. Het duurde niet lang of hij

werd beloond door het geluid van voetstappen, die haastig door het woud op hen toekwamen.

De aap-mensch trok het meisje achter den stam van een dikken boom en wachtte, zwijsend, bewegingloos, want alle voetstappen zijn nog niet de voetstappen van vrienden.

Zij hadden nog maar kort gewacht, toen daar op den grond beneden hen een nagenoeg naakte man in het gezicht verscheen, die als eenig kleedingstuk droeg een stukje vuilige geitehuid, dat bovendien nog haast niet kenbaar was door een koek van modder, terwijl de oorspronkelijke kleur van zijn huid eveneens schuil ging onder een gelijksoortig modderig aankleefsel. Een dichte vacht van wanordelijk zwart haar bedekte zijn hoofd. Hij was nu wel het vuilst uitzierende schepsel, dat Tarzan ooit had waargenomen, maar hij was blijkbaar geen Horib en hij was ongewapend. Wat hij hier alleen deed in dit grimmige woud ging het begrip van den aap-mensch te boven, dus sprong hij uit den boom vlak voor de voeten van den verrasten wandelaar.

Op het gezicht van den aap-mensch bleef de andere staan, zijn oogen wijdgeopend van verbazing. „Mijn God, jij bent het werkelijk! Je bent dus niet dood. Goddank, dat je niet dood bent!”

Nog niet direct herkende de aap-mensch den spreker, maar het meisje in den boom had hem herkend zoodra ze zijn stem had gehoord.

Langzaam spreidde zich een glimlach over het gezicht van den Gebieder der Wildernis. „Gridley!” riep hij uit. „Jason Gridley! Jana had me gezegd, dat je dood was.”

„Jana!” riep Jason verheugd. „Je kent Jana? Je hebt haar gezien? Waar is ze?”

„Ze is hier met mij,” antwoordde Tarzan.

De Roode Bloem van Zoram was reeds van den boom naar omlaag gegleden en nu kwam ze van achter den stam te voorschijn.

„Jana!” Jason was buiten zichzelf van vreugde en trad onstuimig op haar toe.

Het meisje richtte zich op in haar volle lengte en keerde

hem daarna den rug toe. „Jalok!” riep ze minachtend. „Moet ik je nog eens weer zeggen De Roode Bloem van Zoram met vrede te laten?”

Jason bleef op zijn schreden staan; zijn armen vielen hem neer langs het lichaam en zijn geheele houding gaf duidelijk zijn diepe verslagenheid weer.

Tarzan had dit tooneeltje zwijgend aangezien, terwijl alleen eenige rimpels op zijn voorhoofd blijk gaven van zijn verbluftheid. Maar het lag niet in zijn aard zich te bemoeien met de zaken van anderen. „Kom,” zei hij, „we moeten de Waziri's vinden.”

Luide stemmen plotseling recht voor hen uit gaven blijk van de aankomst van andere mensen en uit het opgewonden door elkaar praten herkende Tarzan zijn Waziri's. Snel op hen toeloopend kreeg het drietal een schouwspel te zien, dat eerst grappig scheen, maar dat op een tragedie zou zijn uitgelopen als ze niet juist bijtijds waren aangekomen.

Tien Waziri krijgers, bewapend met geweren, hadden Thoar en de drie Korsaren omsingeld en elke partij was met een vloed van woorden aan het spreken tot de andere partij, zonder dat men over en weer elkaar verstaan kon.

De mannen van Pellucidar, die nooit tevoren mensen hadden gezien met een diep glanzende huidskleur als van de Waziri's, en in de veronderstelling, dat alle vreemden vijanden waren, voorvoelden het ergste en stonden op het punt om een gezamenlijke poging te ondernemen om aan hun tegenstanders te ontkomen, terwijl Muviro, in de meening, dat deze mannen in de eene of andere duistere betrekking stonden tot de verdwijning van zijn meester, besloten was hen tegen te houden om ze te ondervragen; en hij zou er ook niet tegen op hebben gezien hen te doden, als ze hem eenigen weerstand zouden hebben geboden. En daarom was het een ware opluchting voor beide partijen toen Tarzan, Jason en Jana verschenen en de Waziri's hun Bwana een hunner gevangenen met alle blijken van vriendschap zagen begroeten.

Thoar was nog meer verwonderd, toen hij Tarzan in levenden lijve voor zich zag, dan Tarzan dit was geweest, en toen hij Jana gewaar werd verliet hem voor een oogenblik zijn natuurlijk phlegma en gaf hij onbewimpeld uiting aan zijn groote vreugde over het wederzien en Jana, even verwonderd en gelukkig als hij, snelde op hem toe en wierp zich in haar broers armen.

Vervuld van een gemoedsbeweging, zooals hij die nog nooit tevoren had gekend, stond Jason Gridley terzijde, een zwijgende getuige van deze hartelijke begroeting; en toen, wellicht voor het eerst, werd het hem duidelijk, dat het gevoel, hetwelk hij deze kleine natuurvrouw toedroeg, niets minder dan liefde was.

Het verdroot hem dit zichzelf te moeten toegeven en ook maakte hij er zich een verwijt van, dat hij jaloersche gevoelens koesterde tegenover Thoar, niet alleen omdat Thoar zijn vriend was, maar ook omdat hij slechts een primitief natuurmensch en hij, Jason Gridley, het product van een eeuwenoude beschaving en ontwikkeling was.

Natuurlijk waren Thoar, Lajo en de beide andere Korsaren zeer verheugd toen zij ondervonden, dat de vreemde krijgslieden, die ze aanvankelijk als vijanden hadden beschouwd, zich in vrienden en bondgenooten ontpopten, en toen ze vernomen hadden, van het gevecht met de Horibs, wisten ze, dat nu het grootste gevaar, dat hen bedreigde, voor een belangrijk deel was verminderd wegens de aanwezigheid dezer krijgers met hun doodbrengende wapens, die hun antieke donderbussen ineens als hoogst onvoldoende, schietende slingerwerktuigen stempelden, en ook, dat hun ontvluchten uit dit afgrijselijke land nu zoo goed als voor elkaar was.

Onder de rust, na al de wederwaardigheden van den laatsten tijd, vertelde men elkander zijn avonturen en daarna werden er pogingen aangewend om eenig plan voor de toekomst te formuleeren. Maar hierbij deden zich de noodige moeilijkheden voor. Thoar wenschte met Jana terug te keeren naar Zoram. Tarzan, Jason en de Waziri's

wilden slechts de andere leden hunner expeditie terugvinden; terwijl Lajo en zijn metgezellen in niets anders belang stelden dan om weer hun schip te kunnen bereiken.

Tarzan en Jason, die begrepen, dat het niet verstandig zou zijn om de Korsaren bekend te maken met het werkelijke doel waarom zij zich in Pellucidar bevonden, en al vernomen hadden, dat de mannen bekend waren met de geschiedenis van Tanar, brachten hen in den waan, dat zij slechts aan het zoeken waren naar Sari teneinde een vriendschappelijk bezoek te brengen aan Tanar en zijn volk.

„Sari ligt ver weg,” zeide Lajo. „Hij, die Sari wil bereiken, moet over de honderd keeren slapen op zijn tocht. Hij moet reizen over de Korsar Az en vandaar door vreemde landen vol vijanden, zelfs tot aan Het Land der Verschrikkelijke Schaduw. Waarschijnlijk zou hij het nooit bereiken.”

„Is er geen route over land?” vroeg Tarzan.

„Ja,” antwoordde Lajo, „en als we hier in Korsar waren, zou ik je den weg kunnen aangeven. Maar dat zou evengoed een vreeselijke reis zijn. Want niemand kent de wilde stammen en de afschuwelijke monsters, die den langen tocht van Korsar naar Sari onveilig maken.”

„En als we naar Korsar gingen,” zeide Jason, „dan zouden we niet mogen hopen, daar als vrienden te worden ontvangen. Is dat niet zoo, Lajo?”

De Korsar knikte. „Neen,” zeide hij. „Je zoudt niet als vrienden worden ontvangen.”

„Niettemin,” zei Tarzan tot Jason, „geloof ik, dat als we ooit de O-220 willen terugvinden, onze eenige kans is om de omgeving van Korsar te gaan zoeken.”

Jason knikte toestemmend. „Maar dat zal niet accordeeren met de plannen van Thoar,” meende hij, „want als ik het goed begrepen heb zijn we nu dichter bij Zoram dan bij Korsar en dus, als we besluiten om naar Korsar te gaan, zullen we ons steeds meer van Zoram verwijderen. Maar als we hen niet met de Waziri's vergezellen, betwijfel ik, of Thoar en Jana ooit Zoram levend zouden bereiken als ze

den weg nemen, dien hij en ik gevolgd hebben sinds we de Bergen van de Thipdars verlieten.”

Tarzan wendde zich tot Thoar: „Als je nu met ons wilt medegaan kunnen we je later zeer spoedig naar Zoram brengen, zoodra we ons luchtschip hebben teruggevonden. Als we het niet kunnen terugvinden binnen een redelijken tijd, zullen we met ons allen je naar Zoram terug begeleiden. In beide gevallen zijn de kansen voor jullie beiden beter om veilig je land te bereiken, dan dat je met Jana alleen zoudt gaan.”

„We zullen dan nu met je medegaan,” zei Thoar. En daarna scheen een plotseling bij hem opkomende gedachte zijn voorhoofd te bewolken. Hij bekeek Jason een oogenblik en wendde zich toen tot Jana. „Dit had ik bijna vergeten,” zeide hij. „Voordat we met deze menschen als vrienden verder kunnen gaan, moet ik weten of deze man je eenig leed berokkend heeft toen je met hem samen was. Als dat het geval is moet ik hem doden.”

Jana keek Jason niet aan toen ze antwoordde. „Je hoeft hem niet te doden,” zeide zij. „Ware dit noodig geweest, dan zou De Roode Bloem van Zoram het zelf reeds gedaan hebben.”

„Goed,” zeide Thoar. „Het verheugt me, omdat hij mijn vriend is. Nu kunnen we met hen meegaan.”

„Onze boot ligt waarschijnlijk in de rivier, waar de Horibs haar hebben achtergelaten toen ze ons gevangen namen”, zeide Lajo. „Als dat zoo is, dan kunnen we er spoedig genoeg ons schip mee bereiken, dat benedenstrooms van de Rela Am voor anker licht”.

„Om daarna gevangen te worden genomen door jullie volk”, concludeerde Jason. „Neen, Lajo, de hekken zijn verhangen en als je met ons meegaat, dan zijn jullie het, die de gevangenen zijn.”

De Korsar haalde de schouders op. „Het kan me niet schelen”, zeide hij. „We zullen zonder den minsten twijfel elk honderd zweepslagen ontvangen als de kapitein ziet, dat we geen succes hebben gehad, dat we niets hebben meege-

bracht, maar dat hij wel een officier en verschillende mensen van de bemanning heeft verloren.”

Tenslotte kwam men overeen om terug te keeren naar de Rela Am, om daar uit te kijken naar de sloep der Korsaren. Als ze die vonden zouden ze daarmee de rivier afzakken om het schip te zoeken en dan konden ze tenminste trachten den kapitein te overtuigen, dat het beter was hen als vrienden te behandelen en hen te brengen naar een plek in de buurt van Korsar.

Op hun terugtocht naar de Rela Am werden ze niet lastig gevallen door de Horibs, die waarschijnlijk hadden begrepen hun meesters gevonden te hebben in de Waziri's. Op dien tocht deed Jason zijn best zoo ver mogelijk uit Jana's nabijheid te blijven. Als hij haar maar aankeek werd hij herinnerd aan zijn tegelijk hopeloos en vernederend gevoel van verliefdheid, en als hij zeer dicht bij haar was onderging hij een ware zielepijn, die hij niet kon verdragen. Haar minachting, die ze geen enkele poging aanwendde om te bemantelen, krenkte hem diep, hoewel die niet grooter was dan de minachting, die hij voor zichzelf gevoelde bij de gedachte, dat, ten spijt van alle redenen, die hij had om haar onvriendschappelijk gezind te zijn, hij haar toch lief had, – haar meer lief had dan hij ooit had gemeend capabel te zijn om welke vrouw dan ook lief te hebben.

De Amerikaan was verheugd toen een glimp van de breede wateren der Rela Am voor hen uit het einde van deze etappe van hun tocht aangaf. Zijn eigen verdrietige gedachten, gecombineerd met het gevoel van depressie, dat veroorzaakt werd door den marsch door het sombere woud, had hem dezen tocht doen aanvoelen als de treurigste periode van zijn leven.

Het was voor allen een opluchting, toen ze de boot nog vonden liggen op dezelfde plek waar de Horibs haar hadden vastgemeerd. En het duurde niet lang of allen hadden zich aan boord begeven en de boot werd afgestooten naar het midden van den stroom der Rivier der Duisternis.

Op hun weg stroomafwaarts naar de zee verwijdde de

rivier zich, zoodat het mogelijk was de mast op te richten en het zeil te hijschen, waarna hun vaart aanmerkelijk sneller werd. Ofschoon zich nog dikwijls gevaren voordeden in den vorm van kwaadaardige en vraatzuchtige krokodillen, bewezen nu de geweren der Waziri's, dat ze voldoende bescherming konden bieden, waar andere wapenen daarin zouden gefaald hebben.

De rivier werd zoo ontzaglijk breed, dat, als de stroom er niet geweest was, zij zich op zee hadden kunnen wanen, en Lajo's aanwijzing volgend hielden zij vast aan op den linker oever, waar, naar hij beweerde, hun schip voor anker moest liggen. In het verre verschiet en flauw zichtbaar, strekte de oever zich uit, maar dat ze dien konden zien kwam alleen doordat Pellucidar's oppervlak zich omhoog krult. Op denzelfden afstand op de buitenkorst der aarde zou de oever niet zichtbaar zijn geweest omdat de horizon dien aan het oog zou hebben onttrokken.

Naarmate zij de zee naderden gaven Lajo en zijn beide metgezellen blijk van groote bezorgdheid omdat ze hun schip nergens hadden kunnen ontdekken.

„We zijn de ankerplaats al voorbij”, zei Lajo tenslotte. „Die beboschte heuvel, dien we juist hebben gepasseerd, bevond zich tegenover de plek waar het schip lag. Ik kan me niet vergissen, omdat ik me dien heuvel speciaal goed in mijn geheugen heb geprent toen we hier afroeiden, om de plek te kunnen terugvinden bij onze thuiskomst van de expeditie stroomop”.

„Hij is vertrokken zonder op ons te wachten”, mopperde een der Korsaren; en hij voegde er nog een vuil scheldwoord aan het adres van hun trouweloozen kapitein aan toe.

Hun tocht naar den oceaan voortzettend, kregen zij een groot eiland in het zicht, waar, volgens Lajo, ze veel wild en voldoende versch water zouden aantreffen; en daar ze aan beide behoefte hadden landden ze daar en sloegen een kamp op. Het was een ideaal oord, vooral ook, omdat zich op het gedeelte waar ze geland waren geen gevaarlijke roofdieren en reptielen bevonden; ook ontdekten ze nergens

een spoor van menschen. Wild was er dus in overvloed.

Na hun plannen voor de toekomst te hebben besproken werd tenslotte overeengekomen, dat ze hun reis naar Korsar in de sloep zouden voortzetten, want Lajo verzekerde, dat Korsar gelegen was aan de kust der zelfde landtong, die vanaf het eiland duidelijk waarneembaar was. „Wat in die andere richting ligt”, zeide hij, naar het zuiden wijzend, „dat weet ik niet, maar daar ligt Korsar, aan deze zelfde kust”, terwijl hij naar het noordoosten wees. „Verder ken ik deze zee niet of dat gedeelte van Pellucidar, want nog nooit is er een expeditie verder gekomen dan de Rela Am”.

Ter voorbereiding van hun langen kruistocht naar Korsar werden groote hoeveelheden vleesch in lange reepen gesneden en in de zon gedroogd of over smeulende vuren geroosterd, waarna ze werden gepakt in blazen, die eerst zorgvuldig waren gereinigd en gedroogd. Deze werden in de sloep gestuwd met nog andere blazen, die met versch water gevuld waren, want, ofschoon het hun bedoeling was om dicht onder de kust te blijven op weg naar Korsar, het zou wellicht niet steeds mogelijk zijn te landen om water of vleesch in te nemen en er bestond altijd de kans, dat er een storm kon opsteken, die hen naar zee zou voeren.

Nadat eindelijk alle voorbereidingen waren getroffen, scheepte het vreemd bij elkaar passende gezelschap zich in om den riskanten tocht te ondernemen naar het ver weg gelegen Korsar.

Jana had evenals de anderen meegewerkt aan de toebereidselen voor de groote reis en ofschoon het meermalen was voorgekomen, dat Jason en zij vlak naast elkander aan den arbeid waren, had ze toch nooit van eenige toenadering blijk gegeven; zelfs deed ze het voorkomen of ze van zijn tegenwoordigheid zich niet eens bewust was.

„Kunnen we geen vrienden zijn, Jana?” vroeg hij haar eens. „Ik geloof, dat we dan allebei veel gelukkiger zouden zijn”.

„Ik voel me zoo gelukkig als ik maar zijn kan”, antwoordde ze luchtig, „totdat Thoar me weer terugbrengt naar Zoram”.

HOOFDSTUK XVII

Hereenigd.

Terwijl een gunstige wind de sloep met haar gezelschap over de zonnige zee voerde, beschreef de O-220, die dezelfde route volgde, nu en dan groote cirkels aan de kust van het binnenland bij haar poging, die door Zuppner als hopeloos werd beschouwd, om de vermiste leden der expeditie op te sporen; en niet alleen verkeerde hij in een moedeloze stemming wat dit betrof, maar ook deelde hij de onuitgesproken hopeloosheid van de meerderheid der bemanning met betrekking tot de onzekerheid of ze ooit nog kans zouden krijgen de opening aan de pool weer te vinden teneinde naar de bovenwereld te kunnen terugkeeren. Even goed als zij wist hij, dat zelfs de ontzaglijke reserve aan brandstof en olie, die de O-220 bezat, niet onuitputtelijk zou blijken en dat, indien zij niet in staat zouden zijn de poolopening weer te vinden zoolang hun voorraad nog toereikend was om hem naar de beschaving terug te brengen, zij er zich bij zouden hebben neer te leggen om hun verdere leven in de onderwereld van Pellucidar te slijten.

Luitenant Hines bracht eindelijk dit onderwerp ter sprake en de beide officieren, na luitenant Dorf te hebben geraadpleegd, besloten om, voordat hun brandstof absoluut uitgeput zou geraken, het allereerst uit te kijken naar een landstreek, waar ze redelijk vrij konden zijn van aanvallen van wilde beesten of woeste volksstammen; vooral van de zoo gevaarlijk gebleken bedreiging door de machtige roofdieren van Pellucidar.

Terwijl de op de O-220 achtergebleven officieren de ernstige vraagstukken overwogen, die zich aan hen voordeden, bewoog het groote luchtkasteel zich vredig voort door het warme zonlicht der onderwereld; en de bemanning ging rustig en ijverig haar gang met de verschillende werkzaamheden.

Robert Jones van Alabama, evenwel, was terneergeslagen. Hij scheen zich maar niet te kunnen gewennen aan de veran-

derde omstandigheden van Pellucidar. Dikwijls prevelde hij in zich zelf onder hevig hoofdschudden en herhaaldelijk zag men hem een gehavenden wekker opwinden of van den haak nemen en aan zijn oor houden.

Onder het schip ontrolde zich het panorama van een fraaie zee kust met vele prachtige baaien en kleinere inhammen. Daar waren heuvelachtig terrein en vlakten en wouden en kronkelende rivieren van een hemelsch blauw. Het was een schouwspel, dat geëigend was om de nederigste harten tot de meest verheven stemming te inspireeren en zoo bleef het dan ook niet zonder uitwerking op de bemanning van het luchtschip, waaronder er velen waren van een avontuurlijke gezindheid, die er geen spijt over zouden gevoeld hebben indien de gebeurtenissen zich zoo zouden hebben ontwikkeld, dat ze genoodzaakt zouden zijn om voor altijd in dit land, dat in hun oogen een tooverland was, te moeten blijven. Maar er waren anderen, die familie en vrienden thuis hadden achtergelaten, en dezen begonnen reeds onder elkander de diverse mogelijkheden en waarschijnlijkheden van de toekomst te bespreken. Behoudens enkele uitzonderingen waren deze allen verstandige menschen, die even goed op de hoogte waren van den toestand waarin de O-220 zich mogelijk kon gaan bevinden, als hun commandant. Maar zij waren met zorg gekozen en er was er dan ook niet één onder die zelfs maar een oogenblik wankelde in zijn loyale houding tegenover Zuppner, want zij wisten zeer goed, dat, welk lot hun ook beschoren zou zijn, hij het samen met hen zou te dragen hebben; en bovendien verkeerden ze in het vaste vertrouwen dat, zoo één, hij de man was, die hen uit dezen kritieken toestand kon bevrijden.

En zoo stevende het groote luchtkasteel majestueus voort tusschen hemel en aarde en elk zijner onderdeelen, hetzij van menschen of mechanischen aard, functioneerde in volkomenheid.

De kapitein en zijn luitenant waren nog in conferentie toen Robert Jones druk langs de nauwe schacht naar boven klom, die uitkwam in de corridor aan den achtersteven van

het schip, honderd vijftig voet boven zijn kombuis. Hij kwam niet heelemaal uit de schacht in de corridor, maar keek alleen maar uit naar den blauwen hemel en toen zijn blik het geheele uitspansel had afgezocht, aarzelde hij even en staarde daarna recht naar boven, waar de eeuwige middagzon van Pellucidar in het zenith zweefde.

Robert Jones knipte met de oogen en trok zich terug in de schacht, terwijl hij het luik achter zich sloot. In zichzelf prevelend daalde hij, met iets van beslistheid in zijn bewegingen, af naar zijn kombuis, liep daar op zijn wekker toe, haalde dezen van den haak, begaf zich daarna naar een open staande patrijspoort en smeed den wekker overboord.

Intusschen danste de sloep voort over de blauwe golven der zee. Voor het gezelschap, dat er zich in bevond en dat over geen enkel middel beschikte, dat kon dienen om tijd of afstand te berekenen, werd de eentonigheid enigszins verminderd doordat men steeds in afwachting verkeerde het einde der reis nu spoedig te zullen bereiken; hetzelfde effect hadden ook de dikwijls herhaalde aanvallen der vreesaanjagende bewoners dezer zee uit het Mesosoische tijdperk. Bij den overbeschaafden Amerikaan bracht de absolute tijdloosheid van Pellucidar een meer waarneembare nerveuse reactie teweeg dan bij de anderen. In mindere mate ondervond Tarzan het ook terwijl de Waziri's zich slechts oppervlakkig bewust waren van de veranderde condities van hun bestaan. Op de Pellucidaren, aan geen anderen toestand gewend, bleef dit zonder uitwerking. Als Tarzan en Jason deze tijdloosheid met hen bespraken, bleek steeds, dat ze niet eens begrepen wat zij bedoelden.

Maar toch ging de tijd voorbij; mijlen van oceaانwater passeerden beneden hun boot en de omstandigheden veranderden eveneens.

Naar gelang zij langs de kust bleven varen veranderde hun koers, ofschoon ze zich daarvan onbewust waren, bij gebrek aan instrumenten of hemellichamen. Eerst hadden zij gevaren

in noordoostelijke richting en daarna, over een langen afstand, was hun koers oostelijk geweest, waarna de kust geleidelijk een kromming maakte; totdat zij zich in noordelijke richting voortbewogen.

Hun instinct zeide den Korsaren, dat ze ongeveer drie vierden moesten hebben afgelegd van den afstand vanaf het eiland, waar zij zich tot den tocht hadden toegerust, totaan de plaats hunner bestemming. Een landbries deed het zeil zwellen en ze laveerden met een flinke vaart. Lajo stond rechtop aan den boeg de lucht op te snuiven als een jachthond, die een reukspoor volgt. Na een tijdje wendde hij zich tot Tarzan.

„We deden beter op de kust aan te houden”, zeide hij.

„Er komt een aardige storm opzetten”. Maar het was al te laat; de wind zwoepte de golven op tot zulk een hoogte, dat zij al spoedig genoodzaakt waren het roer om te gooien teneinde voor den storm weg te komen. Regenen deed het niet; ook was het geen onweer want er waren nergens wolken te zien; – alleen maar wind, die rees tot den geweldigen omvang van een orkaan. En de verbluffend hoge zeeën, die hen dreigden te verzwelgen.

De Waziri's verborgen hun vrees niet, want de zee is niet hun element. Het bergmeisje en haar broeder schenen vol ontzag, maar zoo zij bevreesd waren, lieten ze dit niet bemerken. Tarzan en Jason waren overtuigd, dat de sloep het niet zou kunnen houden en laatstgenoemde begaf zich naar de bank, waar Jana ineengedoken zat te wachten. Het gehuil van den wind maakte het bijna onmogelijk om te spreken, maar hij boog zich tot haar over en sprak, zijn lippen dicht bij haar oor:

„Jana, het is onmogelijk, dat deze kleine boot het in zulk een storm kan uithouden. We zullen spoedig allen sterven. Maar voordat we sterven moeten, of je me nog haat of niet, wil ik je zeggen, dat ik je lief heb”, en daarop, haar antwoord niet afwachtend, keerde hij zich om en begaf zich weer terug naar zijn eigen plaats.

Hij wist, dat hij verkeerd gedaan had; hij wist, dat hij niet

het recht had om Thoar's vrouw te zeggen, dat hij haar lief had; het was een ontrouwe handelwijze geweest tegenover zijn vriend. En toch, een kracht grooter dan trouw, grooter nog dan trots, had hem ertoe aangedreven deze woorden te spreken. Hij had niet kunnen sterven zonder deze woorden te hebben gesproken. Misschien was het hem iets gemakkelijker gevallen omdat hij onwillekeurig getuige was geweest van de schijnbaar platonische betrekking, die er tusschen Jana en Thoar bleek te bestaan; en omdat hij zich Jana niet als een koele vrouw kon voorstellen, had hij daaruit afgeleid, dat Thoar haar niet apprecieerde. Hij was altijd vriendelijk voor haar geweest en voorkomend, maar het was niet de houding van een man, die zijn voor goed verloren gewaande vrouw had teruggevonden. Hij bedacht, dat het misschien ook kon liggen aan het vreemde in de gemoedsuitingen van de Pellucidar-bewoners, maar die gedachte verwierp hij, daar dit moeilijk aan te nemen was, omdat hij Jana zoowel als Thoar goed kende en zij beiden even normale mensen waren als hijzelf. En ofschoon zij de natuurlijke gereserveerdheid en waardigheid over zich hadden, van welke beide karaktereigenschappen de geciviliseerde mensen van tegenwoordig alleen nog maar den schijn kunnen aannemen, toch leek het hem onnatuurlijk, dat ze zich nu reeds zoo lang in elkanders gezelschap konden bevinden zonder ook maar voor een oogenblik iets van hun liefde voor elkaar te hebben doen blijken. „Als je ze zoo ziet”, peinsde Jason, „zou je niet anders denken dan dat ze broeder en zuster zijn”.

Wonder boven wonder hield de boot het uit. Maar toen de wind ging liggen en de zee kalmer was geworden, zag men niets anders om zich heen dan golven. Eenig teeken van land was nergens te bespeuren.

„Nu dat we de kust uit het gezicht hebben verloren, Lajo”, vroeg Tarzan, „hoe denk je, dat we moeten koersen om Korsar te bereiken?”

„Dat zal niet gemakkelijk zijn”, gaf de Korsar ten antwoord. „Het eenige, waar we op af kunnen gaan, is de wind.

We bevinden ons een heel eind op de Korsar Az en ik weet van welken kant de wind gewoonlijk komt. Als we bij den wind omwenden zullen we vermoedelijk de kust weer naderen en niet ver van Korsar ook”.

„Wat is dat?” vroeg Jana, voor zich uitwijzend. En aller oogen tuurden in de richting, die zij aangaf.

„Het is een zeil”, antwoordde Lajo na een tijdje. „We zijn gered”.

„Maar als dat schip eens een onvriendelijk gezinde bemanning aan boord heeft, wat dan?” wilde Jason weten.

„Dat is niet zoo”, zei Lajo. „Het is bemand door Korsaren. Want geen andere schepen bezeilen de Korsar Az.”

„Daar is er nog een”, riep Jana uit. „Er zijn er een heeleboel”.

„Laten we trachten te ontkomen”, raadde Tarzan aan. „Misschien hebben ze ons nog niet gezien.”

„Waarom zouden we trachten te ontvluchten?” vroeg Lajo.

„Omdat we niet sterk genoeg in aantal zijn om hen te bevechten”, legde Tarzan uit. „Zij mogen dan niet jouw vijanden zijn, maar ze zijn wèl ónze vijanden.”

Lajo deed wat hem opgedragen was, daar hem geen andere keus overbleef, want de Korsaren aan boord van de sloep waren ongewapend terwijl tegenover hun drieën tien met geweren gewapende Waziri's paraat stonden.

Allen bespiedden de zeilen in de verte en het bleek al spoedig, dat ze naderbij kwamen, want de sloep met haar kleine zeil was alles behalve vlug. Geleidelijk werd de afstand tusschen hen en de schepen steeds geringer, totdat het duidelijk was, dat ze door een heele vloot werden achtervolgd.

„Maar dat zijn géén Korsaren!” riep ineens Lajo uit. „Ik heb nooit tevoren schepen gezien, die er zoo uit zagen”.

De sloep deinde over de zee, de beste vaart makende die ze kon, maar haar vervolgers, zich naast elkander ontplooiend zoover het oog maar reiken kon, totdat hun aantal wel een groote armada geleek, gingen voort snel op haar te winnen.

Het leidende schip was inmiddels zoo dicht genaderd,

dat de mensen in de sloep het goed konden waarnemen. Het was kort en breed van bouw, met een tamelijk hoogen boeg. Het voerde twee zeilen en werd bovendien nog voortbewogen door riemen, die aan beide zijden door poorten uit de wanden van het schip uitstaken, in het geheel ongeveer een vijftigtal. Boven de lijn dezer riemen, over de zijden van het schip, hingen de schilden der krijgslieden.

„Goeie genade!” riep Jason Tarzan toe; „Pellucidar behoeft niet alleen prat te gaan op Spaansche zeeroovers, maar ze houden er hier zelfs Vikings op na. Want als dat geen schepen van Noorsche vikings zijn, dan zijn ze er toch zeker een prachtige imitatie van.”

„Maar dan eenigszins gemoderniseerd,” merkte de Gebieder der Wildernis op. „Er staat een kanon gemonteerd op een klein dek boven den boeg.”

„Ja, ik zie het ook,” hernam Jason, „en daarom deden we beter om maar bij te draaien, want ik zie daar juist een vent, die bezig is het op ons te richten.”

Weldra verscheen er nog een andere man op het dek boven den boeg van den vijand. „Bijdraaien,” commandeerde hij, „of ik schiet je het water uit.”

„Wie ben je?” riep Jason.

„Ik ben Ja van Anoroc,” antwoordde de man, „en dit is de vloot van David I, Keizer van Pellucidar,”

„Bijdraaien,” gelastte Tarzan Lajo.

„Iemand in deze sloep moet stellig op Zondag geboren zijn,” juichte Jason. „Ik heb nooit geweten, dat er zooveel geluk in de wereld bestond.”

„Wie zijn jullie?” wenschte nu Ja te weten, toen de sloep langzaam bijdraaide.

„Wij zijn vrienden,” antwoordde Tarzan.

„De Keizer van Pellucidar kan geen vrienden hebben op de Korsar Az,” gaf Ja weder ten antwoord.

„Als Abner Perry bij jullie is, kunnen we bewijzen, dat je ongelijk hebt,” schreeuwde Jason.

„Abner Perry is niet bij ons,” zeide Ja; „maar hoe ken je hem?”

Inmiddels lagen de beide vaartuigen langs zij van elkander en de gebronsde krijgers van Ja's bemanning keken nieuwsgierig neer op de mannen, die in de sloep zaten.

„Dit is Jason Gridley,” legde Tarzan Ja uit, terwijl hij op den Amerikaan wees. „Misschien heb je Abner Perry over hem hooren spreken. Hij organiseerde een expeditie in de bovenwereld om hier David Innes uit de torens der Korsaren te komen bevrijden.”

De drie Korsaren in de sloep maakten Ja wantrouwend, maar toen alles hem goed was uitgelegd en vooral nadat hij de geweren der Waziri's had geïnspecteerd, werd hij langzamerhand overtuigd van de waarheid van hun verklaringen en verwelkomde hen allen hartelijk aan boord van zijn schip, dat intusschen omgeven was door een groot aantal andere schepen der armada. Toen het bekend werd, dat twee der vreemdelingen vrienden uit de bovenwereld waren, die hierheen waren gekomen om David Innes te bevrijden, begaven zich een aantal gezagvoerders der andere schepen aan boord van Ja's vlaggeschip om Jason en Tarzan te begroeten. Onder hen bevonden zich Dacor De Sterke, broeder van Diana De Schoone, Keizerin van Pellucidar; Kolk, de zoon van Goork, die het hoofd is der Thurianen; en Tanar, de zoon van Ghak De Harige, Koning van Sari.

Van hen vernamen Tarzan en Jason, dat deze vloot zich op weg bevond om de bevrijding van David te bewerken. Het had een langen tijd geduurd voordat de bouw van al deze schepen voleindigd was; zoo lang, dat zij vergeten hadden hoeveel keeren zij gegeten en geslapen hadden sinds de eerste kiel was gelegd; en daarna hadden zij een weg moeten zoeken naar de Korsar Az, komende van de Lural Az, waar de schepen op stapel hadden gestaan op het eiland Anoroc.

„Ver beneden de Sojar Az, voorbij het Land van de Vreeselijke Schaduw, vonden wij een doorgang, die naar de Korsar Az leidde. De Thurianen hadden ervan gehoord en terwijl men nog aan het bouwen van de vloot bezig was, zonden zij krijgslieden uit om te onderzoeken of dit waar was, en ze vonden den doorgang en nu zullen wij spoedig

voor de stad Korsar liggen.”

„Hoe kon je verwachten om met een dozijn mannen alleen David te bevrijden?” wenschte Tanar te weten.

„We zijn niet allen hier,” zei Tarzan. „We werden gescheiden van onze andere metgezellen en zijn niet in staat geweest hen terug te vinden. Ofschoon, onze expeditie bestond niet uit veel mensen. Wij rekenden op andere middelen dan alleen mannekraft om jullie Keizer te bevrijden.”

Op dit oogenblik weerklonk er een heftig geschreeuw van een der schepen. De opwinding was algemeen en verspreidde zich bliksemsnel over alle schepen. De krijgslieden staarden allen naar de lucht en wezen, druk gesticuleerend. Reeds waren sommigen hunner bezig de kanonnen zoo te stellen, dat ze er mee naar boven konden schieten en allen brachten hun geweren in gereedheid.

En toen Tarzan en Jason opkeken zagen zij de O-220 ver boven hen zweven.

De bestuurbare reus had klaarblijkelijk de vloot ontdekt en was nu dalende in wijde spiralen.

„Maar nu wéét ik, dat er iemand op een Zondag geboren is,” juichte Jason. „Dat is ons luchtschip! Dat zijn onze vrienden,” zeide hij, zich tot Ja wendend.

Al wat aan boord van het vlaggeschip werd besproken, werd onmiddellijk naar de andere schepen doorgegeven, zoodat in korten tijd de gezamenlijke bemanning der armada bekend was met het feit, dat het onbegrijpelijk groote gevaarte, dat daar boven hen zweefde, geen gigantisch vliegend reptiel was, maar een schip, dat door de lucht kon varen, waarin zich vrienden bevonden van Abner Perry en van hun geliefden Keizer David I.

Langzaam streek het groote luchtkasteel neer naar de oppervlakte van den oceaan en terwijl het dit deed, leende Jason Gridley een speer van een der Waziri-krijgers en bond daar Lajo's bonte hoofddoek aan vast. Met deze geïmproviseerde vlag seinde hij: „O-220 ahoy! – Dit is de oorlogsvloot van David I, Keizer van Pellucidar, gecommandeerd door Ja van Anoroc. – Lord Greystoke, tien Waziri's en

Jason Gridley aan boord.”

Eenige oogenblikken later dreunde een schot door de lucht, afgevuurd uit het kanon in den toren op het achterschip der O-220, het eerste der een en twintig internationale saluutschoten, die ooit hadden weergalmd beneden de eeuwige middagzon van Pellucidar. En toen de beteekenis daarvan aan Ja was uitgelegd, beantwoordde hij het saluut met het kanon op den boeg van zijn vlaggeschip.

Daarna daalde de O-220 nog verder, totdat zij op gehoorsafstand van het vlaggeschip was genaderd.

„Alles wel aan boord?” vroeg Tarzan.

„Ja,” kwam het antwoord van kapitein Zuppner met donderende stem.

„Is Von Horst bij jullie?” vroeg Jason.

„Neen,” antwoordde Zuppner.

„Dan is hij de eenige, die vermist wordt,” zeide Jason bedroefd.

„Kunnen jullie een lijn uitlaten en ons aan boord nemen?” vroeg Tarzan.

Zuppner manoeuvreerde het luchtschip tot op een afstand van vijftig voet boven het dek van het vlaggeschip; een leng werd neergelaten en een voor een werden de leden van het gezelschap aan boord genomen van de O-220, eerst de Waziri's, daarna Jana en Thoar, gevolgd door Jason en Tarzan, terwijl de drie Korsaren als krijgsgevangenen achterbleven bij Ja, op voorwaarde, dat ze behoorlijk behandeld moesten worden.

Alvorens het dek van het vlaggeschip te verlaten, kwam Tarzan met Ja overeen, dat de vloot zou varen naar Korsar, terwijl het luchtschip met hen in verbinding zou blijven en dat men onderweg de verdere plannen ten aanzien van de bevrijding van David Innes in gemeenschappelijk overleg kon opmaken.

Nadat Jana en Thoar aan boord van de O-220 waren geheschen, waren zij aan een grenzeloze verbijstering ten prooi. Een creatie als waarvan deze bestuurbare reus het resultaat was, ging hun bevattingvermogen te boven. Zooals

Jana zich later uitdrukte: „Ik wist, dat ik moest droomen, maar tegelijk wist ik ook, dat ik niet kòn droomen over zoo iets als dit, omdat ik er het bestaan niet van kende.”

Jason introduceerde Jana en Thoar bij Zuppner, maar luitenant Dorf was op dat oogenblik niet aanwezig en trad eerst de kajuit binnen op het moment, dat Tarzan aan boord verscheen. En dus bracht Tarzan hem met het tweetal in kennis.

Hij stelde luitenant Dorf aan Jana voor en daarna, op Thoar wijzend, presenteerde hij: „Dit is Thoar, de broeder van De Roode Bloem van Zoram.”

Bij het hooren van deze woorden was het Jason Gridley alsof hij een lichamelijke schok doorstond. Hij was verheugd, dat op dat moment gelukkig niemand naar hem keek en dadelijk herwon hij zijn kalmte; maar een beleedigd gevoel was bij hem achter gebleven. Zij hadden het allen geweten, maar niemand had het hem verteld. Bijna was hij boos geworden, totdat het tot hem doordrong, dat ze allen waarschijnlijk in de veronderstelling moesten hebben verkeerd, dat hij het evengoed wist. Maar toch, hoezeer hij zijn best ook deed, Jana kon hij het niet geheel vergeven. Maar, trouwens, welk verschil maakte het eigenlijk uit, want, of ze nu de zuster of de vrouw van Thoar of van een ander was, hij wist immers toch, dat De Roode Bloem van Zoram niet voor hem was. Haar houding tegenover hem had dit duidelijk genoeg doen uitkomen; haar houding zelfs nog meer dan haar bittere woorden.

De hereenigde leiders der expeditie hadden veel met elkander te bepraten en menige herinnering werd opgehaald, terwijl de O-220 volgde boven de zich langzaam voortbewegende vloot. Het was een gelukkig weerzien, bedorven alleen door de afwezigheid van Von Horst.

Terwijl het luchtschip aldus langzaam voortstevende boven de wateren der Korsar Az, daalde Zuppner nu en dan neer tot op gehoorsafstand van het vlaggeschip van Ja van Anoroc en toen de verre kust van Korsar in het gezicht kwam, werd een leng neergelaten en werd Ja aan boord

genomen van de O-220 om de besprekingen betreffende de bevrijding van David I met hem voort te zetten. Toen deze besprekingen waren geëindigd werd Ja weder op zijn vlaggeschip neergelaten en nam het luchtschip Lajo en de beide andere Korsaren aan boord.

De drie krijgsgevangenen waren van ontzag vervuld en gevoelden zich niet op hun gemak toen Tarzan en Jason hen persoonlijk in het interieur van den luchtbus rondleidden. Ook de munitiekamer werd hun getoond, waar alles hun in details werd uitgelegd, terwijl speciaal de nadruk werd gelegd op de vernielende uitwerking van de bommen, welke de O-220 meevoerde.

„Een van deze,” legde Jason uit, „kan het paleis van den Cid duizend voet de lucht in blazen, en zooals je ziet hebben we er een groot aantal van bij ons. Heel Korsar en de geheele vloot van Korsar kunnen we ermee vernietigen.”

Terwijl Ja's vloot nog op behoorlijken afstand van de kust was, stevende nu de O-220 met volle kracht op Korsar aan, want de tactiek, welke ze waren overeengekomen was zoodanig, dat, als deze slaagde, David's bevrijding zou uitgevoerd worden zonder bloedvergieten. Dit was voornamelijk daarom wenschelijk, omdat, als Korsar moest worden gebombardeerd hetzij vanuit zee of vanuit de lucht, het leven van den Keizer in gevaar zou kunnen verkeerden of door de projectielen zijner vrienden of uit hoofde van een wraakneming van de zijde van den Cid.

Terwijl de O-220 nagenoeg geluidloos heengleed over de stad van Korsar, vulden zich daar de straten en pleinen met menschen, die naar omhoog staarden in stomme verbazing en ontzetting.

Op drie duizend voet boven de stad stopte het luchtschip en Tarzan beval de drie krijgsgevangenen bij hem te brengen.

„Zooals jullie weet,” sprak hij tot hen, „zijn we in staat Korsar te verwoesten. Je hebt ook de groote vloot gezien, die gekomen is om den Keizer van Pellucidar te ontzetten. Je weet verder, dat ieder krijgsman van die schepen uitgerust is met wapens, die oneindig veel beter zijn dan de beste

die jullie bezitten; zelfs met hun speren en messen zouden ze Korsar kunnen innemen zonder nog hun geweren te gebruiken. Maar ze hebben geweren, zoals je weet, en hun munitie is beter dan die van jullie; en op elk van deze schepen staan kanonnen gemonteerd. De vloot alleen dus kan Korsar reeds verwoesten. Maar behalve deze vloot is er nog dit luchtschip. Je kogels kunnen het nooit bereiken terwijl het over Korsar kruist en zijn bommen op de stad laat vallen. Denk jij, Lajo, dat we Korsar kunnen nemen?”

„Ik weet het,” antwoordde de Korsar.

„Goed,” zei Tarzan. „Ik ben nu van plan je naar de stad te zenden, met een boodschap voor den Cid. Ben je van plan hem de waarheid te zeggen?”

„Ja,” antwoordde Lajo.

„De boodschap is zeer eenvoudig,” ging Tarzan voort. „Je kunt hem zeggen, dat we zijn gekomen met het doel om den Keizer van Pellucidar te ontzetten. Je kunt hem uitleggen over welke middelen we beschikken om ons voornemen kracht bij te zetten. En dan kan je hem mededeelen, dat, als hij den Keizer aan boord wil doen brengen van een schip en hem ongedeerd overlevert aan Ja van Anoroc, dat wij dan naar Sari zullen terugkeeren zonder een schot op Korsar te lossen. Heb je me goed begrepen?”

„Ja,” antwoordde Lajo.

„Heel goed,” besloot Tarzan. Hij wendde zich tot luitenant Dorf. „Dorf, wil je hem nu maar van me overnemen?”

Dorf kwam nader met een pak onder den arm. „Trek dit aan,” beval hij.

„Wat is het?” informeerde Lajo.

„Het is een parachute,” zeide Dorf.

„Wat is een parachute?” vroeg Lajo.

„Hier,” zei Dorf, „steek hier je armen maar doorheen.”

Een oogenblik later zat de parachute op zijn rug bevestigd.

„Nou moet je eens goed luisteren,” zei Jason. „Een groote onderscheiding is er voor je weggelegd: Jij gaat nu den eersten parachute-sprong doen, waar Pellucidar nog ooit getuige van geweest is.”

„Ik begrijp niet, wat je bedoelt,” zeide Lajo.

„Je zult het dadelijk begrijpen,” zei Jason. „Je moet Lord Greystoke's boodschap aan den Cid brengen.”

„Maar dan zullen jullie het schip eerst op den grond moeten laten neerdalen, voordat ik dat doen kan,” antwoordde Lajo.

„Integendeel; we zullen blijven op deze zelfde plek in de lucht waar we nu zijn. Maar jij moet overboord springen.”

„Wat!” schreeuwde Lajo. „Willen jullie me dooden?”

„Neen,” antwoordde Jason met een lach. „Luister goed naar wat ik je zal zeggen en je zult heelhuids beneden op de aarde aankomen. Je hebt een aantal grootsche dingen hier aan boord gezien en dus moet je nu wel eenig begrip hebben van wat wij menschen van de bovenwereld vermogen te doen. Jij gaat nu een demonstratie geven van een van die grootsche uitvindingen en ik geef je mijn woord, dat je geen ongeluk zal overkomen als je precies doet wat ik je zeg. Hier is een ijzeren ring,” en hij tikte op den ring, die ter hoogte van Jason's linker borst hing. „Houd dien ring vast met je rechterhand. Trek er aan zoodra je van het schip naar beneden bent gesprongen; geef er een goede ruk aan en je zult naar omlaag zweven zoo licht als een veer.”

„Ik zal gedood worden,” protesteerde Lajo.

„Als je een lafaard bent,” zeide Jason, „misschien is een dezer mannen dan dapperder dan jij,” en hij wees op de beide Korsaren. „Ik heb je nu gezegd, dat je geen ongeluk kan krijgen.”

„Ik ben niet bevreesd,” besloot Lajo. „Ik zal den sprong doen.”

„En zeg aan den Cid,” waarschuwde Tarzan nog eens, „dat, indien we niet heel gauw een schip zien uitzeilen om zich naar de vloot te begeven, we met ons bombardement van de stad zullen beginnen.”

Dorf leidde Lajo naar een buitendeur van het schip en wierp die open. De man aarzelde.

„En vergeet nu niet om aan den ring te trekken,” zei Dorf ten afscheid en gaf Lajo tegelijkertijd een hevigen duw

in den rug, die hem hals over kop naar buiten zond en een oogenblik later zagen allen, die voor de patrijspoorten stonden toe te zien, de groote parachute zich in de lucht ontplooien. Het valscherp zweefde naar omlaag en zij wisten, dat Tarzan's boodschap aan den Cid zou worden overgebracht.

Wat er in de stad voorviel kunnen we niet weten, maar weldra kon men een groote menigte menschen waarnemen, die zich van het paleis voortbewoog naar de rivier, waar de schepen voor anker lagen; en niet lang daarna lichtte een dier schepen het anker en terwijl het op den stroom afdreef werden haar zeilen geheschen en daarna zette het koers naar zee en de vloot van Sari.

De O-220 volgde het boven in de lucht en Ja's vlaggeschip zeilde het tegemoet en aldus werd David Innes, Keizer van Pellucidar, aan zijn volk teruggegeven.

Nadat het schip der Korsaren naar de haven was teruggekeerd, daalde het luchtschip tot laag boven het vlaggeschip der vloot van Sari, waarna er begroetingen werden gewisseld tusschen David en zijn bevrijders, – mannen eener andere wereld, die hij nog nooit gezien had.

De Keizer was half uitgehongerd en zeer mager en zwak geworden door zijn lange gevangenschap, maar overigens was hij ongedeerd. En groot was de vreugde aan boord der schepen van Sari toen zij den steven wendden om over de Korsar Az terug te varen naar hun eigen land.

Tarzan durfde het niet aan om de vloot naar Sari te begeleiden, uit vrees, dat hun snel verminderde voorraad brandstof dan niet meer toereikend zou blijken om hen allen terug te brengen naar de buitenkorst der aarde. Hij volgde de vloot slechts lang genoeg om van David alle noodige inlichtingen te weten te komen betreffende de richting, die van Korsar af moest gevolgd worden om de opening aan de pool te bereiken.

„We hebben eerst nog bovendien een ander werk te doen,” herinnerde Jason Tarzan; „want we moeten Jana en Thoar nog terugbrengen naar Zoram.”

„Ja,” stemde de aap-mensch toe, „en we moeten deze twee Korsaren in de buurt van hun stad naar beneden sturen. Daar heb ik allemaal aan gedacht en daar zullen we nog brandstof genoeg voor hebben.”

„Ik zal niet met jullie teruggaan,” zei Jason. „Breng mij maar aan boord van Ja’s vlaggeschip.”

„Wat!” riep Tarzan uit. „Blijf jij hier?”

„Deze expeditie werd op mijn voorstel ondernomen. Ik voel me verantwoordelijk voor het leven en de veiligheid van iedereen die er aan deel nam en daarom zal ik nooit naar onze bovenwereld terugkeeren zolang de vermissing van Von Horst niet is opgehelderd.”

„Maar hoe kan je Von Horst vinden als je met de vloot teruggaat naar Sari?” wenschte Tarzan te weten.

„Ik zal David Innes vragen een expeditie uit te rusten om hem op te sporen,” antwoordde Jason; „en met zulk een expeditie, bestaande uit inwoners van Pellucidar, maken we een veel beteren kans om hem te vinden dan we met de O-220 hadden kunnen doen.”

„Ik ben het met je eens,” zei Tarzan. „En als je dus blijft bij je voornemen om dit plan uit te voeren, dan zullen we je nu onmiddellijk laten neerzakken aan boord van Ja’s vlaggeschip.”

Terwijl de O-220 neerstreek naar het vlaggeschip en het beduidde bij te draaien, pakte Jason alle bagage, die hij wenschte mede te nemen, waaronder geweren en revolvers en een grooten voorraad munitie. Dit alles werd het eerst neergelaten op Ja’s schip. Jason nam intusschen afscheid van alle leden zijner expeditie.

„Vaarwel, Jana,” sprak hij, nadat hij allen de hand had gedrukt.

Het meisje gaf geen antwoord, maar wendde zich tot haar broeder.

„Vaarwel, Thoar,” sprak zij.

„Vaarwel?” zei deze verwonderd. „Wat bedoel je?”

“Ik ga naar Sari met den man, dien ik liefheb,” besloot De Roode Bloem van Zoram.

E I N D E.